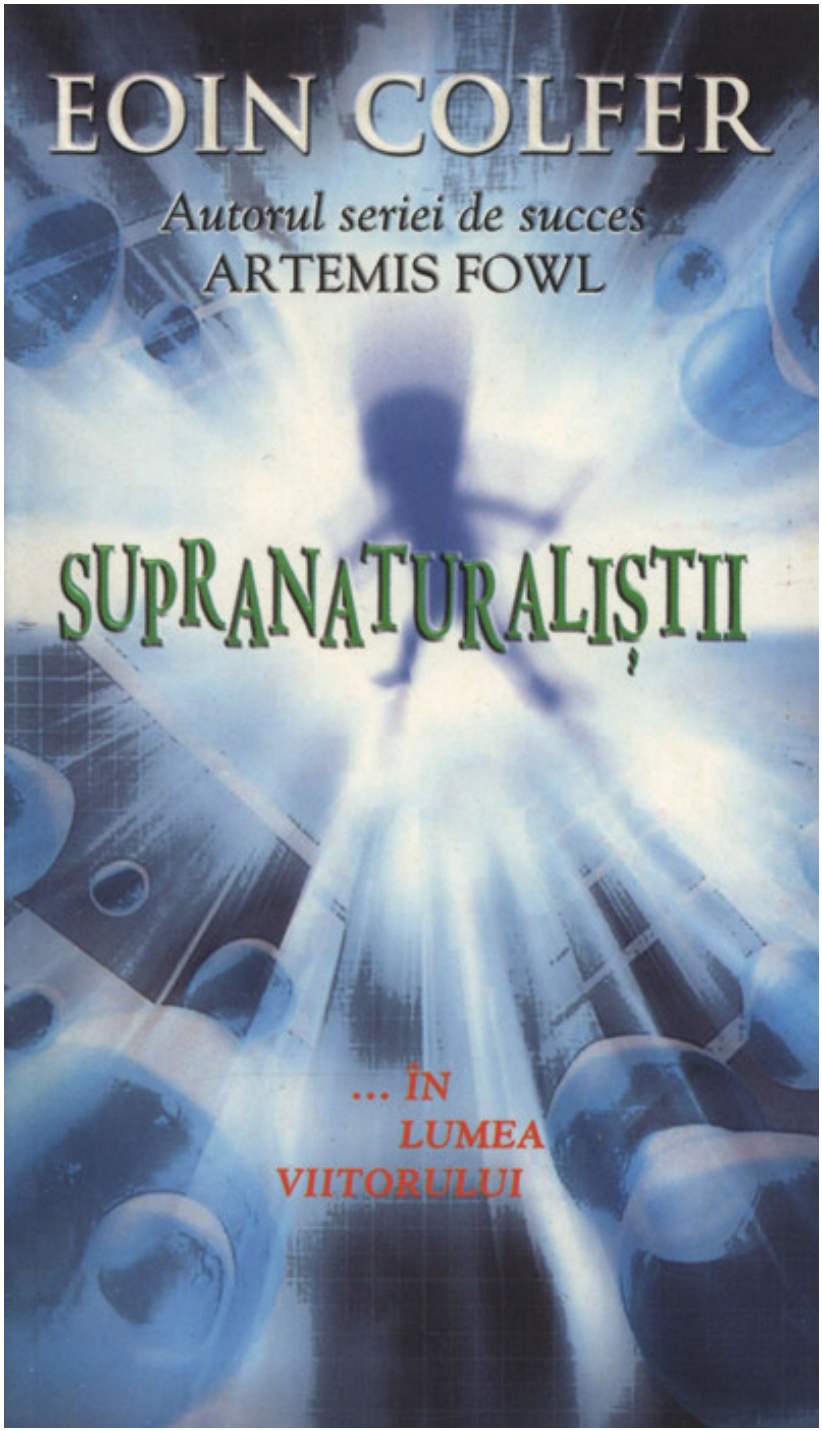
EOIN COLFER
Autorul seriei de succes
ARTEMIS FOWL
SUPRANATURALIȘTII
... ÎN
LUMEA
VIITORULUI

EOIN COLFER

SUPRANATURALIȘTII

rao intemational publishing company

CAPITOLUL I

DEALUL COSMONAUTULUI

SATELLITE CITY. EMISFERA NORDICA. ÎN VIITORUL APROPIAT

Satellite City. Orașul viitorului, după cum proclamau panourile cu afișe. O metropolă controlată în întregime de Satelitul Myishi 9 care plutea pe deasupra capetelor ca un războinic zburător. Un oraș întreg construit la comandă pentru mileniul al treilea. Orice și-ar dori trupul și nimic din ce îi era necesar sufletului. Patru sute optzeci kilometri pătrați de oțel cenușiu și de automobile.

Satellite City. Un super-oraș cu douăzeci și cinci de milioane de suflete, fiecare cu povestea lui, una mai tristă decât alta. Dacă vrei povești cu final fericit, stai departe de orașul viitorului.

Să-l luăm pe Hill, de exemplu, un băiat destul de drăguț, care nu a făcut nimic rău în scurta lui viață.

Însă nu a fost de ajuns ca să aibă o viață fericită, deoarece Cosmo nu avea sponsor. Și în Satellite City dacă nu aveai sponsor și nu-ți puteau localiza părinții naturali prin arhiva publică de ADN, erai trimis la un orfelinat, unde rămâneai până la vârsta majoratului. Și până atunci, ori erai mort, ori orfelinatul îți va fi fabricat un cazier ca să te poată vinde uneia dintre închisorile private de muncă silnică.

Cu paisprezece ani înainte de capătul firului acestei povestiri, micuțul Cosmo fusese descoperit înfășat într-un ambalaj de Cheery Pizza pe Dealul Cosmonautului, în Moscowtown. Poliția i-a recoltat probe de ADN, a cercetat baza de date a orașului, dar nu a găsit nicio potrivire. Nu era nimic neobișnuit în asta, orfani apar în fiecare zi în oraș. Așa că băiatul proaspăt botezat Cosmo Hill a fost scufundat într-un container ce conținea un vaccin și

trimis cu metroul la institutul Clarissa Frayne pentru băieți orfani. Cu vagonul de marfă.

Satellite City nu făcea parte din niciun sistem de asistență socială, așa că instituțiile făceau rost de bani de unde puteau. Clarissa Frayne se specializase în testarea produselor. De fiecare dată când se lucra la un produs comestibil nou sau la un produs farmaceutic netestat, orfelinatul își oferea protejații pe post de cobai. Un plan bine gândit din punct de vedere financiar. Orfanii erau hrăniți și îngrijiți, iar institutul Frayne plătea pentru acest privilegiu.

Cosmo a fost educat cu ajutorul programelor informatice de școlarizare. Dinții lui erau strălucitor de albi, iar părul îi era lucios și fără mătreață, dar pe dinăuntru se simțea ca și cum ar fi fost curățat cu o perie de sârmă radioactivă. În cele din urmă, Cosmo își dădu seama că orfelinatul avea să îl omoare încetul cu încetul. Era timpul să plece.

Nu erau decât trei căi prin care se putea ieși din institutul Clarissa Frayne: adopția, moartea sau evadarea. Șansele de adopție erau zero la vârsta lui. Adolescenții corpolenți nu prea aveau căutare în familiile fără copii ale clasei de mijloc. Ani de zile tot visase că cineva va dori să îl adopte, dar acum venise vremea să privească lucrurile realist.

La moarte se ajungea mai ușor. Tot ce avea de făcut era să continue să pună în practică ceea ce i se spunea și corpul lui avea să cedeze în câțiva ani. Speranța de viață la orfanii instituționalizați era de cincisprezece ani. Cosmo avea paisprezece. Asta însemna că mai avea mai puțin de douăsprezece luni până când statisticile aveau să spună că timpul lui s-a scurs. Douăsprezece luni în care să își plănuiască ultima opțiune. Singura șansă să scape din orfelinat cu viață era să evadeze.

Zilele la institutul pentru băieți orfani, Clarissa Frayne, erau practic la fel. Muncă până la epuizare ziua, somn agitat noaptea. Nu aveau zile libere sau drepturi. Fiecare zi era una de muncă. Administratorii îi munceau pe copii așa de tare încât majoritatea adormeau în picioare înainte de ora opt, visând la paturile lor.

Cosmo Hill era o excepție. Cât era treaz, el își petrecea fiecare

moment pândind acea șansă unică. Acea fracțiune de secundă când libertatea îl va chema din spatele unei uși uitate descuiată sau de după un gard nepăzit. El trebuia să fie pregătit să profite de acel moment și să fugă.

Nu părea că acel moment avea să vină chiar în ziua aceea. Și chiar dacă ar fi venit, Cosmo nu credea că ar fi avut energia să fugă nicăieri.

Copii fără sponsori își petrecuseră toată după-amiaza testând produse antiperspirante. Picioarele le fuseseră rase și împărțite în secțiuni, cu fâșii de bandă adezivă. Pielea dintre fâșii fusese dată cu cinci sortimente de spray anti-perspirant, iar băieții erau așezați pe benzi rulante și puși să alerge. Senzori atașați la picioarele lor monitorizau glandele sudoripare, determinând care spray era mai eficient. La sfârșitul zilei, Cosmo alergase zece kilometri și porii erau inflamați, iar picioarele lui arătau de parcă ar fi fost opărite. Era aproape bucuros să fie încătușat de un partener și să meargă cu el pe lungul drum către dormitor.

Gardianul Redwood îi escorta pe băieți până în cameră. Redwood arăta ca o gorilă epilată, cu excepția unei bucle roșcate, cu care se juca tot timpul.

— Fiți atenți, băieți, spuse Redwood, desfăcând pe rând fiecare pereche de cătușe. E un meci în seara asta pe care aș vrea tare mult să-l văd. De fapt, am și pariat câțiva dinari pe rezultat. Deci, dacă vă cunoașteți interesul...

Nici nu era cazul ca Redwood să-și ducă la capăt amenințarea. Băieții știau că gardianul avea o sută de metode legale de a-i face viața grea unui copil fără sponsor. Și o mie de metode ilegale.

— Somn ușor, prințișorilor, spuse acesta rânjind, în timp ce își introducea codul în încuietoarea electronică a dormitorului. Și mâine va fi o zi plină. Ne vom distra la culme.

Orfanii se relaxară odată ce plecă Redwood și liniștea impusă de gardian fu înlocuită de gemetele și suspinele de durere ale băieților. Cosmo își freca ușor piciorul acolo unde un spray mai acid îi arsese pielea de-a binelea.

— În cinci minute, stingerea! se auzi vocea lui Redwood printr-o rețea de difuzoare. Urcați scările, băieți.

Trei sute de orfani se îndreptară imediat către cele douăzeci și ceva de scări de oțel și începură să se cațere. Nimeni nu voia să rămână jos când scările erau ridicate. Dacă administratorii prindeau vreun băiat pe podea, după ce se stingeau luminile, o cursă de zece kilometri ar fi părut o simplă plimbare de plăcere, în comparație cu pedepsele pe care le-ar fi primit întârziatul.

Fiecare băiat avea o porțiune din dormitor unde mânca, dormea și își petrecea timpul liber, atât cât timp avea un orfan fără sponsor. Aceste cămăruțe erau, de fapt, niște cilindri de carton utilizați pentru instalații, secționați în bucăți de câte doi metri. Cilindrii erau suspendați pe o rețea de cabluri la o înălțime de cincisprezece metri deasupra solului. Odată ce compartimentele erau ocupate de orfani, toată construcția se legăna ca o navă pe ocean.

Cosmo se cățără repede ignorând durerea din mușchii piciorului. Compartimentul lui era aproape de tavan. Dacă se stingeau luminile înainte ca el să fi ajuns acolo, ar fi putut rămâne pe scară. La fiecare pas, simțea junghiuri în tendoane, dar continua să se cațere, împingând cu capul în băiatul dinaintea lui și simțindu-l pe băiatul de după el.

După câteva minute de cățărat îndârjit, Cosmo ajunse la nivelul lui. O potecuță îngustă cât un lat de palmă ducea la fiecare încăpere. Cosmo se strecură cu grijă de-a lungul ei ținându-se de balustrada potecuței de deasupra lui. Compartimentul lui era patru coloane mai încolo. Cosmo se aruncă înăuntru, aterizând pe salteaua din spumă poliuretanică. Zece secunde mai târziu se stinsese lumina.

O lumină galbenă, slabă, licărea în interiorul fiecărui compartiment. Cina. Mâncarea fusese aruncată înăuntru mai devreme, cu o macara, de către un administrator. Pachetele cu mâncare fuseseră testate de către orfani cu câțiva ani înainte, pentru ca acestea să fie folosite de către soldați pe câmpul de luptă. Tăvile și sticlele cu apă erau fluorescente și comestibile, ceea ce însemna că orfanii puteau mânca și după ce se dădea stingerea, scutind conducerea de câțiva dinari. Tava era făcută dintr-o pâine uscată, nedospită, iar sticla de apă dintr-o gumă semirigidă. Armata nu mai folosea aceste pachete cu mâncare,

în urma unor procese intentate de către soldaţii care susţineau că pachetele fluorescente le cauzau sângerări interne. Orfelinatul a cumpărat surplusul de pachete şi i-a hrănit pe orfani cu ele în fiecare zi.

Cosmo mânca încet, fără să îi pese de ce era în pachet. Astfel de preocupări nu ar fi făcut altceva decât să mai adauge încă o grijă la lista lui. Trebuia să creadă că va scăpa de la Clarissa Frayne, înainte ca mâncarea să îi producă daune ireversibile.

Cosmo îşi păstră apa la sfârşit bând-o aproape pe toată ca să nu-i rămână în gât tava de pâine uscată. Apoi întoarse pe dos sticla de jeleu şi o aşeză pe cap ca pe o căciulă. „Trebuie să existe şi o viaţă mai bună", se gândi el cu amărăciune. Undeva, chiar în acest moment, oamenii vorbeau deschis. Cu siguranţă sunt oameni care râd. Un râs adevărat, nu ca acel râs disprețuitor al cărui ecou răsuna pe holurile orfelinatului.

Cosmo se întinse pe spate, simţind pe frunte umezeala sticlei de gumă. În noaptea aceasta nu voia să se gândească la nimic. Nu voia să joace jocul de-a părinţii, dar somnul, pe care şi-l dorea atât de mult, se lăsa aşteptat. Propriii părinţi. Cine erau ei? De ce îl abandonaseră pe Cosmonaut Hill? Poate că era rus. Nu puteai să-ţi dai seama după trăsăturile lui. Păr şaten, creţ, ochi căprui, piele deschisă la culoare, cu pistrui maronii. Putea fi de oriunde. De ce, oare, l-au abandonat?

Cosmo îşi mută sticla de gumă pe o bară roşie. „Taci, îi spuse el creierului său. Nu în seara asta. Nu mai vreau să trăiesc în trecut. Privesc spre viitor".

Cineva ciocănea uşor în compartimentul de deasupra. Era Murphy Ziplock. Reţeaua începea să se deschidă. Cosmo răspunse şi el cu un ciocănit, apoi îşi trase la o parte salteaua şi îl atenţionă pe Fence din compartimentul de dedesubt. Orfanii fără sponsori aveau un sistem al lor de comunicare care le permitea să converseze fără a-i supăra pe administratori. Clarissa Frayne nu permitea comunicarea directă între băieţi, pe motiv că acest lucru ar duce la crearea unor legături de prietenie. Iar prietenia, însemna formare de grupuri, care putea duce chiar la revoltă.

Cosmo săpă cu unghiile la îmbinarea dintre două panouri de

carton din compartimentul său și scoase de acolo două tuburi mici. Amândouă erau modelate din gumă și pâine fărâmițată, uscate pe pervazul ferestrei. Cosmo introduse unul într-o gaură mică de la baza compartimentului lui și pe celălalt într-o altă gaură de deasupra.

De sus, se auzea slab vocea lui Ziplock.

— Hei, Cosmo, ce-ți fac picioarele?

— Îmi ard, răspunse Cosmo gemând. Mi-am pus sticla de gumă la rană, dar nu ajută.

— Am încercat și eu, a spus Fence, de dedesubt. Antiperspirante. E aproape la fel de rău ca atunci când ne-au pus să testăm limacșii Creeper. Am vomitat o săptămână.

Comentarii și sugestii șerpuiau prin conducte de-a lungul întregii rețele. Faptul că toate compartimentele erau lipite între ele și acustica sălii făceau ca vocile să parcurgă distanțe uimitoare de-a lungul rețelei. Cosmo putea auzi șoaptele orfanilor aflați la o sută de metri distanță.

— Ce spune Chimistul, întrebă Cosmo, de picioarele noastre?

Chimistul era porecla pe care orfelinatul i-o dăduse unui băiat care stătea la trei coloane de Cosmo. Îi plăcea să privească programe medicale la televizor și era cel mai în măsură să le dea consultații.

Răspunsul îi veni în mai puțin de un minut.

— Chimistul spune să scuipi în palme și să freci piciorul cu salivă. Conține un fel de balsam. Dar să nu-ți lingi degetele după aceea. Anti-perspirantele o să-ți facă mai rău decât limacșii.

Sunetele făcute de băieții care-și scuipau în palme răsunară prin toată sala. Întregul sistem de cilindrii se zguduia de eforturile lor. Cosmo urmă sfatul Chimistului, apoi se așeză pe spate, lăsând fel de fel de conversații să treacă dincolo de el. Din când în când, intervenea și el sau cel puțin asculta poveștile lui Ziplock. Dar în acea seară nu se putea gândi decât la momentul când libertatea îi va face un semn. Și că trebuia să fie pregătit pentru aceasta.

○

Șansa lui Cosmo de a fi liber veni chiar în ziua următoare, în timpul unui transfer de rutină. Patruzeci de copii fără sponsori,

printre care și Cosmo, își petrecuseră ziua la o companie muzicală, privind clipuri generate pe computer, propuse unor grupuri pop, și urmate de un chestionar de șaizeci de kilobiți. „Pe care vocal-sim îl preferați? Care membru de trupă-sim[1] vi s-a părut mai *cool*?” Auzi, *cool*! Nici măcar computerele companiei nu erau la curent cu noul vocabular. Puștii nu mai foloseau cuvântul *cool* decât foarte rar. Cosmo citea pe diagonală întrebările înainte de a bifa o căsuță, cu stiloul lui digital. El prefera muzica făcută de oameni adevărați, nu muzica pop generată de pixeli. Dar nimeni nu se plângea. O zi de vizionat videoclipuri era chiar preferabilă uneia cu teste chimice.

După ședința de audiție, administratorii de la Frayne îi încărcau pe orfanii fără sponsori într-un camion. Vehiculul părea să fi avut o sută de ani, avea anvelope de cauciuc, în loc de banda de plastic. Pe Cosmo l-a legat împreună cu Ziplock Murphy, ca parteneri de cătușe. Ziplock era un băiat de treabă, doar că vorbea prea mult. De-asta i se zicea în orfelinat Ziplock[2]. Odată, irlandezul îi vorbise prea mult cui nu trebuia și se trezise cu fermoarul de la o pungă de mâncare lipită cu superglue peste gură. Au trecut săptămâni până când i s-au vindecat bășicile. Ziplock nu numai că nu a învățat nimic din acea pățanie, dar, acum avea ceva în plus de povestit.

— Nu degeaba îi zice superglue, spuse Ziplock cu entuziasm, în timp ce un gardian lega cătușele de un inel atașat de scaun. Medicii îl folosesc pe timp de război ca să închidă rănile. Îl toarnă direct pe rană.

Cosmo dădea din cap fără prea mult chef. Ziplock părea să uite că spusese povestea aceea de un milion de ori, poate deoarece Cosmo era sigurul care măcar se prefăcea că-l ascultă.

— Au fost nevoiți să folosească apă clocotită ca să-mi dezlipească punga de pe față, continuă Ziplock. N-am simțit nimic, să știi, în caz că îți faci griji. Unul dintre gardieni mi-a injectat o grămadă de anestezic înainte. Ar fi putut să-mi bată cuie în țeastă, și tot nu m-ar fi deranjat.

Cosmo își masa pielea înroșită de sub cătușe. Toți orfanii fără sponsori aveau o dungă roșie în jurul încheieturii. Un semn al

rușinii.

— Încerci vreodată să respiri numai pe nas toată ziua? Am intrat în panică de câteva ori, recunosc.

În cabină, șoferul se străduia să conecteze camionul la secțiunea de navigație a satelitului. Dar erau probleme cu satelitul în ultima vreme. Prea multe conexiuni, spunea personajul generat electronic la televizor. Myishi 9 devenea prea greu pentru a se susține pe o orbită așa de joasă. Se spunea chiar că antenele unor companii s-ar fi avariat și ar fi luat foc.

— De ce nu plecăm? strigă gardianul Redwood.

Malacul roșcat avea o respirație urât mirositoare și o atitudine și mai urâtă în ziua aceea. Băuse prea multe beri în noaptea dinainte. Burta care-i tremura dădea de înțeles că obișnuia să bea prea multe beri aproape în fiecare noapte.

— Dacă întârzii și în seara asta, Agnes se mută la soră-sa.

— E din cauza satelitului, urlă șoferul. Nu reușesc să obțin o conexiune.

— Atunci fă tu o conexiune, dacă nu vrei ca bocancul meu să facă o conexiune cu fundul tău!

Ziplock chicoti suficient de tare cât să fie auzit de către Redwood.

— Crezi că glumesc, Francis? strigă bărbatul lovindu-l pe Ziplock peste ureche. Crezi că n-aș face-o?

— Nu, domnule. Chiar cred că ați face-o. Aveți privirea aceea. N-ar fi înțelept să te pui cu un om care are asemenea privire.

Redwood îi ridică bărbia lui Ziplock până când li se întâlniră privirile.

— Știi ceva, Francis? Ăsta e primul lucru inteligent pe care l-am auzit de la tine. Nu e înțelept să te pui cu mine pentru că eu fac ce poftesc. Singurul motiv pentru care nu mă descotorosesc de câte o duzină de ciudați dintre voi, în fiecare zi, este birocrația. Urăsc să completez hârtii.

Ziplock trebuia să o lase moartă. Dar nu putu. Nu îl lăsă gura lui cea mare.

— Am auzit așa ceva despre dumneavoastră, domnule.

Redwood îl trase mai tare de bărbie, ridicându-i capul mai sus.

— Ce anume, Francis? Ce ai auzit?

Cosmo trase de lanțul cătușelor. Ca avertisment. Redwood nu era omul cu care să întinzi coarda. Până și copiilor cu probleme psihice le era frică de el. Circulau tot felul de povești despre el. Niște orfani dispăruseră.

Dar Ziplock nu se oprea. Cuvintele ieșeau din el, ca albinele agitate dintr-un stup.

— Am auzit că nu vă place să completați hârtii din cauză că unele cuvinte au mai mult de trei litere.

Fraza fu urmată de un chicotit ascuțit. Mai mult isteric, decât amuzat. Cosmo își dădea seama că Ziplock era pe cale să ajungă la secția de psihopați. Dacă trăia până atunci.

Redwood îl apucă pe Ziplock de gât, strângându-l, calm, cu degetele.

— Dobitocii ca tine nu pricep niciodată. În orașul acesta nu ți se dă niciun premiu pentru că ai gura mare, n-o să reușești decât să o încasezi, sau mai rău...

Satelitul îl salva pe Ziplock trimițând un grafic de transport, înainte ca Redwood să-și strângă degetele și mai tare în jurul gâtului băiatului. Camionul pomi din parcare spre autostrada principală. O bară de ghidare ieși de sub șasiu și se fixă în șanțul corespunzător din șosea.

— Ne-am conectat, spuse pilotul. În zece minute ajungem la institut.

Redwood îi dădu drumul lui Ziplock.

— Ai norocul irlandezului, Francis. Acum sunt prea fericit, ca să-ți provoc durere. Dar mai încolo, când o să fiu într-o dispoziție proastă, fii sigur c-o s-o fac!

Ziplock trase aer în piept cu lăcomie. Știa din experiență că în curând traheea lui se va contracta până va ajunge de diametrul unui pai și el avea să vorbească subțire ca și cum ar fi fluierat.

— Ține-ți gura, Ziplock, șopti Cosmo, privindu-l pe administratorul care își continua drumul pe culoar. Redwood e nebun. Nu ne consideră oameni adevărați.

Ziplock dădea din cap frecându-și ușor gâtul.

— Nu pot să mă abțin, șopti el răgușit, cu lacrimi în ochi. Mă trezesc că-mi ies porcăriile astea pe gură. Nu mai suport, o să

înnebunesc.

Cosmo cunoștea sentimentul acela. Îl avea în fiecare noapte când stătea întins în compartimentul lui, ascultând plânsetele din jur.

— Cred că și tu te simți la fel, Cosmo. Crezi că va adopta cineva un copil în pragul nebuniei sau un adolescent cu toane, ca tine?

Cosmo își întoarse privirea. Știa că niciunul dintre ei nu corespundea profilului copilului adoptabil, dar Ziplock reușise întotdeauna să se convingă că venise ziua, că atunci noii lui părinți vor veni să-l ia. Să renunțe la visul acela ar fi însemnat că Ziplock a ajuns la marginea prăpastiei.

Cosmo își sprijini fruntea de fereastră, privind orașul din spatele geamului. Erau acum în zona proiectelor, treceau pe lângă șiruri gri de apartamente. Clădiri cu armături de fontă, motiv pentru care localnicii îl numeau Big Pig[3]. Materialul nu era chiar fontă. Era un polimer foarte rezistent pe bază de oțel care se presupunea că va păstra răcoarea vara și căldura iarna, dar reușea exact opusul.

Camionul se scutură violent. Ceva îi lovise din spate. Redwood căzuse pe panourile de plastic ale podelei.

— Hei, ce se întâmplă acolo?

Cosmo se ridică atât cât îi permiteau cătușele, străduindu-se să vadă. Pilotul era în picioare tastând întruna codul, în unitatea de conectare.

— Satelitul. Am pierdut conexiunea!

Nu aveau conexiune! Asta însemna că se aflau în mijlocul unei autostrăzi supraaglomerate fără o cale de transport pe care să o urmeze. Peștișori într-o mare de rechini. Fură izbiți din nou. Din lateral de această dată. Cosmo zări o camionetă de livrări cu bara avariată, care își croia drum să iasă de pe autostradă.

Redwood se ridică cu greu în picioare.

— Treci pe manual, cretinule. Folosește volanul.

Pilotul păli. Volanele erau folosite numai în zonele rurale sau pentru cursele ilegale din regiunea Booshka. Era puțin probabil ca el să se fi luptat vreodată cu vreun volan. Bietul om nu mai

avu de ce să-și facă griji când o pancartă publicitară rotativă teleghidată îi lovi frontal, îndoind cabina ca pe o armonică. Pilotul dispăru într-o ceață de sticlă și cabluri.

Impactul fusese grozav. Ridicase camionul din șanțul de conexiune și îl răsturnase pe o parte. Cosmo și Ziplock atârnau de scaunele lor, salvați de cătușe. Redwood și ceilalți gardieni erau împrăștiați ca frunzele în vânt.

Cosmo nu-și mai dădea seama de câte ori fusese lovit camionul de alte vehicule. După un timp, loviturile se contopeau una cu alta, ca ultimele note ale unui frenetic solo de baterie. Îndoituri uriașe apăreau în pereții camionului, însoțite de bubuituri asurzitoare. Toate ferestrele se spărgeau într-un curcubeu de cristale.

Cosmo atârna de scaun, ce altceva putea să facă? Lângă el, râsul isteric al lui Ziplock era aproape la fel de pătrunzător ca și cioburile.

— O, frate, ăsta e sfârșitul! striga irlandezul.

Camionul se întoarse cu o jumătate de rotație, alunecând de pe șosea într-o cascadă de scântei. Bucăți mari de asfalt cedară din cauza impactului, lăsând un șanț de treizeci de metri în urma vehiculului.

Se opriră în cele din urmă în vitrina restaurantului chinezesc Dragon's Beard[4]. Aromele pătrunzătoare de ghimbir și soia se amestecau cu mirosurile de ulei de motor și de sânge.

Cosmo puse un picior pe pervazul unei ferestre ca să își mai odihnească mâinile.

— Ziplock! Francis, ai pățit ceva?

— Nu, sunt încă aici.

Băiatul părea dezamăgit.

Prin tot autobuzul erau orfani care gemeau și strigau după ajutor. Unii erau răniți, câțiva chiar foarte rău. Pe gardieni nu se mai putea conta. Stăteau și se uitau la câte un picior îndoit în direcție greșită. Redwood își atingea ușor nasul pe cale să i se umfle.

— Cred că mi l-am rupt spuse el gemând. Ce-o să se mai bucure Agnes.

— Ei, zise Ziplock, care atârna deasupra lui Redwood. Tot

răul spre bine.

Redwood îngheță. Cum era în patru labe, se arcui ca un pitbull. O picătură mare de sânge i se scurse dintr-o nară și căzu printr-o fereastră cu geamul spart.

— Ce ai spus?

Gardianul vorbea încet, asigurându-se că fiecare cuvânt îi iese pe gură așa cum trebuie.

Cosmo își balansă piciorul, lovindu-l pe partenerul său de cătușe în coaste.

— Taci din gură, Ziplock. Ce pățești tu, pățesc și eu!

— Bine, bine. N-am zis nimic, domnule gardian. Chiar nimic.

Dar era prea târziu. Fusese călcată o linie invizibilă. În mijlocul haosului, Redwood se retrase în sine. Și când reveni, era un individ cu mult mai periculos decât înainte.

— Uite cum văd eu lucrurile, spuse el, ridicându-se ușor să îi privească pe băieții atârnați. Își trecu un pieptene de buzunar prin preţioasele lui plete roșcate. Inelul de la cătușe vi s-a rupt și voi ați încercat să evadați.

Ziplock, era iute doar la vorbă, de priceput, pricepea mai greu.

— Ce spuneți, domnule Redwood? Nu e nimic în neregulă cu cătușele noastre. Uite! Și trase de lanț ca să-i demonstreze.

— V-am ordonat să vă opriți, dar n-ați vrut. Redwood oftă teatral, fluierând ușor pe nas. N-am avut de ales, decât să vă împachetez.

Împachetarea era un termen folosit în securitate pentru limacșii cu viruși care produceau celofan, cu care gardienii își încărcau bastoanele propulsate de gaz. Odată ce cartușul lovea un obiect solid, se elibera virusul care producea celofan în care era învăluită victima. Celofanul era suficient de poros ca i se permită victimei o respirație ușoară, deși rămânea complect imobilă. Câteodată se întâmpla ca acest celofan să strângă atât de tare, încât putea să fractureze coastele victimei. Cosmo fusese împachetat odată. Își petrecuse apoi o săptămână în ghips.

Cosmo îl dădu un cot lui Ziplock, dându-l la o parte.

— Domnule Redwood, Francis nu a vrut. E doar idiot. O să-l

învăț eu minte, domnule. Lăsați-mă pe mine să-l pun la punct. Dumneavoastră îngrijiți-vă nasul.

Redwood îl mângâie pe Cosmo pe obraz.

— Îmi pare rău, Hill. Întotdeauna mi-a plăcut de tine. Niciodată nu spui nimic în apărarea ta. Dar, din nefericire, toate războaiele au și victime colaterale.

Gardianul se întinse și își inseră cartela magnetică în inelul cătușelor. Băieții căzură doi metri, rămânând ghemuiți pe covorul de cioburi.

Redwood își scoase bastonul și îi verifică încărcătorul.

— Sunt un om rezonabil, spuse el. Vă dau douăzeci de secunde.

Cosmo își scutură cioburile de pe haine și îl ridică pe Ziplock în picioare. Asta era. Era momentul lui. Viața sau moartea.

— Dați-ne treizeci de secunde.

Redwood râse.

— De ce aș face asta?

Cosmo îl apucă pe gardian de nas și i-l răsuci aproape la nouăzeci de grade.

— De-asta!

Ochii lui Redwood se umplură de lacrimi și se prăbuși, zvârcolindu-se printre cioburi.

— Să mergem, spuse Cosmo, apucându-l pe Ziplock de braț. Avem treizeci de secunde.

Ziplock nu se clintea din loc.

— Vreau să-mi petrec jumătatea de minut privindu-l pe Redwood cum se zvârcolește.

Cosmo o luă la fugă spre fereastra din spate, târându-l pe irlandez după el.

— Folosește-ți imaginația. Eu prefer să trăiesc.

Săriră în restaurant prin fereastra spartă. Clienții care veniseră să își ia cina stăteau lipiți de pereți, în caz că autobuzul ar fi decis să mai avanseze încă o jumătate de metru. În câteva secunde, poliția urma să sosească și toate planurile lor de evadare ar fi fost spulberate. Reflectoarele camerelor de televiziune măturau deja fațada distrusă a clădirii.

Ziplock înșfacă vreo două plăcinte cu rață din farfuria unui

client care înghețase de uimire. Orfanii auziseră de mâncare proaspăt preparată, dar nu gustaseră niciodată așa ceva.

Ziplock își îndesă una dintre plăcinte în gură, oferind-o pe cealaltă partenerului său. Cosmo nu era fraier să refuze mâncarea, indiferent care erau circumstanțele. Cine știe când li se va mai oferi ocazia să mai mănânce, dacă vor mai mânca vreodată. Aceasta putea fi ultima masă a fugarilor.

Mușcă din plăcintă și papilele lui gustative fură satisfăcute de sosul aromat. Pentru un băiat crescut cu mâncare semipreparată experimentală, plăcinta era aproape o revelație. Dar nu se putea opri să o savureze. Sirenele acopereau deja huruitul motorului.

Cosmo fugea spre partea din spate a restaurantului, trăgându-l pe Ziplock după el. Un chelner le ieși înainte. Purta un costum cu dungi, iar părul îi era deosebit de strălucitor, chiar și după standardele unuia care testează produse cosmetice.

— Hei, strigă el fără tragere de inimă, neștiind dacă voia să se implice sau nu.

Băieții trecură pe lângă el, înainte ca omul să se hotărască ce să facă.

Ușa din spate dădea spre o scară îngustă în spirală. Cine ar fi privit din capul scării nu ar fi văzut nimic la baza ei. Ducea poate către libertate sau poate într-o fundătură. Dar nu aveau timp să analizeze situația, Redwood avea să vină curând după ei. Dacă nu era deja pe drum. O luară pe scări, coborând foarte aproape unul de altul, umăr lângă umăr.

— N-o să reușim, se plângea Ziplock, cu sosul de soia scurgându-i-se pe bărbie. Sper să nu ne prindă până nu termin plăcinta asta.

Cosmo grăbi pasul. Cătușele îi tăiau încheietura.

— O să reușim. O să reușim!

După un colț, cei doi băieți nimeriră într-un luxos apartament-studio. Capul unui bărbat ieși de sub patul dublu.

— Cutremurul? întrebă el pe o voce plângăreață. S-a terminat?

— Încă nu, răspunse Ziplock. Acum urmează o replică și mai mare.

— Dumnezeu să ne ajute pe toți, spuse omul, retrăgându-se

după marginea cuverturii brodate.

Ziplock chicotea.

— Hai să dispărem înainte să-şi dea seama că seismologii de serviciu sunt orfani evadaţi, de fapt.

Apartamentul era decorat în stilul opulent al Chinei antice. În fiecare colţ erau armuri de bătălie, iar rafturile erau încărcate cu dragoni de jad. Încăperea principală avea mai multe ferestre, dar majoritatea erau din plasmă decorativă. Numai una dădea spre oraş. Cosmo trase de mâner, deschizând geamul cu trei străluciri fotosensibile.

Ziplock scoase capul afară.

— Excelent, zise el. O scară de incendiu. Putem să coborâm.

Cosmo păşi în afară, pe un grilaj de metal.

— Jos se aşteaptă şi Redwood să ajungem. Noi mergem sus.

Ziplock ezită.

— Sus?

Cosmo îl trase după el.

— Nu-mi spune că băiatului care se distrează iritând gardienii îi e frică de înălţime.

— Nu, răspunse Ziplock, doar se îngălbeni la faţă. Mi-e frică să nu cad.

o

Gardianul Redwood nu leşinase. N-a fost atât de norocos. Îl lovise o durere cumplită, ca şi cum un munte s-ar fi prăbuşit peste el. Se lupta împotriva agoniei cu o tehnică pe care o învăţase în armată. Localiză centrul durerii şi se concentră asupra lui. Redwood fu surprins să îşi dea seama că centrul durerii lui nu era în nas, ci în mijlocul frunţii. Se concentră asupra acelui punct, absorbind durerea înăuntrul lui, izolând-o acolo. O ţinu acolo suficient de mult timp, cât să scoată din folia ei de plastic o pastilă contra durerii, pe care o avea în trusa lui medicală. Doar un minut mai târziu, durerea cedase, rămânând doar o zvâcnire surdă în spatele urechii. Era suportabil. Pentru moment.

Era timpul să se întoarcă la treabă. Cei doi orfani fără sponsori îl sfidaseră. Urmau să fie împachetaţi, de asta era sigur. Totuşi, era mai bine să se prefacă că urmează procedurile.

Desprinse o stație de comunicare de la centură.

— Redwood către bază.

— Tu eşti, Redwood? Credeam că ai murit.

Redwood se încruntă. Fred Allescanti era de serviciu la bază. Omul acela nu era prea strălucit la minte.

— Mda, ce să zic, sunt în viață. Dar am doi fugari. Pornesc în căutarea lor.

— Nu știu, domnule Redwood. Ar trebui să rămâneți la vehicul. Așa e regulamentul. Au trimis un camion după dumneavoastră. Ajunge în cinci minute, maximum.

Redwood ridică un baston de la unul dintre colegii lui care își pierduse cunoștința.

— Negativ. Orfanii sunt înarmați și au tras deja cartușe cu celofan. Îți imaginezi ce proces o să fie pe capul institutului dacă împachetează vreun civil?

Fred nu răspunse câteva momente. Fără îndoială studia protocolul din manualul de securitate.

— Bine, Redwood. Poate îi pocnești un pic înainte, să ne putem testa noile produse farmaceutice.

Era tipic pentru institut. Întotdeauna se gândeau la avantaje. Tocmai primiseră un transport de piele umană sintetică și aveau nevoie de răniți ca să o testeze.

Redwood ascunse bastonul paralizant în haină.

— Să văd ce pot să fac.

În restaurant, proprietarii localului fugeau pe o ușă laterală. Nu că ar fi fost vinovați de ceva, dar nimănui nu i-ar fi plăcut să își petreacă seara răspunzând la întrebările gărzilor private, poliției statului, agenților de asigurări și avocaților.

În timp ce Redwood se cățăra pe ce mai rămăsese din trapa de evacuare, oamenii se dădeau instinctiv la o parte din calea lui. Cu privirea lui înspăimântătoare și cu fața jupuită, nu era înțelept să-i stai în cale.

Deși în căutarea unor fugari, Redwood nu părea prea grăbit sau agitat. Și de ce ar fi fost? Deși orfanii nu știau acest lucru, evadarea ar fi fost imposibilă. Fiecare mișcare a lor era urmărită. Și nu erau urmăriți prin chip-uri sau senzori, de care puteau scăpa. Exista o substanță care se afla în fiecare por al pielii lor.

La fiecare duș pe care orfanii îl făceau pielea lor era acoperită cu microparticulele unei soluții de halogen electronegativ, care apărea pe scanerul institutului. Chiar dacă orfanii nu mai făceau duș, soluția continua să aibă efect luni de zile.

Redwood apăsă butonul de transmisie al stației lui de emisie-recepție.

— Fred, trimite-mi parametrii de urmărire ai lui *Hill, C* și *Murphy, F* pe computerul meu portabil.

Fred își drese glasul în microfon.

— Ăă... parametrii de urmărire?

Redwood scrâșni din dinți.

— Bruce e acolo? Dă-mi-l pe Bruce!

— Bruce a fost chemat pentru o mică problemă în sectorul D. Sunt singur-singurel aici.

— Bine, Fred, ascultă-mă cu atenție. Caută-i pe Cosmo și Ziplock în fișierul de urmărire și trimite-mi datele prin e-mail. Du-te la simbolul pentru e-mail și o să găsești adresa mea chiar acolo, la angajați. Tot ce ai de făcut e să iei fișierele și să le atașezi în e-mail. Ai înțeles?

Fred își șterse sprâncenele transpirate. Sunetul venit prin undele radio semăna cu zgomotul glaspapirului pe lemnul moale.

— Am înțeles. Iau fișierele. Nicio problemă. Vin acum.

— Ar fi bine să vină, că altfel vin eu după tine!

Redwood avea obiceiul să transforme remarcile în amenințări. În cafenelele-sim era cunoscut pentru vorba lui: „ar fi bine să fie caldă, dacă nu o să te fac să-ți fie ție cald!" Redwood credea că e o replică extrem de inteligentă.

Cinci secunde mai târziu, pe ecranul computerului lui Redwood se mișcau două simboluri care indicau poziția celor doi fugari pe o scară de incendiu în afara clădirii. „Mai și urcă, idioții. Ce aveau de gând să facă acolo? Să zboare de pe acoperiș?" rânji Redwood, ceea ce îl făcu să verse lacrimi de durere. „Să zboare de pe acoperiș. Nu e o idee rea."

o

În Satellite City, dacă cineva era atât de nesăbuit încât să privească în sus când ploua, putea să rămână fără vedere.

Picăturile de ploaie în reacție cu anumite emanații toxice făceau ca moleculele de apă să se unească mai puternic, în așa fel încât ajungeau să cadă pe pământ ca niște rachete. Umbrelele tradiționale nu mai erau eficiente, noi modele din plastic rigid fiind acum la modă în marea metropolă.

Ziplock și Cosmo nu se bucurau de luxul umbrelelor care să îi ajute să treacă mai ușor prin ploaia torențială care tocmai începuse, trebuind să se mulțumească să-și țină ochii plecați și umerii strânși. Picăturile le loveau gâtul și spatele, însă băieților le era atât de frig, că nu mai simțeau durerea.

O rafală de stropi îl izbi pe Ziplock de barele scării de incendiu.

— Se vede orașul. Întotdeauna mi-am dorit să văd orașul fără cătușe la mâini. Poate o să putem face asta curând, Cosmo, să ne plimbăm prin oraș fără cătușe.

Cosmo își păstra energia pentru urcuș. Mai era încă un etaj până la acoperiș. După care se vor lăsa în voia sorții. Poate că puteau sări pe acoperișul clădirii vecine. Sau nu.

Se lipiră de perete, ca să evite impactul rafalei.

Jos, pe stradă, alarmele auto erau activate de către picăturile mutante. Firmele de securitate nu răspundeau niciodată la alarme în timpul unei furtuni. Erau ori condițiile atmosferice, ori niște hoți nesăbuiți.

Cosmo dădu ultimul colț și ajunse pe acoperiș, o suprafață întinsă de pâslă, acoperită cu smoală netedă, punctată de casa scărilor care se înălța ca periscopul unui submarin. Acoperișul ondulat al casei scărilor se îndoia sub greutatea ploii. Și deodată ploaia se opri. Era o altă caracteristică a climei stranii din Satellite City.

— Cineva acolo sus ne iubește, spuse Ziplock.

— Cam târziu s-a gândit s-o facă, zise Cosmo, scuturându-și apa din păr. Să mergem.

Tropăiau de-a lungul pâslei care mustea de apă. Cu fiecare pas al lor, acoperișul se lăsa amenințător, iar în câteva locuri se puteau vedea grinzile de susținere printre fâșiile rărite de pâslă. Clădirea alăturată avea un etaj mai puțin. Iar ca pistă de aterizare, nu era cine știe ce. Acoperișul era plin de gunoaie

rămase în urma unui grup de intruși care își făcuseră tabăra acolo. Aparatele de aer condiționat zăceau ca niște piese de domino, răspândite peste tot, iar din carcasa spartă a unui generator de curent electric săreau scântei.

Cosmo își încleștă degetele picioarelor de marginea acoperișului, încercând să nu se gândească la cădere.

— Crezi că o să reușim? întrebă el.

Drept răspuns, Ziplock se retrase de lângă margine.

Cosmo nu se descurajă.

— Eu cred că vom reuși. Chiar cred!

— Eu nu cred că o să reușiți, niciunul dintre voi, spuse cineva pe o voce guturală.

Cine vorbea așa ori avea o răceală puternică, ori nasul spart.

Cosmo nu răspunse. Nici nu era o întrebare. I se scurgea apă din părul buclat, pe spate, alunecându-i printre omoplați. Poate că asta l-a făcut să tresară.

— Ne predăm, domnule. Nu-i așa, Ziplock?

Ziplock era prea speriat ca să răspundă.

— E prea târziu ca să vă mai predați. Acum sunteți fugari înarmați. Nu pot să risc. Trebuie să vă împachetez.

Redwood scoase arma din haină și o aruncă la picioarele lor.

Cosmo respira des, trăgând câte o gură scurtă de aer.

— Vă rugăm, domnule. Suntem pe acoperiș, ar putea dura ore întregi până să ne bage în cadă.

Cada conținea un compus acid care dizolva celofanul.

— Știu, zice Redwood, nebunia lucindu-i în ochi, printre lacrimile de durere.

Redwood traversă acoperișul apucându-l pe Ziplock de guler. Îl atârnă pe băiatul speriat peste marginea acoperișului.

— Asta e ultima lecție, Francis. Ar fi bine să-nveți din ea.

Ziplock începu să chicotească. Era un râs isteric, care nu avea nimic de-a face cu fericirea.

Redwood îl atinse cu bastonul pe frunte.

— Te sfătuiesc să-ți închizi gura, Francis. Nu vreau să-ți intre plastic în ea.

— Fă cum știi tu mai rău, Redwood, strigă Ziplock, cu ochii holbați. Nu poți să mă sperii mai mult decât sunt deja.

Redwood râse și un nou jet de lacrimi îi țâșni din ochi.

— Nu știu dacă...

Atunci salopeta lui Ziplock cedă. Prea multe spălări o făcuseră la fel de rezistentă ca o bucată de carton ud. Redwood rămase cu o bucată de material în mână, adunat în forma unui trandafir, iar Ziplock rămase atârnat într-un unghi pe care nu-l mai putea corecta.

Ultimul lui cuvânt îi era adresat lui Cosmo.

— Îmi pare rău, spuse el și alunecă de pe acoperiș.

o

Nu era o distanță mare. Copiii de școală săreau din copaci mai înalți și scăpau fără nicio zgârietură. Dar Ziplock căzuse cu spatele, trăgându-l și pe Cosmo după el.

Nu avu timp să spună o rugăciune și nici să țipe. Cosmo nu își văzu toată viața trecându-i prin fața ochilor. Acum îl implora pe gardianul Redwood și în clipa următoare pământul și cerul se contopiră și el se trezi cu fața în jos, pe generatorul electric de pe acoperișul clădirii vecine.

Dar el era în viață. Cu siguranță. Avea dureri crunte, dar trăia. Durerea era dovada. Cosmo vedea zeci de fâșii multicolore, scântei, transformatoare vechi, chipuri ruginite, care fluturau în jurul capului lui ca niște fulgi de zăpadă însângerați. Simți ceva mișcându-i mâna. Ziplock se mișca.

— Nu, șoptit el, neavând putere să strige. Nu te mișca.

Ziplock se mișcă din nou. Poate îl auzise, poate nu. Cosmo nu află niciodată. Mișcarea partenerului lui trase cătușele metalice peste două fire neizolate, redirecționând zece mii de volți din cablurile de alimentare în cei doi băieți.

Șocul electric îi catapultă pe băieți departe de generator, sărind prin băltoacele de pe acoperiș ca pietrele pe suprafața unui lac. Se opriră, izbindu-se de o balustradă. Cu spatele. Cu privirea în sus.

o

Redwood se uită în jos. Parametrii de urmărire ai celor doi băieți dispăruseră de pe dispozitivul lui. S-ar fi putut ca șocul electric să fi neutralizat microparticulele de halogen electronegativ din porii lor. Dar, cel mai probabil, erau morți.

Era evident ce s-ar fi putut întâmpla. Fugarii puteau fi doborâți de pe acoperiș de furtună. Era o minciună simplă și credibilă, dacă nu mai stătea pe acolo suficient timp cât să fie fotografiat de vreun satelit-detectiv. Gardianul fugi spre casa scărilor. Era mai bine să lase pe altcineva să descopere cadavrele. Când se va întâmpla acest lucru el avea de gând să fie în restaurant, ajutându-i pe cei răniți.

o

Cosmo nu avea destulă putere să vorbească. Își simțea tot corpul paralizat de șocul electric. Nu auzea decât inima lui, care bătea tot mai încet cu fiecare bătaie. Bătând neregulat. Oprindu-se.

Ochii îi jucau feste. „Halucinații", presupuse el. Straniile creaturi inumane apăreau pe pereții clădirilor din jur, cățărându-se cu viteze amețitoare fără să țină seama de gravitație. Se îngrămădeau deasupra clădirii, la marginea acoperișului, virând brusc în jos, către locul impactului. Două se îndepărtară de grup, zburând în lateral către cei doi băieți răniți. Una se așeză pe pieptul lui Cosmo, dar el nu simți nicio greutate. Îl privea pe băiat cu ochi mari și inexpresivi. Avea mărimea unui bebeluș. Piele albastră, netedă și translucidă, patru membre subțiri și un cap oval. Avea trăsături delicate și inexpresive. Netedă și fără păr. Prin vene îi circulau scântei în loc de sânge.

Zări și a doua creatură cu coada ochiului. Se așeza lângă Ziplock, în jurul capului lui fumegând. Cosmo simți cum inima lui tresaltă din nou. O bătaie. Poate două. Ce erau acele creaturi? Se înfioră. Frica îi traversa pieptul ca un nou șoc electric.

Șira spinării i se arcui din cauza șocului și a panicii, încercând să scuture creatura de pe pieptul lui, dar aceasta se ținea cu ușurință. Întinse o mână albastră. „Patru degete, își spuse Cosmo, numai patru". Mâna i se așeză pe inimă și începu să absoarbă. Nu știa cum, dar reușea cumva să îi extragă durerea din corp. Agonia lui scăzu treptat și până la urmă dispăru cu totul. Pe măsură ce absorbea, culoarea creaturii devenea tot mai strălucitoare, până când din albastră se făcu aurie, ca apusul

soarelui. Cosmo își folosi ultimele puteri ca să se uite în jos. Ceva se scurgea din el într-un șuvoi strălucitor. „Viața”, se gândi Cosmo. Cosmo își simți zilele și lunile scurgându-se din el ca apa printr-un baraj fisurat. Creatura îl ucidea. Îl cuprinse din nou panica. Voia să se lupte, să prindă creatura, dar mușchii îi deveniseră ca gelatina.

Apoi lucrurile se petrecură foarte repede. Trei copii apărură pe acoperiș. Doi băieți și o fată. Nu erau doctori sau ceva asemănător, era clar după îmbrăcămintea și după vârsta lor, dar măcar erau oameni.

— Doi aici, a spus primul, băiatul mai mare, înalt și îmbrăcat din cap până în picioare în negru. Mă ocup eu. Vedeți dacă mai sunt jos.

Tovarășii lui se repeziră la marginea acoperișului, privind în jos, spre stradă.

— Se uită, dar nu aterizează, spuse al doilea nou venit.

Era o fată hispanică, în jur de cincisprezece ani, tatuată cu însemnele unei găști deasupra unei sprâncene.

— E prea multă apă. Pompierii au pus furtunurile pe camion.

Primul tânăr scoase ceva care arăta ca o lanternă, dintr-un toc agățat de umăr, și răsuci un inel de la baza obiectului. La celălalt capăt apărură scântei albe. Trase, punând dispozitivul în mișcare, iar din ciudata armă țâșni electricitate pură. Efectul fu spectaculos. Fasciculele albe se afundară în pielea creaturilor translucide, despărțindu-se în mii de raze. Fiecare urmărea o venă, fuzionând cu scânteile care erau deja acolo. Creaturile se scuturară, începură să se zbată în convulsii, iar pielea li se umflă până când fură pe punctul de a plesni. Și chiar plesniră. Au explodat amândouă într-o mulțime de sfere perfecte, luminoase, purtate departe de briză.

— Ooh, făcu Cosmo, cu o ultimă gură de aer.

— Unul e viu! spuse al treilea membru al grupului, care părea cam de șase ani. Era blond, cu un cap de copil, disproporționat de mare. Se așeză în genunchi lângă Cosmo, îi verifică bătăile inimii și îi puse o lanternă într-una dintre pupile.

— Nu are dilatație, bătăile sunt neregulate. Are nevoie de un defibrilator, Stefan. Trebuie să-i pornim inima.

Halucinații. Trebuie să fi fost halucinații.

Tânărul cel înalt, Stefan, apăru în câmpul vizual înceţoşat al lui Cosmo.

— Dar celălalt, Ditto?

Ditto îşi puse mâna pe pieptul lui Ziplock. Pentru o clipă, lui Cosmo i se păru că vede scântei de viaţă în jurul degetelor lui. Apoi...

— Celălalt? Nu. S-a dus. Niciun semn.

Stefan îşi ajustă arma.

— Ei bine, nu am defibrilator.

Ditto se retrase în grabă.

— Eşti sigur? Acoperişul e ud.

Stefan ţinti spre pieptul lui Cosmo.

— Nu, răspunse el şi trase.

Cosmo simţi încărcătura electrică izbindu-i coastele ca un ciocan. Cu siguranţă îi zdrobise fiecare os al toracelui. Asta să fi fost ultima suflare? Corpul lui nu mai rezista. Îşi simţi părul ridicându-i-se, dând să iasă din porii scalpului. Salopeta îi luă foc, căzând de pe el în bucăţi aprinse. Ditto îl acoperi cu conţinutul unui extinctor care se găsea prin apropiere, dar Cosmo nu simţi răceala. Altceva se întâmplase.

Bum-bum.

Era inima lui. Bătea din nou. Iar şi iar.

Bum-bum, bum-bum.

— A pornit, strigăt Ditto. Tipul ăsta are tot atâta voinţă de a trăi ca un câine flămând. Dar are nevoie de îngrijiri medicale serioase. Are capul crăpat ca un ou.

Stefan oftă, uşurat să vadă că riscul pe care şi-l asumase dăduse rezultate. Îşi puse la loc în teacă generatorul de curent electric.

— Bine. Oamenii legii îl vor găsi. Nu vreau să ne găsească şi pe noi.

Cosmo trase prima gură de aer, după mai mult de un minut.

— Vă rog.

Nu puteau să-l lase acolo, după tot ce se întâmplase.

— Luaţi-mă cu voi.

Stefan nu se uită înapoi.

— Îmi pare rău. Ne e destul de greu să avem grijă de noi.

Cosmo știa că Redwood nu l-ar fi luat înapoi la institut, în viață.

— Vă rog.

Fata se aplecă asupra lui.

— Știi, Stefan, poate că ar putea să facă sim-cafeaua, sau ceva de genul acesta.

Stefan oftă, ținând ușa deschisă pentru echipa lui.

— Mona, avem conversația asta în fiecare seară.

Mona oftă.

— Asta e, puștiule.

Inima lui Cosmo bătea acum regulat, trimițând sânge către creier.

— Dacă mă lăsați, a spus el răgușit, vor veni înapoi.

Dintr-odată, Stefan deveni aproape interesat.

— Cine va veni înapoi? întrebă el, traversând cu pași mari acoperișul.

Cosmo se străduia să nu-și piardă cunoștința.

— Creaturile.

Ditto bătu din palme.

— Ai auzit? Creaturile, Stefan. E un Identificator. Să mă-mpachetezi, dacă n-o fi așa.

Stefan ridică din umeri.

— Poate nu e. Poate ne-a auzit pe unul din noi vorbind despre creaturi. Poate a avut halucinații.

Cosmo tuși, scoțând fum pe gură.

— Creaturile albastre, cu electricitate în vene. Sugeau energia din mine.

— O halucinație foarte exactă, spuse Mona.

Stefan clătină din cap către Ditto.

— Bine îl luăm. E un Identificator.

Tânăra îi examină cătușele.

— Bine, Stefan, lasă-mă un minut.

— O secundă, Mona. Nu avem decât o secundă.

Mona își scoase o agrafă din păr, pe care o răsuci în încuietoarea cătușelor cu o precizie de expert. Trecu puțin mai mult de o secundă și încheietura lui Ziplock era liberă, deși nu îi

mai folosea acum. Stefan îl ridică pe Cosmo pe umăr.

— Să mergem. Deschidem cealaltă cătușă la depozit.

Cosmo atârna ca o bucată de carne. Ar fi putut să vorbească atunci, să pună câteva întrebări. Dar nu a făcut-o, se temea că dacă îl va enerva pe tânărul acela înalt nu îl va mai lua cu ei. Și oriunde s-ar fi dus era mai bine decât la institutul pentru orfani Clarissa Frayne.

Creierul lui Cosmo decise că nu mai avea loc pentru noul sentiment de ușurare și închise sistemul pentru reparații generale.

CAPITOLUL II

IDENTIFICATORII

Mirosul îl trezi pe Cosmo. Aroma amăruie, înțepătoare, care se ridica dintr-o apropiere îi făcu nările să freamăte. Deși nu era un miros neplăcut, era, totuși, prea mult pentru simțurile lui care de-abia se trezeau. Totul îi agrava durerea de cap. Asprimea materialului, bătaia ușoară a pleoapelor și, acum, mirosul.

Dar mai rea decât durerea era setea.

Cosmo încercă să deschidă gura, dar buzele îi erau, parcă, lipite. Un geamăt de frustrare îi scăpă pe nas. Auzi pași apropiindu-se pe o podea dintr-un material dur.

— OK, *bueno*, spuse o voce feminină. Bine ai venit pe strada Abracadabra.

O cârpă umedă îi umezi buzele, rupând sigiliul.

Cosmo deschise gura, strângând materialul între dinți. Apa avea gustul vieții, prelingându-i-se pe gâtlej.

— Ușor, nu prea mult.

Cosmo deschise ușor pleoapele și privi cu ochii strânși din cauza soarelui. Fata părea înconjurată de un halou de lumină albă. Pentru o secundă se gândi că... Dar nu, era fata de pe acoperiș. Acoperiș?

— Bine ai venit printre noi. Deși, după cum o să te simți în următoarele câteva zile, poate o să-ți dorești să fii mort.

Atunci Cosmo își aminti tot. Accidentul, urcușul, căderea.

— Ziplock? murmură el, cu o voce străină și distantă.

Fata se scărpină pe frunte, întinzând secvența de ADN tatuată pe fruntea ei. Cosmo știa că acel tatuaj era marca uneia dintre numeroasele bande de cartier din Satellite City. Cerneala era, probabil, încărcată cu un izotop care putea fi identificat cu un scaner. Această măsură prevenea infiltrarea poliției.

— Ziplock? întrebă ea. Ai energie pentru un singur cuvânt și

ăsta e cuvântul pe cane îl alegi?

Cosmo simți o lacrimă scurgându-i-se pe obraz. Ziplock fusese pentru el persoana cea mai apropiată de noțiunea de prieten.

Fata îi văzu lacrima și făcu legătura. Făcu o grimasă, dându-și seama de gafa ei.

— Îmi pare rău. Ziplock, așa-l chema pe prietenul tău?

— Este...?

— Îmi pare rău, puștiule. Era mort când am ajuns noi. L-am lăsat acolo, îți amintești?

Cosmo își ridică brațul. Nu mai avea în jurul încheieturii decât un bandaj.

— Curentul electric ți-a lipit o parte din cătușă de piele. Ditto a trebuit să o jupoaie. Ai avut noroc că nu ți s-a spart vreo venă.

Cosmo nu se simțea atât de norocos și nu era vorba doar de încheietură.

— De fapt, Ditto a avut destul de mult de lucru cu tine. Nu ai fi rezistat până la spital, așa că a trebuit să folosim ce am găsit pe-aici. Perfuzia cu calmant era un pic expirată, dar nu te-a omorât, nu?

Mona verifică un monitor de perete, care se afla deasupra patului lui Cosmo.

— Ditto ți-a lipit tendonul de la călcâiul drept și ți-a înlocuit rotula de la genunchiul drept cu o proteză.

Cosmo clătină capul, îngrozit.

— A trebuit să îți intrăm și în torace și să îmbrăcăm câteva coaste în ghips. Am scos copcile azi dimineață. Și, bineînțeles, a trebuit să te rad în cap.

— Ce?

Mona ridică din umeri.

— Ori te tundeam, ori îți lăsam creierii să cadă pe podea. Ai avut noroc că Ditto avea câteva plăcuțe Robotix pe aici, a folosit una ca să-ți peticească craniul fracturat. Plăcuțele acelea sunt făcute din același material folosit la învelișul tancurilor de ofensivă. Când ți se vindecă pielea, Ditto zice că o să poți să treci cu capul și printr-un zid de cărămidă.

Cosmo își aminti ceva.

— Ditto? Băieţelul?

Mona privi peste umăr.

— Sst, nu-i spune aşa! E foarte sensibil. Fata se apropie şi coborî vocea. Ditto e un copil Bartoli. Băieţelul de colo are douăzeci şi opt de ani!

Acum înţelegea. Experimentele genetice ale doctorului Ferdinand Bartoli erau un capitol îngrozitor din istoria modernă. Doctorul făcuse teste genetice pe un grup de bebeluşi, încercând să obţină un „superom". Rezultatul a fost distrugerea ADN-ului copiilor, cea ce a dus la o serie de mutaţii. Percepţia extrasenzorială era unul dintre efectele secundare, dar efectul cel mai des întâlnit era stoparea dezvoltării fizice. Scandalul Bartoli a dus la interzicerea experimentelor genetice timp de peste zece ani.

Cosmo îşi atinse uşor ţeasta ţepoasă. Îşi simţea o porţiune din frunte dură şi mai în relief.

— Plăcuţa are nişte pori de eliberare a presiunii, aşa că ai grijă să nu bagi ceva prin ei.

Plăcuţe Robotix în capul lui şi copii Bartoli. Era cam prea mult pentru el.

— Mai e ceva?

— Cam asta e. Sigur, am mai pus vreo sută de copci pe unde ai avut tăieturi şi vânătăi, dar le-am ascuns cu spray de piele. Una peste alta, eşti mult mai rău decât arăţi.

„Dar nu mai rău decât mă simt", se gândi Cosmo.

Mona dezlipi folia de la un plasture şi i-l lipi pe braţ.

— Ce-ţi trebuie ţie acum e odihnă, ca să îţi revii. Sedativul ăsta o să te ajute să dormi o vreme. Şi când te trezeşti poate o să poţi să te mişti un pic.

— Nu, protestă Cosmo, dar era prea târziu. Sedativul i se strecura uşor în sânge.

— Noapte bună, spuse Mona blând.

Cosmo îşi simţi membrele plutind. Capul i se mişca necontrolat, ca al unui câine de jucărie.

— Noapte bună, repetă el.

Sau poate doar a gândit, căci lumea din jur i se scurgea pe sub pleoape ca vopseaua pe un tablou.

o

Cosmo se trezi cinci secunde mai târziu, sau, cel puțin i se păru. Dar nu putea fi așa, pentru că spoturile cu halogen erau aprinse și lumina pală a câtorva stele străpungea smogul dincolo de perdelele demodate. Nu prea se foloseau perdele. În general, geamurile din sticlă heliomată erau incluse în construcția clădirii.

Cosmo își trecu în revistă amintirile, rând pe rând, ca fișierele unui computer. Cine era el? Cosmo Hill și avea paisprezece ani. Era un orfan fără sponsor fugar. Unde se afla? Probabil într-un depozit, salvat de un grup de vânători de creaturi. Un adolescent înalt, o hispanică și un copil Bartoli. Era adevărat? Părea imposibil. Ar putea ajunge și el să facă parte din acest grup? Și-ar dori asta?

Creierul lui Cosmo făcu o pauză. Ce voia el, oare? Era o întrebare pe care nimeni nu i-o pusese vreodată. Rareori și-o pusese el însuși. Singurul lucru pe care și-l dorise era să scape de la Clarissa și acum scăpase, dar nu avea nicio idee despre ce ar putea să facă în continuare. Dar Cosmo știa un lucru sigur. Nu avea să se mai întoarcă vreodată la Clarissa Frayne. Niciodată.

Cosmo își verifică rănile. Încă îl mai durea corpul, o durere surdă, dar era acolo. Ca un trol sub un pod, gata să-l dărâme dacă făcea o mișcare bruscă. Nu mai avea bandajul la încheietură și tot antebrațul îi era acoperit cu spray de piele.

După câteva minute de exerciții simple de respirație și de clipit, Cosmo se hotărî să își pună membrele la încercare. Se ridică încet în capul oaselor, amețit de la sedativul lipit pe braț. Îl dezlipi și verifică buretele. Era alb. Nu mai avea conținut lichid. Astfel se explica de ce se trezise.

Noul lui genunchi era acoperit cu un bandaj imobil din fibră de sticlă. Bandajul transparent avea înăuntru un antiinflamator care accelera procesul de vindecare. Un beculeț verde deasupra panoului cu radiografia genunchiului anunța că poate pune piciorul pe pământ.

Cosmo testa pământul ca un înotător care testează apele Oceanului Arctic. Simți un junghi în genunchi, nimic mai mult. Trebuie să fi dormit cel puțin patruzeci și opt de ore, dacă

tratamentul își făcuse deja efectul. Cu fruntea, însă, era altceva. La orice mișcare, oricât de ușoară, simțea o gheară de fier râcâindu-i pe creier. Aproape la fel de greu de suportat ca și durerea era senzația de mâncărime produsă de noua piele care creștea peste plăcuța Robotix pe care o avea în frunte.

Strânse din dinți și începu să pășească, țintind inițial către urciorul cu apă filtrată de pe masă, aflat la cinci metri distanță. Nu era tocmai un maraton, dar era ceva, având în vedere prin ce trecuse.

Cosmo aproape că ajunsese la masă. Ar fi reușit, dacă nu i s-ar fi pus ceva în cale. O oglindă cu ramă de oțel prinsă în perete. Lui Cosmo îi căzură ochii pe propria lui imagine și, pentru un moment, crezu că se mai află cineva în cameră. Buzele lui uscate nu putură rosti decât:

— Oh!

Figura din oglindă îi amintea de acei copii din vremea războiului pe care îi văzuse în documentarele istorice. Rănit și slab, hămesit ca un câine. Arăta ca un Frankenstein în miniatură. Peticit din fel de fel de părți, niciuna de mărimea potrivită, iar unele nici măcar nu erau destinate oamenilor. Mai ales capul era grotesc. Complet ras, cu o duzină de cicatrice și copci străbătându-i scalpul în zigzag. Placa Robotix din frunte ieșea ușor în relief sub pielea umflată, iar conturul porilor care eliberau presiunea se vedea clar prin pielea rozalie. Nu își recunoștea decât ochii mari, rotunzi și căprui.

Cosmo își continuă drumul tremurând, apucă urciorul cu ambele mâini și bău direct din vas. Mai multă apă se scurse pe jos, dar izbuti să bea puțină. „Totul se rezolvă, își spuse el. E numai temporar.” Nu și pentru Ziplock. El nu mai putea fi reparat. Ziplock. Prietenul lui trebuia să fie aici cu el. Dar ce însemna *aici*? Cosmo privi în jur pentru prima dată. Se afla într-un depozit mare, deschis, construit din polimer de fontă brută. Ferestrele erau înalte și subțiri precum cele dintr-o biserică, cu draperii opace de-o parte și de alta. Mese de lucru și echipament electronic zăceau pe podeaua de beton și cabluri electrice curgeau din fiecare priză ca niște șerpi multicolori, încăperea era împărțită în mai multe secțiuni prin paravane mobile. Vreo

zece-douăsprezece hard-discuri bâzâiau în camerele improvizate. Dar niciun om. Cu excepția lui, depozitul era pustiu.

Cosmo se mișca încet, ca să se acomodeze cu noul genunchi. Era și o mică bucătărie amenajată într-un colț. Nimic prea confortabil. Doar un aragaz cu două ochiuri, mobilier turnat și o sim-cafetieră. Pe masă era un buchet de crini, înveliți în celofan, cu o capsulă de apă la bază. Flori adevărate. Scumpe. Între doi crini se afla un bilet. „Mamă, îmi e dor de tine mai mult decât oricând", scria pe bilet.

Pe banca de lângă simulator era o pereche de cătușe de oțel. Cosmo simți un nod în gât. Ultima dovadă care mai amintea că Francis Murphy trăise. Iar oamenii nici măcar nu îi știau numele real.

— Haide, Francis, a spus, ridicând cătușele, e timpul să vezi orașul.

o

Una dintre ferestrele depozitului dădea spre râu, dincolo de care se vedea faimoasa zonă cu zgârie-nori a orașului, dominată de turnul cilindric Myishi. Clădirea companiei Cuzzy Cola fâsâia de dincolo de golf, cu pereții exteriori acoperiți cu imagini generate de computer – niște bule de aer în ridicare. O lumină roșie licărea în mâna de piatră a Statuii Strădaniei, un colos de opt sute de metri, care arăta spre satelitul de deasupra.

Cosmo se cățără pe fereastră și trecu într-un balcon, încercând să se orienteze. După poziția râului Journey, se afla undeva în partea de vest. Urletul pătrunzător al sirenelor și zumzetul păsărilor poliției, care zburau pe deasupra, îi confirmau teoria.

Cosmo întinse mâna cu cătușele peste marginea balconului. Ar trebui să spună ceva. Ceva special care să marcheze trecerea lui Ziplock prin lumea asta. Cosmo se gândi câteva momente, dar nu găsi cuvinte care să-i descrie tristețea. Poate chiar asta era ideea. Cum ar putea să descrie astfel de momente în cuvinte? El știa ce simțea și asta era important.

Cosmo aruncă brusc cătușele în aerul orașului și acestea scânteiară în luminile de neon, ca niște stele căzătoare.

o

Gazdele lui Cosmo păreau că trec dintr-o criză în alta. De-abia închisese fereastra după el, când aceştia năvăliră de după grilajul liftului, împingând un cărucior de cumpărături. Mona stătea ghemuită în cărucior. Pielea ei avea o nuanţă verzuie şi tremura violent.

Cosmo mergea împleticindu-se după ei.

— Ce s-a întâmplat?

Stefan nu răspunse, curăţând o suprafaţă de lucru Formica dintr-o singură mişcare a braţului.

— Trage draperiile, strigă el.

Cosmo arătă spre panoul de control al geamurilor heliomate de lângă fereastră.

— Dar geamul... De ce nu ajustăm...

— Pentru că păsările poliţiei văd prin geamurile heliomate. De-aia sunt montate din construcţie. Înţelegi?

Cosmo trase perdelele din pânză de sac în dreptul geamurilor. La câteva secunde după ce terminase, o pasăre a administraţiei trecu prin dreptul clădirii. Cosmo auzi un pârâit electric, în timp ce ferestrele erau depolarizate de la distanţă. Cu draperiile netrase, camera ar fi fost expusă. Ceea ce era în regulă, atâta timp cât nimeni nu fugea de la locul comiterii vreunei infracţiuni. Iar ei fugeau, evident.

Stefan se aplecase deasupra Monei. Trupul ei subţire era contorsionat de durere, fiecare muşchi şi tendon era întins la maximum. Lungi fraze în spaniolă zburau de pe buzele ei palide, iar părul ei negru, ud de transpiraţie, biciuia masa ca un mănunchi de iarbă de mare. Ditto sări pe masă şi scoase o şurubelniţă de la centură. Îi băgă Monei mânerul în gură, ca să nu-şi înghită limba.

— Nu ştiu ce e asta, recunoscu el. E ceva nou. Nu am mai văzut până acum o asemenea încordare.

Dezlipi banda de pe spatele unui termometru adeziv şi i-l lipi pe frunte.

— Arde ca focul, spuse el, citind temperatura de pe termometru. Se apropie de punctul critic.

— Adu o găleată cu gheaţă, îi spuse Stefan lui Cosmo. Ia cât

poți căra.

Cosmo bâjbâi până la frigider, goli pe podea o găleată cu nisip pentru stins focul. Puse marginea găleții lângă dispenserul de gheață al frigiderului și privi cum cădeau cuburile zornăind în găleată, enervant de încet.

— Haide, haide.

Dură aproape un minut ca să umple găleata pe jumătate. Atât deocamdată. Ignorând durerea din genunchi, Cosmo se întoarse repede la masă.

Stefan înșfăcă găleata și începu să pună gheață în hainele Monei. Ditto rămăsese cu privirea fixată pe termometru.

— Nu merge. 50 grade Celsius și încă mai urcă.

— Nu, strigă Stefan, cu fața încordată de îngrijorare. Trebuie să o ducem la un spital.

— La ce spital? zice Ditto, pufnind. Am lucrat în toate spitalele din oraș, ai uitat? Nu e decât Spitalul General în cartierul de vest și, crede-mă, dacă eu nu știu să tratez ceva, nici ei nu știu.

Cosmo privea de după Stefan. Convulsiile Monei erau acum mai violente și petele verzi i se întindeau ca niște tentacule peste globii oculari.

— Să-i dăm un antibiotic? întrebă Stefan. Trebuie să încercăm ceva.

— Nu, se trezi Cosmo spunând.

Cuvântul îi ieșise pe gură înainte de a reuși să-l oprească.

Ditto a sărit jos de pe masă.

— Nu? Spune-ne ce știi, puștiule!

Durerile și junghiurile lui Cosmo își aleseseră tocmai acel moment să revină.

— Nu știu. Poate... Am mai văzut așa ceva la institut. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu avem timp de asta, spuse Stefan. Trebuie să o ducem la Spitalul General. Trebuie să ne asumăm riscul.

Ditto îl înfruntă pe băiatul înalt. Ca o furnică în fața unui elefant.

— Să ne asumăm riscul? O să fie moartă până plecăm. Știi asta la fel de bine ca și mine. Hai să-l ascultăm pe băiat. Spune,

puștiule, ce vrei să știi?

Cosmo evită privirea lui Stefan.

— Doar ce s-a întâmplat. Cum a ajuns așa?

Stefan își frecă o sprânceană.

— A fost o explozie la uzina chimică Komposite. Tocmai căutam paraziți. Câțiva dintre gardienii fabricii ne-au prins și unul a tras cu o săgeată în Mona. Și de atunci e din ce în ce mai rău.

Cosmo își stoarse creierul. Conform legii, gărzile private nu aveau voie să poarte arme. Ocoleau însă legea înarmându-se cu arme electrice neletale care trăgeau gloanțe de împachetare cu celofan sau fel de fel de săgeți chimice. Ideea cu săgețile era isteață pentru că erau, tehnic vorbind, neletale atâta timp cât stăteai prin preajmă ca să primești antidotul.

— Ce culoare era carcasa săgeții?

Ditto se încruntă.

— Carcasa? Nu știu. Verde parcă.

— Avea o dungă albă pe o parte?

— Poate, nu pot băga mâna în foc.

— Da, spuse Stefan, avea o dungă albă. Îmi amintesc că am scos-o din piciorul lui Vasquez. Era verde cu alb.

Cosmo închise ochii, amintindu-și de institut.

— Săgețile Komposite au fost testate la Clarissa Frayne. Îmi amintesc. Cea verde cu alb era cea mai rea. Le ziceam Creeper[5]. Băieților le era rău ore în șir chiar și după ce primeau antidotul. A fost nevoie să se suplimenteze instalațiile sanitare de la institut. Unul dintre ei a găsit, totuși, un leac. A mâncat un sandvici mucegăit și s-a simțit mai bine. Nu din cauza pâinii, ci din cauza...

— Mucegaiului, a completat Ditto. Sigur. E un virus floră. Celuloza ar trebui să-l distrugă. Avem nevoie de niște plante.

Cosmo alergă șchiopătând spre florile învelite în celofan.

— Aici. Uite!

Scoase un singur fir din buchet și rupse tulpina și frunzele în bucățele mici, băgând câteva în gură. Îi dădu restul lui Ditto, care făcu la fel. Stefan înșfacă o altă floare, îi rupse tulpina și o băgă în gură. Mestecau cu înverșunare, fără să țină seama de

gustul acid care li se scurgea pe gâtlej.

Tulpinile erau tari, despicându-se în fâșii ațoase, fără să se rupă. Dar Cosmo și ceilalți continuau să mestece, zdrobind fâșiile între măsele. Seva verde li se scurgea pe bărbii. În cele din urmă, scuipară în palme o pastă verde.

— Puneți-o pe rană, îi instrui Cosmo.

Copilul Bartoli sfâșie pantalonii Monei și scuipă terciul direct pe înțepătura lăsată de săgeată pe coapsa fetei. Stefan îi puse în gura inflamată pasta făcută de el.

Cosmo scoase mânerul șurubelniței din gura Monei, introducând cu forța pasta printre dinții care îi clănțăneau fără încetare. Mona gâlgâi și se scutură, corpul ei respingând instinctiv planta. Dar Cosmo îi masă traheea până când înghiți pasta. Încetul cu încetul, tot mai mult terci verde se scurgea pe gâtlejul fetei. Când termină, degetele lui Cosmo erau însângerate de mușcături.

Pentru un timp, care li se păru extrem de lung, nu se întrevăzu nicio schimbare în starea Monei. Și apoi...

— 43 de grade, spuse Ditto. Începe să scadă.

Ochii Monei continuau să se dea peste cap, dar încrengăturile verzui se retrăgeau pulsat ușor, până când dispărură cu totul.

Ditto cercetă termometrul.

— 42. Merge, să mă-mpachetezi, dacă nu merge.

Ceva licărea în ochii Monei. Îi recunoștea, oare?

— 38,3!

Corpul subțire al fetei căzu pe masă. Puțin câte puțin, mușchii i se relaxară.

— 36,7! Normală! O să se facă bine.

Mona se întoarse pe o parte și vomită pastă verde pe dalele podelei.

Pe fața lui Ditto apăru un surâs angelic, de copil.

— Așa se întâmplă când mănânci ce nu trebuie!

o

O spălă pe Mona și o așezară pe un pat mic.

— Acum are nevoie de somn, spuse Ditto. E mai bun decât orice medicament.

Nici lui Cosmo nu i-ar fi stricat câteva ore de somn. Se

întâmplaseră multe în cele câteva minute de când se trezise, dar erau câteva lucruri pe care trebuia să le afle.

— Cine sunteți voi? îi întrebă el. Ce se întâmplă aici?

Stefan repara cu scotch ce mai rămăsese din buchet.

— Noi locuim aici. Deci, cred că întrebarea e cine ești tu?

„Corect", se gândi Cosmo.

— Cosmo Hill. Când m-ați găsit evadam de la institutul pentru orfani Clarissa Frayne.

Ditto începu să râdă.

— Cosmo Hill. Ai fost găsit pe Cosmonaut Hill, nu-i așa?

— Da, așa e.

— Orfelinatele folosesc șmecheria asta veche de secole. Am cunoscut odată un om din San Francisco pe care îl chema Holden Gate. Ghici unde fusese găsit?

— Gardianul Redwood o să vină să mă caute pe mine și pe Ziplock.

Ditto clătină din cap.

— Nu. Din punctul de vedere al autorităților, ești la fel de mort ca și prietenul tău, Cosmo. Am lucrat în infirmeria unui orfelinat pentru câteva luni, până când am aflat ce se petrecea acolo. Toate orfelinatele și alte instituții care fac comerț cu oameni folosesc microparticule de urmărire care se introduc în piele, ca să își monitorizeze tot timpul rezidenții. Generatorul de pe acoperiș trebuie să-ți fi prăjit orice urmă de microparticule de pe piele. Ești curat și ai scăpat, acum ești o non-persoană!

Cosmo simți că i se spulberară grijile.

— Acum e rândul meu. Voi cine sunteți?

— Cine suntem? Ditto arătă dramatic spre Stefan. El e Stefan Bashkir. Rezident în Satellite City, de origine rusă, a doua generație născută aici. Eu sunt Lucien Bonn, cunoscut ca Ditto[6], datorită enervantului meu obicei de a repeta ce spun oamenii. Iar pe Mona Vasquez, cred că deja ai cunoscut-o.

— Deci am aflat cum vă cheamă. Dar cu ce vă ocupați?

Ditto își deschise larg brațele.

— Noi, Cosmo Hill, suntem singurii supranaturaliști din lume.

Cosmo schiță un zâmbet slab.

— Ce? Nu vă plac hainele? glumind el.

Stefan nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ăia sunt naturiști, Cosmo. Și nimeni nu mai face asta, acum, când stratul de ozon e subțire ca o pojghiță. Ne numim supranaturaliști pentru că vânăm ființe supranaturale.

— Eu nu, îl întrerupse Ditto. Eu sunt medic. Eu doar încerc să vindec oameni, asta e tot. Las partea cu vânătoarea în grija lui Stefan. El a învățat la Academia de Poliție.

— Dar Mona? Ea nu poate fi din poliție, nu cu tatuajul pe care-l are.

— Nu, spuse Stefan. Ea se ocupă de transport. Are... eh... experiență în domeniu.

Cosmo dădu din cap. Până acum totul fusese clar și fără ocolișuri, dar simțea că următoarea întrebare o să deschidă o perspectivă cu totul nouă.

— Ființele astea supranaturale, ce sunt? Presupun că te referi la cele albastre de pe acoperiș.

Stefan se încruntă și o cută îi apăru între ochi.

— Exact. Paraziții ne vânează de Dumnezeu știe când. Ne sug energia din corp. Știi, i-ai văzut. Nu toată lumea îi vede.

— M-ai numit identificator?

Stefan se așeză pe un scaun în fața lui Cosmo. Era un tip carismatic. Avea în jur de optsprezece ani, trăsături de om bântuit de gânduri. Părul lui negru ca abanosul se ridica în țepi dezordonați și avea o cicatrice roz la colțul gurii, care da impresia unui zâmbet poznaș. Era o impresie care nu se potrivea cu durerea din ochii lui. Ochi îi erau, probabil, albaștri, dar lui Cosmo i se păreau mai negri decât spațiul interplanetar. Era evident că Stefan era liderul acestui mic grup. Îi stătea în fire. Se vedea din felul cum stătea tolănit pe scaun, cum Ditto se întorcea automat către el, deși copilul Bartoli era mult mai mare decât el.

— Nu sunt mulți ca noi, spuse Stefan privindu-l pe Cosmo drept în ochi. (Trebuia să faci un efort să nu-ți întorci privirea). Nu suntem suficient de mulți ca să fim crezuți. Nu ajută nici faptul că cei mai mulți dintre identificatori sunt copii. Poate

minţile noastre sunt mai deschise. Ditto e singurul identificator adult pe care l-am întâlnit, dacă îl poţi considera pe Ditto adult.

— Oh, nu se poate! A făcut Stefan o glumă? spuse Ditto, întinzându-se ca să îl înghiontească pe Stefan. Nu e tocmai haioasă, dar nu e rău pentru o primă încercare!

Stefan se ţinea de locul unde fusese înghiontit, prefăcându-se că îl durea.

— N-ai mai văzut creaturile înainte de noaptea aceea, pe acoperiș, Cosmo?

Cosmo clătină din cap. Și-ar fi amintit.

— Abilitatea de a le vedea vine, de obicei, după o experienţă în care ai văzut moartea cu ochii și cred că prin ce ai trecut tu a fost o asemenea experienţă.

— Ai fost atât de aproape, adăugă Ditto, lovindu-l ușor cu farfuria în cap.

— De obicei, abilitatea de a le vedea dispare la fel de repede, continuă Stefan. Dar uneori, când noul spectru se deschide, deschis rămâne. Câteodată pentru o săptămână, câteodată pentru totdeauna. Ai putea să-ţi pierzi această abilitate mâine, sau peste zece ani, sau niciodată. Eşti o raritate, Cosmo. Și ai de ales între a fi o raritate împreună cu noi, unde poate să iasă ceva bun din asta, sau poţi să te întorci la Clarissa Frayne.

Ce alegere? Cosmo și-ar fi asumat riscul să lupte cu o mie de paraziţi, decât să se întoarcă la orfelinat. E o limită la câte experimente medicale poate să suporte un om.

— Aș vrea să rămân.

— Bine, zise Stefan. Vei avea nevoie de curaj și hotărâre ca să faci parte din mica noastră familie.

„Familie, se gândi Cosmo. Fac parte dintr-o familie". Stefan folosise cuvântul cu ușurinţă, dar pentru el era mare lucru.

— Suntem o familie?

Stefan îl ridică pe Ditto în braţe.

— Da, omuleţul ăsta morocănos e bunicul. Iar Mona e sora noastră mai mică. E un grup disfuncţional, dar e tot ce avem. E tot ce au oamenii obișnuiţi. Câteodată e imposibil să câștigăm, dar salvăm pe cine putem. Pe tine, de exemplu. Dacă nu eram noi acolo, paraziţii te-ar fi secat de vlagă și nimeni nu ar fi știut.

— Pot să ne sece de vlagă?

— Sigur. E scopul lor.

Cosmo se foi pe scaun.

— Asta înseamnă că ar putea veni aici, oricând.

Lui Stefan îi dispăru buna dispoziție.

— Nu, aici e singurul loc unde ești în siguranță. Am căptușit zidurile cu hidrogel. Paraziților nu le place apa. E gel până și între geamuri.

— Dar în momentul când ieșim afară?

Stefan ridică din umeri.

— Atunci e care pe care.

— Lucrurile s-au schimbat în ultimul an, explică Ditto, desfăcându-și o sticlă de bere. Sorbi adânc și râgâi. Un băiețel blond bând bere. Era o priveliște bizară.

— Ditto are dreptate, zise Stefan. Înainte, paraziții nu apăreau decât noaptea. La locul unui accident sau la spitale. Căutau oameni pe patul de moarte și le sugeau toată forța care îi mai ținea în viață. Doctorii n-au bănuit niciodată nimic. Așa au rămas necunoscuți pentru atâta timp. Monstrul care se așezase pe pieptul tău noaptea trecută ți-a supt, probabil, cinci ani din viață până să îl doborâm.

Cosmo își freca pieptul, instinctiv.

— Și acum?

— Acum nimeni nu mai e în siguranță, spuse Stefan cu amărăciune. Nu se știe din ce motiv par să fie și mai mulți. Regulile s-au schimbat. Pot ataca pe oricine, oriunde și oricând. Paraziții vin chemându-se unii pe alții, dacă simt cea mai mică rană.

Cosmo înghiți în sec.

— Cum te lupți cu așa ceva? Cum ucizi stafiile?

Stefan scoase din haină o vergea de metal, un fel de paratrăsnet, pe care îl învârti printre degete, ca și cum ar fi fost bastonul unei majorete.

— Cu așa ceva. Vor energie, le dau energie.

Ditto înșfăcă bățul.

— Încrezutule, spuse el. Chestia asta are mai multe opțiuni, depinde ce fel de cartuș alegi. Un anume tip de cartuș îi încarcă

pe paraziți cu o suprasarcină electrică, ai văzut rezultatele. Se numesc arme de șoc, au fost inițial fabricate de o companie producătoare de arme ca o alternativă la bastonul electric. Dacă ratăm ținta, încărcătura electrică nu e destul de mare ca să rănească o persoană, oricât de mică ar fi. Spre deosebire de șocul pe care ți l-a trimis Stefan ție. Cu ăla ai fi putut prăji un mistreț.

Cosmo își aminti că ființa care stătea pe pieptul lui explodase într-un nor de balonașe albastre.

— Sau poți alege încărcăturile obișnuite, neletale, gloanțele de cauciuc, împachetările în celofan și așa mai departe, continuă Ditto. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem e să rănim pe cineva. Dar uneori ai nevoie să mai tragi de timp și armele neletale ne scot din încurcătură.

Cosmo clipi des.

— Am înțeles cam șaizeci la sută din ce-ai spus.

Stefan s-a ridicat în picioare, încheindu-și haina.

— Ai înțeles mai mult decât cei mai mulți. Ditto, vrei să dai o tură cu Cosmo, să-i arăți ce-i pe-aici? Trebuie să ies un pic.

Își băgă buchetul sub pardesiu, îndreptându-se către lift.

Cosmo strigă după el:

— O întrebare!

Stefan nu se întoarse.

— Pune-o repede, Cosmo!

— Am înțeles ce faceți, dar de ce faceți asta?

— Pentru că suntem singurii care o putem face, spuse Stefan trăgând de cablul atașat de grilajul liftului.

o

„Mă aflu într-o carte de povești, se gândea Cosmo. Asta e o carte cu poze. Cineva dă pagina acum și își spune: e prea ciudat, cine ar putea crede așa ceva?”

— Stefan era cadet în poliție acum trei ani, spuse Ditto, aruncând sticla de bere la coșul de reciclare. Și mama lui era tot polițistă. Era unul dintre cei mai buni medici chirurgi din oraș. După ce i-a murit mama, Stefan a stat un an într-un centru pentru văduve și copii orfani. Când a plecat de acolo și-a cheltuit ultimul ban din asigurare pe adăpostul ăsta.

Cosmo aruncă o privire în jur. Clădirea era sărăcăcioasă, chiar și după standardele unui orfan. Dormeau în paturi de campanie, zugrăveala se umflase de umezeală, iar geamurile nu mai fuseseră spălate de ani de zile.

— Nu e tocmai Peștera lui Batman.

— Peștera cui?

— Nu contează.

Băiatul cel blond îi arătă o mulțime de computere-hibrid, îngrămădite pe o masă de lucru. Cele mai noi monitoare cu cristale stăteau lângă computere din secolul trecut.

— Cele mai multe dintre lucrurile astea sunt de pe piața neagră. Urmărim anumite site-uri ale satelitului și așteptăm până când se întâmplă un dezastru.

— Ce? Spargeți codurile poliției?

Ditto chicotea.

— Ale poliției? Nu, mulțumesc. Suntem prea grăbiți ca să așteptăm după poliție. Spargem codurile site-urilor firmelor de avocatură.

Bine gândit. Acum când procesele erau atât de costisitoare, cele mai multe corporații angajau echipe private de avocați, de intervenție rapidă, care să ajungă la locurile accidentelor înaintea poliției.

Ditto își îndreptă din nou atenția spre cameră.

— Avem fiecare câte un pat, spuse el. Nu e cine știe ce, dar e un loc unde poți pune capul jos.

— Aveți, cumva, și unul în plus pentru mine?

Ditto oftă.

— În plus pentru tine? Nu. Acela a fost al lui Splinter. Era unul dintre noi. Nu mai putea suporta ce vedea. A părăsit orașul acum șase luni. Acum locuiește în afara orașului. Poartă ochelari de soare cu lentile albastre, nu-i scoate niciodată.

— Tu ești un identificator, Ditto?

— Da, toți suntem. Dar la mine e un efect secundar al experimentelor Bartoli. Ți-a spus Mona despre mine, nu?

— Da. Și cum l-ai găsit pe Stefan?

Ditto se încruntă.

— Stefan a avut un... accident acum câțiva ani. Eu mă aflam

în ambulanța care l-a luat. Cel mai scund medic de urgență din lume. Spitalul a făcut mai mult scandal decât se făcea în mod obișnuit în legătură cu angajarea unui copil Bartoli. Poate că ai citit despre mine pe rețeaua Sat.

Cosmo dădu din cap în semn că nu.

— În sfârșit, când l-am luat pe Stefan îngăima ceva despre creaturi albastre care îi sugeau energia din piept. Nu mi-a venit să cred. Până în acel moment crezusem că sunt nebun. Apoi l-am vizitat la spital și de acolo a început totul. Când Stefan a decis să înființeze acest micuț grup, am renunțat la slujba pe care o aveam fără să mă gândesc de două ori. De atunci, salvăm lumea împreună.

— Mai am o întrebare.

Ditto își clătină capul de copil.

— Încă o întrebare! Așa sunteți voi, copiii, întrebări și iar întrebări.

— Ce face Stefan cu florile adevărate?

— Florile? O să-ți spună când va fi pregătit.

Lui Cosmo i se întristă inima. Aproape că făcea parte din grup. *Aproape*, dar nu chiar.

Ledul de pe ghipsul lui s-a făcut roșu și declanșă un sunet ușor de alertă.

— Te-ai plimbat destul pentru astăzi. Ghipsului îi mai trebuie încă opt ore ca să își facă treaba. Te doare?

Cosmo aprobă din cap.

Ditto scoase un plasture calmant din buzunar. Era atât de mototolit că părea să fi expirat de zece ani.

— Ia. Mai are încă un pic de lichid înăuntru.

Desfăcu folia de pe spate și lipi plasturele pe fruntea lui Cosmo.

— Cum îți bate inima? Motorașul tău a primit o zdruncinătură zdravănă.

Ditto puse mâna în dreptul inimii lui Cosmo și durerea îi dispăru.

— A dispărut. Durerea. Cum ai făcut asta?

— Nu eu. Plasturele. E una dintre găselnițele mele. În meseria asta, am multe ocazii să îmi pun în aplicare studiile

medicale.

— Iar Stefan a studiat la Academia de Poliție?

Ditto schiță un zâmbet mult prea cinic pentru ce vârstă părea că are.

— Da, s-a specializat în demolări.

— Mâine o să fiu și eu identificator? întrebă Cosmo.

Ditto înclină capul spre Mona Vasquez, care sforăia ușor într-un somn adânc și liniștit.

— Nimeni nu te poate învăța cum să fii identificator, puștiule. E ceva ce ești, pur și simplu. Dar fata aceea care pare atât de inocentă, te va învăța ce să faci când va veni timpul să îți pui aptitudinile la treabă.

o

Depozitul de pe strada Abracadabra avea ceva ce părea a fi o ușă laterală nefolosită aproape deloc. De fapt, ușa era bine unsă și avea alarmă, dar la o primă vedere rugina care se strecura peste tot și mormanele de gunoaie făceau intrarea să pară nefolosită. Cei din afară nu trebuiau, însă, să afle că rugina era întreținută cu grijă, iar grămezile de gunoi erau ridicate pe piloni. Cu o singură apăsare de buton, întreaga movilă era îndepărtată, lăsând să se vadă o intrare suficient de largă ca să poată intra prin ea un camion. Sistemul nu era tocmai high-tech, dar era suficient atâta timp cât nimeni nu încerca să recicleze gunoaiele.

Stefan crăpă ușa și se strecură afară, în Satellite City, la răsăritul soarelui. Răsăriturile erau odată portocalii. Acum începuseră să fie multicolore din cauză că soarele se reflecta în chimicalele care se găseau în smog. Smogul din acea zi era mov închis, ceea ce însemna, probabil, că e plin de pesticide. Aerul avea să miroasă îngrozitor înspre prânz. Totuși, era mai bine decât dacă ar fi fost roșu. Nimeni nu se aventura afară fără mască, în zilele când smogul era roșu.

Vânzătorii de la tarabe erau ocupați chiar și la ora asta matinală, aprinzându-și focul în cuptoare și sub grătare pentru prepararea micului dejun. Era prea devreme ca să apară găștile, deși gașca Hoodlum ieșea după programul vampirilor. Străzile

aveau să fie relativ sigure până după-amiaza târziu. Stefan își cumpărase o pazza de la Bucătăria lui Carlos și o luă spre crematoriu. Pazza era o nouă modă în fast food. O pizza calzoni umplută cu melcișori din paste făinoase și tot felul de sosuri. O mâncare perfectă dacă erai grăbit.

Stefan mergea de-a lungul șoselei Journey, ținându-și ochii pe pazza. În cartierul de vest ți se putea fura mâncarea direct din gură. Era o situație jalnică. Era orașul viitorului, dar Stefan ar fi preferat oricând trecutul.

Avea o stare proastă și nu era numai din cauza smogului. În ciuda tuturor eforturilor lui, grupul mai adunase încă un rătăcitor. Bine, puștiul era un identificator. Dar nu avea mai mult de paisprezece ani și nu avea experiența vieții pe străzile orașului. Și Mona era mică, dar ea avea școala străzii și era curajoasă. Cosmo, însă, ar putea fi mâncat de viu pe străzi, în câteva minute. Stefan se simțea deja responsabil pentru băiat și nu avea niciun chef să fie. De-abia era suficient de mare ca să fie responsabil pentru el însuși. Să își riște propria viață în urmărirea paraziților era una, dar să pui pe altcineva în pericol era cu totul altceva. În special pe cineva atât de necopt cum era Cosmo Hill.

Cinci străzi mai încolo, ajunse la crematoriul Solace. Clădirea era – cum altfel – gri, din fontă și beton, dar managerul, vrând să înveselească locul, proiectase imagini de îngeri făcute pe computer, care se mișcau în sus și în jos pe fațadă.

Stefan ocoli prin spate ca să ajungă la Sala Odihnei. Își trecu cartela magnetică prin dispozitivul de la intrare și trecu de o barieră. Cartela lui activa ceva ce părea un zid de oglinzi, dar era, de fapt, un carusel de zece etaje, cu cutiuțe de sticlă. Banda magnetică din cartela lui chemă o cutie de la ultimul nivel. Stefan o urmări cu privirea, înaintând printre rânduri și reflectând lumina în timp ce cobora nivelele, până la o cabină goală la nivelul de jos.

Stefan selectă opțiunea care anula muzica pe ecranul cu senzori și intră în cabină. Cutia alunecă din compartimentul ei pe o pernă de catifea.

— Nu-mi place, mamă, mormăi Stefan stânjenit. Catifea și

holograme. Dar, e totuși mai bine decât în alte locuri.

Cutia era pătrată, transparentă, cu o placă de bronz în față. Inscripția era simplă și scurtă. Doar câteva cuvinte: „Cea mai dragă mamă. Am iubit-o mult. S-a dus prea devreme."

Stefan scoase buchetul de flori de sub haină și îl așeză pe perna din fața cenușii mamei lui.

— Crini, mamă. Florile tale preferate.

Părul țepos al lui Stefan îi căzuse peste ochi. Îl făcea să arate cu câțiva ani mai tânăr.

— Am găsit un nou identificator, mamă. E un băiat bun. Isteț. A salvat-o pe Mona aseară. Gândește rapid. Cu siguranță are stofă de supranaturalist. Dar e doar un copil, un orfan care de-abia a ieșit din institutul Clarissa Frayne.

Stefan își sprijini capul în palme.

— Dar chiar și cu Cosmo, sunt prea mulți demonii ăștia albaștrii. În fiecare zi mai mulți. Știi, acum ies și ziua. Chiar dacă ai o mică zgârietură pe braț trebuie să te ferești. Nimeni nu e în siguranță. Distrugem câte o sută în fiecare noapte și a doua zi apar o mie în locul lor.

Fruntea tânără a lui Stefan se încruntă, formând cute ca ale unui om de trei ori mai în vârstă ca el.

— Sunt eu nebun, mamă? Suntem toți nebuni? Chiar sunt reali paraziții ăștia? Și dacă sunt, cum ar putea niște copii să se lupte cu ei? Ceilalți cred că sunt liderul lor. Îmi dau seama de asta după cum se întorc spre mine, ca și cum aș avea toate răspunsurile. Chiar și băiatul cel nou, Cosmo, deja se uită la mine cu respect și nu s-a trezit decât de câteva ore. Ei bine, nu am răspunsurile. Sunt din ce în ce mai mulți paraziți în fiecare zi și tot ce putem face noi e să salvăm câțiva oameni de fiecare dată.

Stefan își lăsă capul pe brațe. Știa ce i-ar fi răspuns mama lui. „Fiecare om pe care îl salvezi e fiul sau mama cuiva. Când îi salvezi pe ei, mă salvezi pe mine."

„Dacă, se gândi Stefan, dacă te-aș fi putut salva pe tine. Totul ar fi fost diferit."

CAPITOLUL III

BALOANE ÎN AER

Mona Vasquez se simțea ca și cum măruntaiele ei ar fi încercat să iasă afară din corp. Stătea întinsă în pat, transpirând prin fiecare por. Mona își amintea tot ce se întâmplase în noaptea trecută, dar imaginile îi erau neclare, ca văzute prin apă. Garda privată o ochise cu o săgeată. Stefan și Ditto reușiseră să o târască înapoi. Literalmente să o târască. Și apoi?

Băiatul cel nou o salvase. După aceea a vomitat timp de șase ore încontinuu. Și dacă judeca după vânzoleala din stomacul ei, nu terminase încă. Mona stătea nemișcată ca o statuie. Poate dacă nu se mișca, avea să se calmeze.

Se gândea așa din ce în ce mai des în ultima vreme. Nu puteai să te aștepți să mergi prin Satellite City și să tragi cu armele electrice fără să suporți consecințele. În ultimele optsprezece luni, adunase șaizeci și șapte de copci, trei fracturi, un disc deplasat la coloana vertebrală și acum o rană la picior. Avea noroc că era în viață. Adevărul că i se dădeau din ce în ce mai puține șanse.

Dar avea de ales? Misiunea lui Stefan era și a ei. Cineva trebuia să îi oprească pe paraziți. Și părinții ei muriseră tineri. Poate că paraziții le furaseră ultimii ani de viață. Creaturile deveneau din ce în ce mai îndrăznețe. Erau atrase de orice boală sau rană oricât de mică și își vânau victimele în miezul zilei.

Mona nu împărtășea ura lui Stefan pentru paraziți. După o noapte de pulverizat creaturi, împreună cu supranaturaliștii, dormea fără probleme opt ore bune. Stefan, însă, putea fi auzit meșterind la mesele de lucru, reparând armamentul sau punând în ordine echipamentul de cățărat. Fixația lui îl ținea uneori treaz câte patruzeci și opt de ore.

Fata se ridică ușor, așteptându-se ca stomacul să i se

zvârcolească. Nu se întâmplă așa. Poate că, în sfârșit, îi trecuse. Își studie fața în oglinda de alături. Era verde, nu era nicio îndoială. Nu un verde profund, dar era, clar, o nuanță verzuie. Avea, chiar niște firișoare verzui pe albul ochilor. Ce fel de otravă o fi fost în săgeata aceea? Dacă n-ar fi fost Cosmo acolo, ar fi ajuns acum un boschet uscat cu câteva frunze zbârcite.

Mona suspină, strângându-și pielea de pe obraz între degete. Era o vreme când își făcea griji că nu e destul de frumoasă. Mama ei obișnuia să spună că e frumoasă ca o floare exotică. Mona păstrase în minte expresia. „Floare exotică", chiar dacă uneori nu și-i putea aminti pe mama și pe tatăl ei. Muriseră în luptele de stradă stârnite din cauza lipsei de mâncare, în Booshka.

Mona trecu în zona comună a încăperii, scărpinându-se în cap. Bineînțeles că Stefan era deja la masa de lucru și turna soluție de curățat pentru lentilele ochelarilor pentru vedere nocturnă. Ochii lui întunecați erau cu totul concentrați la ceea ce făcea. Mona se opri un moment, ca să-l studieze. Stefan ar avea mare succes la fete, dacă și-ar întrerupe din când în când munca, atât cât să aibă timp să scoată pe cineva în oraș. Are tot ce-i trebuie. Înalt, brunet și, deși avea fel de fel de cicatrice, era chiar chipeș. Dar Mona știa că Stefan nu are timp nici pentru el, darămite pentru altcineva. Nu avea timp decât pentru paraziți.

Stefan o observă și un zâmbet sincer îi lumină fața.

— Hei, Vasquez, te-ai pus pe picioare?

Mona clătină din cap. Mișcarea îi făcu stomacul să tresalte.

— Aproape. Datorită puștiului cel nou.

— Ești gata de treabă?

— Tot timpul sunt gata, Stefan, zise Mona, străduindu-se să își adune ceva entuziasm.

Stefan îi aruncă o armă de șoc.

— Bine. Arată-i lui Cosmo cum se folosesc chestiile astea. Avem o alertă la trei străzi mai încolo.

— Crezi că vor apărea paraziții?

Stefan o privi prin lentilele de vedere nocturnă.

— Tu ce crezi?

Cosmo era în mijlocul unui coșmar mai îngrozitor decât de

obicei, cu doi paraziți, Ziplock și un uscător de păr, când Mona îl scuturǎ zdravǎn, trezindu-l din somn.

Deschise ochii, așteptându-se să-l vadă pe gardianul de la Clarissa Frayne aplecat asupra lui. O văzu însă pe Mona Vasquez. Incredibil, reușea să arate bine chiar și cu tenul acela verzui.

— Arăți bine, mormăi el în somn.

Mona își țuguie buza de jos.

— Poftim?

Cosmo gemu. Chiar spusese așa ceva cu voce tare?

— Arăți bine... așa verde cum ești. E din cauza virusului. Nu-ți face griji, trece.

Mona zâmbi.

— Am auzit că ești expert în probleme medicale.

Zâmbetul îl trezi pe Cosmo mai repede decât un plasture cu adrenalină.

— Nu tocmai expert, am avut noroc.

— Și eu, zise Mona pe un ton apăsat OK. Să depășim momentul sentimental. Dă-ți capul chelios jos din pat. Avem treabă.

Cosmo aruncă la o parte pătura veche.

— Știu, antrenament.

— Antrenament? Ai vrea tu. Avem o alarmă la trei străzi mai încolo.

Îi întinse lui Cosmo o armă electrică.

— Butonul verde, primul nivel. Butonul roșu, foc. Asigură-te că ții capătul subțire îndreptat către creatura albastră și ciudată. Te-ai prins?

Cosmo apucă arma delicat.

— Verde, roșu, capăt subțire. M-am prins.

Mona zâmbi din nou.

— Bine. Consideră-te antrenat.

o

Supranaturaliștii își atașau echipamentele. O ciudată combinație de ustensile de poliție și de detonat. Unele dintre instrumente arătau ca și cum ar fi fost ținute laolaltă cu bandă adezivă și cu rugăciuni. Totul părea expirat.

Stefan striga în timp ce lucra.

— Clădirea Stromberg. Majoritatea, unități rezidențiale. Satelitul transmite timpii de rotație unităților. Se pare că două apartamente au fost rotite către sud în același timp. Ce ciocnire a ieșit!

Mona îl punea în temă pe Cosmo în timp ce îi lega în spate o punte extensibilă.

— Big Pig este un oraș cu foc continuu, așa că fabricile își învârtesc clădirile în același ritm cu schimburile în care se lucrează. Fiecare are opt ore de liniște și opt ore cu fața spre sud. Celelalte opt ești la muncă, deci nu-ți pasă unde se află apartamentul tău. Satelitul a încercat să pună două apartamente într-un singur loc. A ieșit urât.

Pe Cosmo îl trecură fiorii. Satelitul încurcase din nou borcanele. Devenea obișnuință.

Ditto îi înmână o pereche de ochelari mari pentru vedere nocturnă, care îi acoperiră aproape toată fața și creștetul.

— Toți purtăm ochelari din aceștia. Razele X se reflectă de pe suprafața lor. Dacă gărzile private prind o poză a craniului tău îți pot genera fața pe computer. Acum lucrurile astea se acceptă ca probă în instanță.

— A... OK, mormăi Cosmo.

Se simțea ca și cum ar fi mers pe marginea unei prăpăstii și chiar intenționa să sară. La orfelinat totul era la fel de previzibil ca și noaptea care urma zilei. Cu supranaturaliștii, însă, fiecare moment aducea noi aventuri. Asta era viața pe care o voia? Avea de ales?

— Toată lumea, gata? strigă Stefan. Să mergem!

Se înghesuiră într-un lift, încordați și agitați. Lui Cosmo nu-i venea să creadă că avea să împuște creaturile. Restul echipajului își continua activitățile premergătoare luptei. Ditto își îmbibă armele cu vopsea de camuflaj. Mona își trosnea fiecare încheietură a degetelor, iar Stefan sfredelea peretele cu privirea.

Cosmo observă că mergeau în sus.

— Avem elicopter? întrebă el, optimist.

— Elicopter? Da, cum să nu, făcu Ditto, chicotind. Două helicoptere și un robot Transformer.

— Atunci de ce urcăm?

— Pentru că jos sunt avocaţii, zise Mona. Iar paraziţii sunt sus.

— O, îngăimă Cosmo, fără să se simtă deloc mai liniştit. Nu avusese în ultima vreme noroc cu acoperişurile.

Depozitul supranaturaliştilor era într-o clădire relativ joasă, după standardele internaţionale. Nu mai mult de o sută patru zeci de etaje. Ieşiră pe acoperiş într-un nor dens de smog verde.

În cartierul de vest toate clădirile erau cam de aceeaşi înălţime, un etaj-două în plus sau în minus. Acest lucru asigura receptarea unui semnal clar de la Satelit de către antenele parabolice de pe acoperişuri. Era mai uşor şi pentru gărzi să se circule între clădiri, dacă erau pregătite să îşi rişte viaţa sărind.

Cartierul de vest se întindea în faţa lor ca o cutie cu piese de domino în poziţie verticală şi nimic în afară de contururile clădirilor şi reclamele de neon nu te ajutau să distingi zgârie-norii între ei. Deasupra, păsările poliţiei şi ale televiziunilor se băteau pe spaţiu, bătute de vânturile care se strecurau printre coloanele de fontă.

Stefan desfăşură o punte extensibilă pe care o purta în spate. Cosmo îl urmărea cu atenţie. Era clar că nu era timp să exerseze manevra asta. Îi văzuse pe cei care spălau geamurile la institutul Clarissa Frayne folosind astfel de legături şi deplasându-se de pe o clădire pe alta cu o nonşalanţă de sinucigaş. „N-o să fac asta nici într-o mie de ani!" se gândea el. Lucrurile se schimbă. Circumstanţele se schimbă. Puntea înfăşurată părea o tavă de oţel cu două rânduri de găuri semicirculare. La unul dintre capetele tăvii era un cablu înfăşurat pe o bobină. Stefan fixă celălalt capăt ţinând călcâiul pe el şi îşi înfăşură degetele pe bobină. Desfăşură câţiva metri de cablu şi apăsă butonul de pornire al bobinei. Puntea ţâşni instantaneu, având drept combustibil o canistră mică de gaz, şi se întinse peste golul dintre clădiri. Stefan mânuia bobina cu o deosebită dexteritate, ţinând capătul podului ridicat până când acesta trecu de marginea celeilalte clădiri.

— Treceţi! ordonă el stând la o parte.

Mona şi Ditto trecură în fugă, cu mare grijă, dar cu încredere.

— Nu privi în jos, îl sfătui Ditto, de pe cealaltă margine.

Cosmo trase adânc aer în piept și trecu, ținându-și răsuflarea ca și cum ar fi fost sub apă. Nu-i așa ușor să treci o punte la o asemenea altitudine. Vântul te cheamă să sari, metalul își scârțâie sub picioare, iar timpul îți joacă feste, întinzând de fiecare secundă încât să ți se pare o oră. Cosmo se concentra asupra Monei care zâmbea către el.

Trecu. Se îndepărtă repede de marginea acoperișului. Stefan îl ajunse din urmă și strânse puntea apăsând un alt buton. Aceasta se adună căpătând din nou dimensiunile dinainte și îi sări lui Stefan în mână, ca o minge de cauciuc.

Pe latura de sud a clădirii, Ditto lansa deja o altă punte. Nu avea timp să gândească, nu avea timp să ia decizii. Doar să urmeze ceata și să tremure de frică.

— Ține pasul cu noi! îl sfătui Stefan peste umăr. Nu avem nicio secundă de pierdut! Probabil că paraziții sunt deja acolo.

Paraziții. Cosmo aproape că uitase de ei. Oare îi vor aștepta? Cum va reacționa când va fi din nou față în față cu ei?

Alerga de-a lungul celei de-a doua punți. Îi era deja mai puțin frică. Cosmo nu se gândea că se va simți vreodată bine sărind de pe un acoperiș pe altul, dar, măcar nu era paralizat de frică.

Mona alerga pe lângă el.

— Uite-i, spuse ea, gâfâind. Peste tot în jurul nostru, îi vezi, Cosmo?

Cosmo îi vedea. Zeci de ființe albastre goneau pe acoperișuri atrași către un punct, ca apa către scurgerea unei chiuvete. „Sunt așa de mulți", își zise Cosmo, cu gândurile tot atât de goale ca și plămânii. Trebuie să fi fost cu miile. Dar continua să meargă înainte, în ciuda instinctului care îi spunea să se întoarcă și să fugă.

O stradă mai încolo, două apartamente erau răsucite, înclinate, amândouă încercând încă să ocupe același spațiu în clădirea Stromberg. Unelte uriașe gemeau și scântei electrice mureau din fațada clădirii. Paraziții săreau fără efort peste golurile dintre clădiri, târându-se în unitățile rezidențiale.

— Mergem acolo? întrebă Cosmo neîncrezător.

— Da, și repede, spuse Stefan. Păsările televiziunii se apropie

și aud sirenele.

Și Cosmo auzea sirenele. „Uu”-ul constant al poliției și bip-urile stridente ale firmelor de avocați. Bip-urile erau mai puternice. Aveau maximum două-trei minute.

Mona instală o punte și se dădu la o parte. Stefan își scoase arma electrică, setând-o pe primul nivel.

— Atenție, toată lumea, intrăm prin casa scării. Intrăm într-un singur apartament. Treizeci de secunde după care am șters-o. Vreau să fim toți la kilometri distanță când ajung pe acoperiș gărzile private ale clădirii. Clar?

— Clar! strigă Cosmo așa cum auzise la televizor.

Mona și Ditto doar clătinară din cap.

Stefan își puse mâna pe umărul lui.

— Calmează-te, Cosmo. Să ții minte, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu paraziții. Nu ripostează dacă nu ești rănit. Teme-te de legiști și de polițiile private. Joacă murdar.

— Am înțeles.

Mona îi trase un pumn în umăr.

— O să fie bine, Cosmo, o să am eu grijă de tine.

Traversară ultima punte. Cosmo își simțea inima izbindu-se în cutia toracică, făcând-o să tremure. Singurul lucru care îl făcea să meargă înainte era sentimentul că nimic din aceste lucruri nu se întâmplau de-adevăratelea. În realitate, zăcea probabil în vreun spital, sedat din greu, cu gardianul Redwood veghind asupra lui. Ar putea să se bucure de visul acesta atât cât dura. Se gândea că va fi ca într-un joc video unde intri, împușți niște extratereștrii și mai târziu compari scorurile.

Suprafața acoperișului era neregulată, punctată din loc în loc de piroane-mamut. Gheizere de aburi și ulei încins împroșcau din adânciturile betonului zgrunțuros. Scara era inaccesibilă din cauza unor trepte distruse. Stefan înfășură o fâșie de bandă arzătoare în jurul proptelelor din metal. Banda arzătoare fusese produsă pentru companiile de cherestea din America de Sud, înainte ca lemnul să devină material ilegal pentru construcții.

— Acoperiți-vă ochii.

Cosmo se conformă o secundă prea târziu. Stefan aprinse fitilul și o panglică de magneziu arse cu o strălucire albă

orbitoare, umflând un balon de oxiacetilenă. Panglica trecu prin proptelele de metal ca prin brânză, iar Cosmo rămase cu acea imagine imprimată pe retină preț de câteva minute. O secțiune a scărilor căzu în casa scării, blocând nivelele de dedesubt.

— Punțile! zise Stefan.

Membrii echipajului își agățară instrumentele de balustradă și le dirijară cu gesturi de experți înspre vacarmul de dedesubt. Unul câte unul, coborâră în apartamentul care se clătina. Cosmo coborî ultimul pe scara Monei, clipind ca să-și alunge stelele din ochi.

Intrară în apartament. Oamenii fugeau speriați către scările de incendiu, fără să vadă creaturile albastre atârnând pe pereți. Ei, însă, le vedeau. Stefan își scoase arma de șoc și începu să tragă. Paraziții explodau în baloane azurii, care ricoșau prin spațiul închis ca într-un joc electronic spațial. Nu scoteau niciun sunet, nu se arătau surprinși, doar se umflau și explodau.

Mona începu să tragă cu mare precizie bolborosind o serie de cuvinte spaniole care, după cum presupunea Cosmo, nu se învățau la grădiniță. Curăță rapid un perete de toate creaturile albastre, făcându-și loc cu umărul prin mulțime înspre apartamentul dislocat.

Cosmo își scoase și el arma, o setă pe faza întâi, ținti, dar ezită. Paraziții îl priveau cu ochii lor rotunzi și ageri. Aveau viață. Nu putu să tragă. Nici măcar amintirea creaturii albastre ghemuite pe pieptul lui, absorbindu-i energia nu-l putut face să apese butonul.

La capătul coridorului, apartamentul nu reușise încă să se așeze la locul lui. Un hău adânc de câțiva metri se căsca între apartament și structura principală. Stefan lansă o punte peste prăpastie, pentru a ajunge la apartament. Paraziții roiau în jurul lui, nerăbdători să ajungă la răniți.

Tânărul privi înapoi.

— Treizeci de secunde, da? Ochi lui erau larg deschiși, privind fix. Un singur lucru era important pentru el acum.

O luă la fugă peste pod, trăgând din mers. Echipa îl urma în bârlogul leului. Era clar că impactul apartamentului fusese puternic. Fiecare bucată din mobilă era îngrămădită pe unul

dintre pereți. Televizoare, scaune, roboți de bucătărie, toate erau reduse la o grămadă de fire și așchii.

Nici oamenii nu arătau mai bine. Mai mult de zece persoane, bărbați, femei și copii, zăceau grămadă, împleticiți într-un colț al camerei. Paraziții roiau peste ei ca muștele, devorându-le înfometați puterile.

Îndoielile lui Cosmo dispărură. Ținti către creatura cea mai apropiată și apăsă butonul roșu. Reacția armei fu surprinzător de firavă, ca a unui pistol de jucărie. Dar efectul nu era de joacă. Încărcătura trecu, arzând aerul, și se afundă în partea de mijloc a parazitului. Creatura absorbi fiecare volt, nicio scânteie de electricitate nu se scurse în victima ei. Foamea ei de electricitate o distrugea. Explozia o împinse dincolo de limite și o sfărâmă într-o duzină de sfere pline cu scântei.

Ditto nu trăgea. El era doctorul, făcea ce putea pentru cei răniți. Le închidea tăieturile adânci cu copci, dezinfecta rănile deschise cu antiseptic și le turna pe gât calmante celor care nu-și pierduseră cunoștința. Pentru unii era prea târziu.

Ditto puse mâna în dreptul inimii unui bătrân.

— Șocul, a spus el cu tristețe. Din cauza șocului.

Mona era jumătate ninja, jumătate pistolar. Își golea încărcăturile una după alta în creaturile albastre. Nu rata niciodată. În câteva momente, camera care se clătina, se umpluse de balonașe albastre, ca la o petrecere. Se ridicau spre tavan și se topeau cu un pârâit electric.

Cosmo trăgea fără încetare. Supranaturaliștii aveau dreptate. Creaturile acestea le storceau vlaga acestor nefericiți. Iar el nu știuse niciodată. Nu văzuse. Cum ar putea ei să învingă asemenea adversari?

Mona apăru lângă el, cu pielea de pe bărbie arsă de căldura degajată de arma electrică.

— Capul sus, Cosmo! Tocmai ai salvat o viață.

Așa trebuiau să continue. Să salveze rând pe rând câte o viață. Cosmo ținti spre o creatură care luase o culoare argintie de la energia acumulată. Trase. Creatura se dizolvă în balonașe.

Podeaua de sub picioarele lor începu deodată să se încingă. Ghetele lui Cosmo cu talpă de cauciuc se topeau, lăsând urme

pe unde trecea.

— Arde podeaua!

Stefan atinse covorul cu palma.

— Avocații! trase el concluzia. Intră prin podea. Le-am blocat scara. E timpul să mergem.

— Dar paraziții? Mai sunt.

Stefan îl apucă pe Cosmo de rever.

— Am făcut ce am putut. Dacă te arestează, nu mai poți ajuta pe nimeni.

O rază laser portocalie pătrunse prin podea, la un centimetru de piciorul lui Cosmo, tăind un mic cerc din suprafața podelei. Raza se retrase și fu înlocuită de o cameră cu cablu optic.

Mona apucă de cablu și trase de el până când acesta ieși din suport

— Adunați-vă lucrurile! E timpul să plecăm!

Raza laser reapăru, de data aceasta albastră, și tăie rapid din podea. Din hol răzbăteau zgomotele seci ale mai multor arme care se încărcau în acel moment.

Stefan conducea echipa în retragere, trăgând din mers. Supranaturaliștii trebuie să le fi părut nebuni celor din jur. Trăgeau în aer, fără țintă, când erau atâția oameni care aveau nevoie de ajutor.

Traversară pe punțile retractabile și ajunseră în clădirea principală. Cosmo privi în jos, în golul dintre ziduri. O duzină de avocați de intervenție rapidă, purtând embleme cu „balanța dreptății" pe caschete, se îngrămădeau pe o platformă mobilă, așteptând ca raza laser să taie o gaură în podea. Unul îl zări pe Cosmo.

— Hei, tu! Nu părăsi locul accidentului! Avem declarații de semnat.

— Mergi înainte, îi spuse Ditto. Tipii ăștia au echipamente mai bune ca ale noastre.

Avocatul își desfăcu un buzunar cu scai, scoțând un fel de harpon cu o săgeată de metal în vârf.

— E ilegal să fugi de la locul accidentului! strigă el. Rămâi pe loc! Dacă nu, corporația Stromberg nu va fi răspunzătoare pentru accidente!

Avocatul se ghemui după balustrada platformei și trase o săgeată. Cosmo se feri și săgeata se înfipse în tavan. Avocatul apăsă pe un buton și cablul atașat de săgeată îl trase după el cu o viteză uimitoare. Avocatul trecu prin doi pereți de rigips, aterizând în coridor, în spatele lui Ditto.

— Nu mișca! zise el, scoțând o armă cu șocuri electrice. O s-o pățești rău de tot dacă încerci să fugi.

Ochii lui Ditto se măriră. O imitație perfectă a expresiei unui copil de șase ani.

— Să o pățesc rău de tot? Dar, domnule, sunt minor.

Avocatul rânji.

— N-o să mai fi când cazul tău o să ajungă în instanță.

— Mă opun, spuse Ditto, izbindu-și adversarul cu capul în stomac.

Uluit, avocatul căzu prin gaura din podea și numai cablul de care era legat îl opri să nu se prăbușească în gol.

Mona și Stefan erau deja pe acoperiș.

— Haideți odată! Vin elicopterele!

Era un haos total. Diferite situații de criză treceau prin fața ochilor lui Cosmo, succedându-se înainte ca el să se dumirească de vreuna din ele. Avocați care te puteau omorî și un copil Bartoli războinic. Paraziți care sug energia și acum elicoptere. Totul se întâmpla din cauză că încerca să ajute oamenii. Nu era, oare, nimeni cui să-i poată spune?

Cosmo se căță pe punte, ajungând pe acoperiș. Pe cerul nopții se vedeau elicoptere adunându-se din toate părțile. Zeci de lumini de căutare ținteau spre clădire. Cele mai multe veneau de la păsările televiziunii. Dezastrele erau știri foarte căutate. Chiar și cele mici, ca acesta, vor ajunge sigur să deschidă buletinele de știri.

Mona și Stefan stăteau ghemuiți pe marginea acoperișului pe clădirea Stromberg. Stefan luă un walkie-talkie antișoc de la centură și răsuci butonul volumului la maximum. Aruncă stația radio pe o clădire vecină.

— Ne trebuie o punte, strigă Stefan. Mona?

— Eu nu mai am, am folosit deja trei. Aproape că am rămas fără gaz.

— Ditto?

— Și eu la fel.

Stefan își frecă fruntea.

— Cosmo, puntea. Acum!

— Eu?

— Ce timp e mai bun ca prezentul? Nimeni altcineva nu are destul combustibil pentru o lansare la distanță mare. Și nu avem timp să schimbăm canistrele.

Supranaturalistul recrut ridică o punte din suportul pe care îl purta pe spate.

Părea destul de simplu: stai cu picioarele pe bară, ținteşti în sus și ghidezi cu cablul. Destul de simplu. Nu la fel de ușor ca cum ar fi să cazi de pe o clădire, dar mai ușor decât să bagi spaghetti prin urechile acului.

Se așeză pe bară.

— Ține călcâiul înapoi, îl sfătui Mona. Folosește-te de greutatea ta ca de o ancoră.

Cosmo își schimbă poziția piciorului.

— Ține în sus, e mai bine să depășești distanța.

Ținut în sus. Bun.

Se auzeau zgomote de dedesubt. Se strigau comenzi și se auzeau tropote de bocanci.

— Vin.

Cosmo își înfășură degetele pe cablu și apăsă butonul. Simți reculul în picior, trimițând vibrații în noul implant care îl avea în genunchi. Nu luă în seamă durerea și se concentră la manevrarea punții. Era mai grea decât părea și foarte dificil de stăpânit. Puntea se răsucea în vântul înălțimilor. Cosmo se lăsă pe spate contrabalansând greutatea cu ajutorul corzii, ridicând capătul punții. Și gata! Doi metri peste marginea acoperișului, pe cealaltă clădire. Cosmo se relaxă. Puntea căzu cu zgomot metalic și două mecanisme de prindere se declanșară la capătul îndepărtat.

Echipa nu pierdu timp cu felicitările, repezindu-se să treacă pe celălalt acoperiș, în siguranță. Cosmo îi urmă și își adună puntea, atingând alt buton.

Zâmbetul Monei strălucea dintre umbre.

— N-a fost rău pentru prima oară, Cosmo.

Ditto zâmbi și el.

— N-a fost rău? Prima dată când a lansat Mona o punte a trebuit să tăiem corzile ca să nu o tragă și pe ea de pe acoperiș.

Mona se încruntă.

— Da? Măcar eu sunt destul de înaltă ca să pot struni o punte peste o deschidere mare.

— Liniște! ordonă Stefan. Vine cineva!

Echipa avocaților se cățăra pe acoperișul vecin, strecurându-se prin ce mai rămăsese din casa scării. Lanterne montate la nivelul umerilor străpungeau întunericul, ca luminile de căutare din timpul războiului. Mai mulți avocați își schimbau cartușele de împachetat cu încărcătoare de muniție letală ilegală.

Echipajul se așeză într-un cerc larg, căutând urme ale fugarilor.

Stefan șopti într-un alt walkie-talkie.

— Toată lumea jos. Avocați pe acoperiș.

Fraza fu receptată de prima stație radio, două acoperișuri mai încolo, și amplificată astfel încât să poată fi auzită clar.

— Pe aici! strigă liderul legiuitorilor. Nu interogați pe nimeni până nu semnează declarația!

Avocații urmăriră sunetul vocii lui Stefan. Erau puși pe fapte mari acum, dar în curând aveau să se simtă ca niște fraieri.

Ditto chicotea.

— Cea mai veche șmecherie din program. Avem o ladă plină cu stații din astea în depozit. Țin minte că pe vremuri avocații erau mai deștepți.

Mona își aruncă privirea peste marginea acoperișului.

— Unii dintre ei *sunt* mai deștepți.

Doi dintre avocați veneau înspre ei, ținând strâns în dreptul umerilor armele electrice de mărimea unor pușți.

— Frumos echipament, spuse Ditto. Echipamentul de escaladare îți permite să nu te folosești de mâini, iar armele electrice nu se descarcă niciodată. Numai pulsul electromagnetic mai poate opri armele astea să mai tragă.

Cosmo nu avea timp să le admire echipamentele, era mult prea speriat.

— Vin încoace! Ce facem?

Stefan își desfăcu rucsacul și își lăsă arma pe acoperiș.

— Ne predăm.

Mona rânji.

— Privește, Cosmo! O să vezi o demonstrație de mare artă.

Cosmo observă că și Mona și Ditto își schimbau încărcătoarele armelor.

Stefan se ridică în picioare încetișor, ținându-și mâinile sus, deasupra capului.

— Nu trageți! strigă el. Sunt neînarmat.

Avocații se despărțiră, devenind două ținte. Ambele arme erau îndreptate către capul lui Stefan.

— Ați părăsit locul accidentului, strigă unul dintre ei, de pe celălalt acoperiș. Avem dreptul legal să vă împachetăm.

— Știu, dar, haideți, băieți, voiam doar să văd ce se întâmplă. N-am atins nimic. Oricum, tatăl meu e ambasador. Avem imunitate diplomatică.

Avocații tresăriră. Imunitatea diplomatică nu prea își mai avea rostul de la Tratatul Unei Singure Lumi, dar acea ciudată și îndepărtată republică încă își mai revendica drepturile. Dacă împachetai un diplomat adevărat îți petreceai următorii cinci ani în tribunal și următorii douăzeci în închisoare.

— Dacă ai imunitate diplomatică, de ce porți lentilele de refracție?

Lentile era termenul familiar folosit pentru ochelarii pentru vedere nocturnă, care acopereau toată fața, pe care îi purta Stefan și echipa lui. Radioactivitatea de joasă intensitate din plasticul lentilelor nu numai că refracta razele X, dar putea să și șteargă înregistrările video. Chiar dacă supranaturaliștii ar fi fost prinși de vreo cameră video, capetele lor ar fi apărut acoperite de pete difuze.

— Sunt pentru protecție împotriva ultravioletelor. Atâta tot. Nu vreau să-mi prăjesc creierul.

Unul dintre avocați trase piedica armei.

— Ultraviolete? Noaptea? Bine, *domnule Imunitate Diplomatică*, hai să vedem niște acte diplomatice. Și ar fi bine să nu fie false, că în cazul acesta nu vei vedea cada până dimineață.

Stefan căută în haină numai cu două degete și scoase o carte de identitate.

— O s-o arunc înspre voi. Gata? Să nu te bucuri așa de tare încât să începi să tragi, tatăl meu îl cunoaște pe primarul Shine.

— Cu o singură mână. Cealaltă pune-o pe cap.

Stefan făcu cum i se spusese și aruncă în aer cartea de identitate. Vântul o aprinse și răsuci dreptunghiul din plastic încă douăzeci de metri mai sus.

— Idiotule, zise primul avocat, cu ochii după card.

— Am prins-o, spuse al doilea.

În acel moment, când ambii avocați priveau spre cartea de identitate, Mona și Ditto țâșniră în același timp, trăgând câte o rafală cu armele nou încărcate. Două gloanțe verzi porniră spre clădirea Stromberg, lăsând urme vâscoase în urma lor. Se sparseră pe vizierele căștilor celor doi avocați, lăsându-le o materie vâscoasă, verde, pe capete și umeri. Cei doi avocați de intervenție rapidă căzură în genunchi, încercând să-și șteargă de pe față scârboșenia care îi orbea.

— Gloanțe de gumă, explică Mona, cu zâmbetul ei uluitor. Cea mai dezgustătoare substanță de pe planetă. Căștile lor sunt distruse. Și pe mine m-a atins un glonț de cauciuc odată și mi-a distrus haina mea de protecție care îmi plăcea cel mai mult. Băieții ăia au ieșit din joc până la venirea echipelor lor.

Stefan privi dreptunghiul alb de plastic, căzând în spirală spre caldarâm.

Apoi telefonul lui vibră ușor în buzunar. Îl scoase și privi micul ecran.

— Mesaj de la computer. O cetățeană a apăsat butonul de panică, la intersecția străzilor Journey cu Eight. Hai să mergem! O luăm pe stradă!

— O secundă, zise Ditto.

Lansă o punte și le luă celor doi avocați, care încă se zbăteau, echipamentele de escaladare și de arme. Supranaturaliștii aveau un buget restrâns și echipamentul acela era prea bun ca să-l lase acolo. În câteva secunde copilul Bartoli se înapoie cu lucruri cu tot.

— Credeam că nu mai ai gaz, spuse Cosmo pe un ton

acuzator.

Ditto ridică din umeri.

— Nu mai am gaz? Cine, eu? N-am spus asta. Ei, bine, ai învățat, nu-i așa? Și nimeni n-a murit.

Supranaturaliștii împachetară echipamentul, adunară punțile și își puseră armele în tocuri. Cosmo îi urma cu inima undeva între gât și stomac. Ceilalți păreau foarte calmi, fără să ia în seamă ciudățenia aventurii lor nocturne. Poate că vânaseră paraziți de atât de multă vreme, că aceasta li se părea o noapte obișnuită. Sau poate – și era mult mai probabil – erau toți nebuni. Cosmo își strânse cureaua rucsacului și îl urmă pe Ditto pe ușa de la casa scării.

Ceea ce însemna că și el era nebun.

CAPITOLUL IV

BIG PIG

Supranaturaliștii se întoarseră la depozit frânți de oboseală, pe la cinci dimineața.

Butonul apăsat pe bulevardul Journey fusese o alarmă falsă. Un bătrân își băgase mâna în cuptorul cu microunde, în timp ce acesta mergea, și își declanșase alarma personală. Mulți cetățeni aveau alarme personale care puteau fi activate în caz de accident sau boală, chemând o echipă de protecție sau una medicală. Era costisitor, dar echipele private ajungeau cam cu două minute înaintea poliției orașului. Și acele două minute puteau să însemne viață sau moarte.

Întorcându-se de pe Journey, computerul de la depozit îi anunță despre un jaf armat la o bancă din capătul select al bulevardului Journey. Supranaturaliștii se opriră pe un acoperiș și traseră de acolo în parazitii care se îngrămădiseră la locul faptei.

Când ajunseseră în sfârșit acasă, soarele străpungea deja smogul multicolor. Până și Ditto era prea obosit ca să mai facă glume. Fața lui mică era trasă, pantalonii de copil erau mânjiți de sângele celor pe care îi îngrijise.

Așezați în jurul mesei înfulecau mâncarea procesată, din pachetele *flash-food*. Cosmo trase de mânerul pachetului și așteptă zece secunde ca mâncarea să se încălzească.

— Cred că ne-am descurcat bine, astă-seară, zise el. Nimeni nu a fost rănit și am pulverizat o sută de creaturi.

Stefan își aruncă lingura de cazarmă.

— Și mâine seară vor fi două sute în locul lor.

Cosmo termină de mâncat în tăcere, mestecând încet.

— Știi ce cred eu?

Stefan se lăsă pe spătarul scaunului, cu brațele încrucișate.

Gesturile lui ar fi trebuit să-i dea de înțeles lui Cosmo să tacă.

— Nu, Cosmo. Ce crezi tu?

Mona îi aruncă lui Cosmo o privire încercând să-l pună-n gardă, dar el îi dădea înainte.

— Cred că dacă am afla unde locuiesc am putea să-i distrugem cu adevărat.

Stefan râse tăios, frecându-și fața cu palmele.

— De trei ani de când fac asta nu mi-a trecut niciodată prin minte. O, trebuie să fii vreun geniu, Cosmo. Să aflăm unde locuiesc. Uimitor!

Genunchiul reparat al lui Cosmo începu deodată să îl jeneze.

— M-am gândit doar că...

Stefan se ridică brusc, lăsând scaunul să alunece pe podea.

Își stăpâni nervii, deși nu i-a fost ușor.

— Știu, Cosmo. Și eu m-am gândit la asta. Să le găsesc cuibul și să-i elimin pe toți în același timp. E o idee foarte bună. Numai că nu putem să-i găsim.

Stefan își aruncă furculița în rămășițele maronii din pachetul lui.

— Mi-a trecut foamea. Mă duc la culcare.

Băiatul cel înalt își târâi picioarele până la culcușul lui și trase draperia după el.

Ditto reuși să chicotească.

— Bravo, ai nota zece la lingușit șeful, bobocule.

— Lasă-l în pace, Ditto, spuse Mona, sau te pun să stai la colț.

Ditto râse ridicându-și pumnii micuți.

— Eu sunt un pacifist, Mona, dar o să fac o excepție pentru tine.

Cosmo își împinse mâncarea din față.

— N-am vrut să-l supăr.

Mona vărsă mâncarea din pachetele neterminate în farfuria ei.

— Nu e vina ta, Cosmo. Asta e toată viața lui Stefan. Și când doarme și când e treaz. Pentru asta trăiește. Și în fiecare noapte își dă seama că nu schimbăm foarte mult situația.

— Am impresia că mai e ceva ce nu știu. Mai e vreun motiv pentru care facem asta?

Ditto își deschise o bere și goli sticla dintr-o sorbitură.

— Ajutăm oameni, nu e de ajuns?

— Ajutăm oameni. Nu mai e niciun alt motiv.

Mona și Ditto își aruncară unul altuia priviri complice. Cosmo îi surprinse.

— Am înțeles. Nu fac încă parte din grup.

Mona își așeză brațul după umerii lui.

— Știi ceva, Cosmo? Ești prea încordat. Ai nevoie să faci o plimbare, să iei aer.

Deodată, Cosmo se gândi la Ziplock.

— N-am ieșit la o plimbare de paisprezece ani.

— Nu e alt timp mai bun ca prezentul, zise Mona, luându-și jacheta. Pot să mai stau trează câteva ore dacă poți și tu. *Vamos*!

Cosmo o urmă în spre lift.

— Unde mergem?

— Așteaptă și o să vezi.

— Ditto, mergi cu noi?

Micuțul Bartoli se așeză confortabil în fotoliu, deschizând televizorul.

— Dacă merg cu voi? Nu, mersi. Am mers odată la plimbare cu Mona. Am avut noroc ca m-am întors cu toate degetele.

Cosmo schiță un rânjet.

— Glumește, nu?

Mona îl împinse în cabina liftului.

— Nu, Cosmo, spuse ea, închizând ușa. Nu glumește, dar cui îi trebuie zece degete?

o

Mona îl conducea pe Cosmo prin labirintul de țevi de alimentare și linii de asamblare părăsite, către o platformă mare de încărcare, la nivelul solului. Un camion greoi atârna pe suspensii, parcat pe o rampă. Mona lovi cu palma bara de protecție, împrăștiind un roi de cari de rugină. Carii de rugină erau o rasă de insecte tipice pentru Satellite City. Cercetătorii de la televizor spuneau că acestea sunt super-insecte și că ar supraviețui chiar în condiții în care nici măcar gândacii de bucătărie nu ar rezista.

— Pigmobilul. Rabla asta veche ne-a salvat de nenumărate

ori.

Cosmo trase un șut într-un cauciuc.

— N-o să mergem la plimbare în asta, nu-i așa?

Mona ridică încet capota.

— Nu te lăsa păcălit de exterior. Prefer rablele în locul mașinilor furate. Dar nu mergem astăzi cu camionul, Cosmo. Distribuitorul motorului s-a stricat. Ne trebuie unul nou, sau măcar unul de la mâna a doua, dar foarte bun.

— Credeam că mergem să ne plimbăm pe jos.

— Pe jos ne plimbăm, spuse Mona gemând, în timp ce trăgea de distribuitorul tubular, încercând să îl desprindă. Nu avem de ales aici. Doar că am ceva treburi de aranjat pe drum.

— Și pe mine de ce m-ai luat? întrebă Cosmo, cu toate că, de fapt, el era mai mult decât bucuros să o însoțească pe Mona oriunde ar fi vrut să meargă.

Avea totuși, paisprezece ani, iar Mona era prima fată cu care vorbea fără să-l supravegheze nimeni.

Mona înveli distribuitorul într-o cârpă.

— Cosmo am nevoie de tine pentru acoperire.

Booshka însemna în limbajul din Big Pig furt de mașini. Erau atât de multe automobile furate în această zonă din cartierul de vest, că întreaga regiune a fost numită după îndeletnicirea principală a localnicilor.

Adolescenţii booshka luau BMW-uri, Krom-uri și Benz-uri chiar din parcările din mijlocul orașului și le transformau pentru curse. În fiecare noapte, grupuri de tineri se adunau în depozite ca să pună la cale curse ilegale.

Booshka. De acolo era Mona Vasquez.

Celor doi le luară aproape o oră să meargă de pe strada Abracadabra până în Booshka. O luară spre sud, pe Journey, apoi traversară râul spre vechea blocadă a poliției. Dincolo de granița marcată de mașini arse, cei doi erau pe cont propriu. Niciun echipaj de poliție nu ar răspunde unei alerte din Booshka.

Cosmo încerca să se facă invizibil, așa învățase la Clarissa Frayne. Își aducea umerii în față, mergea cu pași mărunți și nu privea în ochi pe nimeni. Mona nu era de acord cu metoda

invizibilității.

— Aici, Cosmo, trebuie să mergi cu capul sus. Dacă vreunul dintre vulturii ăștia miros slăbiciune, te distrug mai repede decât distruge zahărul un rezervor de petrol.

Vulturii despre care vorbea erau grupuri de adolescenți care se întorceau acasă după o noapte de curse. Pierdeau vremea pe trotuare sau săltau pe străzi cu automobilele lor cu suspensii modificate. Aici nu exista ghidare prin satelit. Totul se făcea manual.

Cei mai mulți dintre vulturi păreau să o cunoască pe Mona.

— Hei, *chiquita*, strigă unul dintr-un grup numeros, un tânăr musculos, cu o banderolă legată peste un ochi. Când vii să concurezi din nou cu noi, Mona? Ne e dor de tine.

Mona zâmbi.

— *Hola*, Miguel. Poate că o să vin să concurez când o să ai cu ce concura împotriva mea. Aș putea să merg pe jos mai repede decât mergi tu cu rabla asta.

Miguel gemu, ducându-și o mână la inimă, ca și cum ar fi fost împușcat.

— M-ai făcut la faza asta, Vasquez. Dar o să ți-o coc eu într-o zi.

Mona continua să zâmbească, dar și să meargă înainte.

— Vise, Miguel, vise.

După ce dădură colțul, pe Mona o trecu un fior. Teribilismul ei era doar de suprafață. De fapt, fata era îngrijorată.

— Credeam că o să-mi ceară să mă întorc. Miguel e un drăguț.

Cosmo clipea des.

— Crezi?

Mona îl înghionti în umăr.

— Nu, *estupido*. Nu genul ăla de drăguț. Drăguții sunt cea mai mare gașcă din Booshka. Pe vremuri participam la curse cu ei. Eram mecanicul lor, mă ocupam de mașinile de curse. Dacă te uiți sub banderolele pe care le poartă, o să găsești un tatuaj la fel ca al meu.

Mona arătă spre secvența de ADN tatuată deasupra sprâncenei ei.

— E semnul găștii, nu-i așa? Ce înseamnă?

Mona se aplecă mai mult, așa încât Cosmo să poată vedea mai bine imprimeul de deasupra ochiului ei.

— E o secvență de ADN făcută din piese de mașini. Vezi rotițele și pistoanele? Înseamnă că, în fond, toți Drăguții sunt la fel. Trăim pentru a alerga în curse.

Continuară să meargă, apoi trecură de locuințele de fontă și de magazinele baricadate. Vânzătorii își încălzeau cuptoarele pentru comerțul stradal, apărându-și ustensilele cu câini mari și cu arme la vedere. Alți câțiva membrii ai găștii strigară după Mona. Și nu numai Drăguții. Trecură pe lângă grupuri de celți, englezi, slavi, africani și orientali. Mona îi explica pe măsură ce mergeau.

— Aceia sunt irlandezii, sunt specializați în furturi de camioane de pe docurile de dincolo de pod.

Mona arătă spre doi africani în costume negre.

— Tipii ăia înalți sunt zulu. Majoritatea bodyguarzi, toți știu câte un stil de arte marțiale africane. Dacă vreunul dintre ei aruncă înspre tine cu ceva ascuțit, s-a terminat.

Cosmo încerca să se facă și mai invizibil.

— Aceia cu piercinguri sunt buldogii. Pot să-ți fure tot de pe bicicletă, în câteva secunde. Te întorci să-ți legi șiretul și când te uiți nu ți-a mai rămas decât scheletul de la bicicletă.

— Cum ai reușit să ieși din gașca drăguților? o întrebă Cosmo. Credeam că statutul de membru al unei găști e ceva pe viață.

— Stefan m-a salvat. Acum optsprezece luni am avut un accident de curse. Unul grav. Unul din plămâni îmi era distrus și pierdusem foarte mult sânge. Paraziții se instalaseră deja și îmi sorbeau energia, iar frații mei, drăguții, bineînțeles că o luaseră la fugă chiar din momentul când am lovit pilonul ăla. Stefan își făcea rondul de noapte și a auzit explozia. A venit încoace și a pulverizat monștrii de pe pieptul meu. Ditto mi-a umflat plămânul și m-au lăsat la spitalul general. Pe drum tot vorbeam de creaturi albastre care îmi sugeau energia, așa că, după o săptămână Stefan a apărut la spital și mi-a oferit o viață nouă. Am acceptat-o. Nu aveam niciun motiv să rămân în Booshka.

Părinții mei s-au dus, iar Stefan are optsprezece ani, el e sponsorul meu acum. Nici nu-ți dai seama ce bine e să fii un cetățean legal. Nu trebuie să stau zi și noapte așteptând poliția să vină să mă ia și să mă arunce într-o instituție.

— Și drăguții ți-au dat drumul, pur și simplu? Cel mai bun mecanic al lor?

Mona se opri în fața unei tarabe și cumpără două sandvișuri cu zacuscă. Se așezară pe două tomberoane întoarse cu fundul în sus și mâncară pâinea fierbinte.

— N-a fost ușor. Miguel a apărut pe strada Abracadabra într-o noapte, cu un grup de musculoși. Stefan i-a lăsat să intre până la platforma de încărcare, după care a dat drumul girofarurilor. I-a spus lui Miguel că și-au pierdut dreptul la serviciile mele când m-au lăsat să mor.

— Și au renunțat așa ușor? întrebă Cosmo.

— Nu, răspunse Mona. Stefan le-a oferit un prototip Myishi Z12 de mașină de curse, în schimbul ieșirii mele din gașcă.

— Stefan te-a cumpărat?

Mona îl pocni din nou în umăr.

— Nu, Cosmo. Mi-a cumpărat libertatea. De-aia conducem Pigmobilul acum. Și de-asta suntem aici, căutând un distribuitor vechi.

Mona își termină gustarea și aruncă ambalajul într-un incinerator de stradă.

— Hai să mergem. Avem de negociat.

Cosmo o urmă pe aleea îngustă care mirosea a canalizare și a ulei de motor. Șobolanii se încăierau pe resturi de mâncare și carii de rugină se adăposteau în bucățile de grindă care ieșeau din pereții de fontă.

Mona dădu la o parte o pânză deșirată, murdară de ulei. În spatele ei se afla o ușă de oțel, cu o cameră de luat vederi.

Mona bătu ușor în ecranul de supraveghere.

— *Hola*, Jean-Pierre, deschide!

Nimic pentru un moment, apoi se auzi un zgomot static.

— Mona Vasquez, mai trăiești. Cine e puștiul?

— Cosmo e cu mine. Garantez pentru el.

Grilajul fu deschis prin telecomandă, apoi ușa se deschise

larg.

— Intră, dar să nu atingeți nimic.

Camera în care intrară era visul oricărui mecanic. Chiar pereții păreau construiți din piese de mașini. Erau acolo de toate, de la cele mai recente convertoare cu plasă până la componente ale vechilor motoare cu combustie. Trecură printr-un labirint de ziduri cu piese de schimb și mașini aflate în diferite stadii de reparație.

Un bărbat înalt și slab era îngropat până în brâu în motorul unui Krom cu șase roți. Părul lui frumos, blond, era legat la spate în coadă și fiecare părticică de piele rămasă neacoperită era înnegrită de ulei și fum de eșapament.

— Ce mai e nou, Jean-Pierre?

Omul ieși dintre componentele motorului și își scoase ochelarii-lunete.

— Vasquez, *ça va*? Cum ce mai e nou? E că trebuie să-mi plătești cei o sută de dinari pe care mi-i datorezi pe cutia de eșapament.

Mona râse.

— *Vaya al infierno.* Cutia de eșapament era înfundată. A explodat după o sută de kilometri. Ar trebui acum să-ți trag un șut în fundul tău franțuzesc.

Jean-Pierre ridică din umeri.

— *Très bien.* OK, am încercat și eu.

— Îmi ești dator și am venit să-mi încasez datoria.

Mona aruncă distribuitorul pe masa de lucru. Găsește-mi unul ca acesta și suntem chit.

— Suntem chit? Glumești, Mona? Astea nu sunt ușor de găsit. Te costă optzeci de dinari, dacă găsesc unul.

Mona își încrucișă brațele.

— Treizeci de dinari, *hombre.* Și tu știi deja dacă ai unul sau nu.

Jean Pierre zâmbi larg, dinții albi contrastând cu pielea înnegrită de ulei de motor.

— Mona, mi-a fost dor de tine. OK, treizeci de dinari, dar numai pentru că mă faci să râd.

Jean Pierre dispăru între două suporturi de rafturi metalice.

— El e singura sursă de componente din Booshka, oarecum de încredere, îi spuse Mona lui Cosmo. De orice ai nevoie, Jean Pierre poate să-ți găsească sau să-ți facă. Găștile îl lasă în pace, pentru că fără el mașinile lor s-ar rablagi.

Jean-Pierre se întoarse învârtind un distribuitor ca un baston. Pe umărul lui stătea cocoțat un parazit. Cosmo se trase înapoi, doborând o stivă de piese.

— Mona, uite! Nu vezi?

Francezul se încruntă.

— Hei, *mon ami,* ai grijă cu marfa. Ce e cu tine?

Mona nici măcar nu clipi.

— Nu-l lua în seamă, Jean-Pierre. E nebun. A inhalat prea multe noxe la curse. Câteodată i se pare că vede lucruri.

Cosmo nu-şi putea lua ochii de la creatura care stătea acolo ghemuită, așteptând.

— Nu putem face ceva? Nu putem să-l omorâm?

Mona ridică piesele doborâte, cu ochii țintă la el.

— Taci din gură, Cosmo. Nu e nimic acolo! Nimic, pricepi?

Cosmo încercă să citească în ochii ei căprui. Văzuse și ea parazitul. Era sigur.

— Nu e nimic. Pricep.

— Bine, spuse ea, numărându-şi dinarii pe masa de lucru.

În afara Blocadei, majoritatea oamenilor foloseau cărți de credit, dar în Booshka, banii gheață erau de bază.

— Uite, treizeci de dinari.

Jean-Pierre aruncă banii într-un sertar.

— Toți treizeci? Ce faci, Vasquez, nu mai joci tare?

Mona luă distribuitorul, hotărâtă să ignore parazitul cu ochi mari de pe umărul lui Jean Pierre.

— Ba da, dar știu să recunosc o afacere bună.

Făcu o pauză, coborând ochii în podea.

— Cum te mai simți în ultima vreme?

Jean-Pierre tresări.

— Curios că mă întrebi. Simt că mă strânge ceva în piept. Doar de vreo câteva săptămâni încoace. Nu cred că e nimic grav. Ar trebui să mă duc la un doctor în oraș, dar cine are încredere în doctori, *n'est pas*!

Mona îl privi pe francez drept în ochi.

— Du-te și controlează-te, Jean-Pierre. Am fi pierduți toți fără tine.

— *Certainement.* Clientul are întotdeauna dreptate.

Scoase din raft un sertar în formă de coș.

— Uite, ia un set de dopuri, din partea casei, pentru clienta mea preferată.

Mona băgă dopurile în buzunar și apoi îl sărută pe Jean-Pierre pe obraz. Parazitul se dădu la o parte din calea ei cu nonșalanță.

— La revedere, Jean-Pierre. Și îți mulțumesc.

Francezul își duse mâna la obraz.

— Un sărut? De la Mona Vasquez? Nu ești bolnavă, nu-i așa?

Mona îi aruncă o privire furioasă parazitului.

— Nu, Jean-Pierre, nu *eu* sunt bolnavă.

o

Mona nu mai scoase niciun cuvânt până când se aflară la două străzi distanță de atelierul lui Jean-Pierre.

— Monștrii! Câte odată știu când necazul se apropie de o persoană.

— De ce n-am făcut nimic?

— Ce să fi făcut? Să începem să tragem în aer, în plină zi? Jean-Pierre ar fi tras și el în noi. Nu putem face nimic aici, la fel cum nu putem să ne ducem să tragem prin spitale. Poate că Jean-Pierre o să aibă un atac de cord și paraziții o să termine treaba. Cauze naturale, vezi tu. Sau poate parazitul o să-i soarbă doar vreo câțiva ani din viață. Asta e frumusețea rasei lor, nimeni nu află niciodată ce s-a întâmplat. Nicio crimă, niciun complot, niciun suspect, nicio victimă. Știi, nu mai departe de acum un an, n-ai fi văzut un parazit pe-afară în timpul zilei. Dar acum se întâmplă din ce în ce mai des.

Cosmo studie mulțimea adunată în stradă. Era mai greu să vezi paraziții în timpul zilei, dar ei erau acolo stând pe umerii victimelor sau umbrindu-i pe deasupra capului.

Mona îi surprinse privirea.

— Așa e. Nu le prea place lumina, dar sunt acolo. Nu le place nici apa. Nu-i omoară, dar o baie bună poate să le absoarbă

energia. De aceea mă rog în fiecare zi să plouă.

— Atunci asta e? Odată ce te alege un parazit totul s-a sfârșit?

— Nu neapărat. Poți să fi salvat de paramedici, sau să reziști chiar dacă nu ți se mai dă nicio șansă, sau, în cazul nostru, să nu ieși să faci rondul în noaptea aceea. Paraziții nu apar de obicei înainte ca accidentul să se producă, dar uneori mirosul morții e prea puternic ca ei să reziste.

Trecură în grabă prin Booshka către Blocadă. Cosmo își ținea capul plecat de frică să nu atragă atenția paraziților. Se temea că privirea lui ar putea atrage vreunul din ei să vină să se așeze pe umărul lui.

— Plecați atât de repede? spuse o voce.

Miguel și Drăguții atârnau aplecați peste o balustradă de la etajul trei al unei clădiri.

— Trebuie să mergem, răspunse Mona. Am treabă.

— Ar trebui să mai rămâi, *chiquita*. *O* să se întâmple lucruri mari astă-seară. Inaugurăm motorul Myishi Z12. O să curățăm totul în calea noastră.

— Da? Poate ar fi bine să amânați. Am auzit că smogul o să se îndesească mai încolo.

Miguel râse.

— Ce spui, fato? Drăguților nu le pasă de smog. Astă-seară avem de lucru.

Cosmo privi în sus cu coada ochiului. O grămadă de paraziți se agățaseră pe zidul de deasupra capetelor drăguților, cu ochii lor rotunzi privind aproape cu drăgălășenie la țintele lor.

Mona își continuă drumul.

— Se pare că și noi vom fi ocupați în noaptea asta.

CAPITOLUL V

DRĂGUȚII ȘI BULDOGII

Douăsprezece ore mai târziu, Cosmo se afla din nou în Booshka. De data aceasta, pe bancheta din spate a Pigmobilului, împreună cu ceilalți supranaturaliști.

Mona parcă în umbra unei barăci din tablă ondulată, vizavi de sediul drăguților: un post de poliție abandonat în interiorul Blocadei. Afară totul se închisese pentru noapte, iar străzile erau pustii, cu excepția unor grupuri de tineri, care hoinăreau pe străzi, și a celor fără adăpost.

Lui Stefan nu-i convenea situația.

— Paraziții se pot înșela. Am putea să ne pierdem toată noaptea.

— Dar erau atât de mulți, Stefan, răspunse Mona. Dacă ar fi unul, ar putea fi o greșeală, dar creaturile așteptau un dezastru de proporții. Miguel și drăguții scot Myishi Z12 în noaptea asta. Fără îndoială că vor câștiga, iar celelalte găști vor face scandal.

Stefan ridică din umeri.

— Găștile întotdeauna fac scandal.

Ochii Monei scânteiară.

— Băieții ăia au fost familia mea pentru mult timp, Stefan. Trebuie să ai grijă de familia ta, tu ar trebui să înțelegi asta.

— Bine, zise Stefan, cu ciudă. O să-i urmărim câteva ore după care ne întoarcem la computer.

— Mulțumesc, Stefan.

Ditto se întoarse de la fereastră.

— Gata, toată lumea? Pornim.

Drăguții părăseau parcarea subterană a poliției într-un șir de Krom-uri modificate, în frunte cu Miguel care conducea un Myishi Z12 bine camuflat.

— Uite-o, a spus Mona. Prețul libertății mele.

Cosmo șterse un ochi în geamul murdar prin care să poată vedea.

— Nu pare cine știe ce.

Mona porni motorul Pigmobilului. Era surprinzător de silențios pentru cât de mare era camionul.

— Asta e partea grozavă. Dacă drăguții ar apărea cu Myishi Z12, nimeni nu ar paria împotriva lor. Așa, pot să câștige mai mulți bani.

Intră pe șosea, rămânând la o distanță sigură în urma convoiului drăguților.

— Nu mi-ai povestit niciodată cum ai făcut rost de mașină, Stefan.

Stefan rânji.

— Am „eliberat-o" din divizia experimentală Myishi. Testau două mașini și una dintre ele nu a luat curba. A intrat drept într-un depozit de combustibil. Am urmărit un roi de paraziți în clădire și am început să trag. Avocații se apropiaseră prea mult de mine și am luat cealaltă mașină. E uimitoare, cu ani de zile în avans față de concurență. Are și suporturi pentru aripi, dacă vrei să o modernizezi. M-a durut inima să mă despart de ea.

Mona îl înghionti în piept. Era un gest de afecțiune din partea ei.

— OK, Stefan. Mulțumesc. De câte ori trebuie să mai spun asta?

— Încă de câteva mii de ori ar fi suficient.

Drăguții se plimbau în josul străzii, ca la paradă, sunând din claxoane personalizate, și trezind tot cartierul. Curând, o mulțime de oameni ieșiră la balcoane, fluturând banderole. Miguel saluta de la fereastră cu un aer regal. Mona rămase în urmă cu Pigmobilul până când aceștia eliberară Piața Roșie. Convoiul viră către est.

— Bun, mergem spre est. Acolo e ținutul Buldogilor. Acolo cursele se țin la vechea fabrică Krom.

Ditto introducea acesta informații în computerul de bord și, în câteva secunde, serverul de la depozit trimise un plan al fabricii.

— E perfect. Dacă folosesc liniile de asamblare au două benzi

de cinci kilometri aşezate pe asfalt solid.

— Accesul? a întrebat Stefan.

— Şase uşi la nivelul solului, pe care presupun că nu le vom folosi.

— Corect.

— Atunci recomand linia panourilor solare de pe acoperiş. Fără îndoială că localnicii nu au mai folosit de mult panourile, aşa că ar trebui să ne putem căţăra pe grilajul de deasupra.

Cosmo gemu. Iar acoperişuri. Dar nu spuse nimic cu voce tare.

Stefan părea că-i citeşte gândurile.

— Nu-ţi face griji, Cosmo, zise el. Te-ai descurcat bine noaptea trecută. Ai lansat puntea aia ca un pompier. N-a fost rău nici cu arma electrică, cu toate că ai lovit mai mult pereţii decât paraziţii.

— Un compliment de la Stefan Bashkir? spuse Mona, prefăcându-se surprinsă. Ar trebui să-l înregistrezi şi să-l asculţi în fiecare noapte, că probabil altul n-o să mai auzi.

Cosmo râse, dar cuvintele lui Stefan îl mişcau. Pentru prima dată se simţi aproape ca şi cum ar fi făcut parte din grup.

Mona strecură Pigmobilul pe mai multe alei înguste, îndoindu-i oglinzile laterale până când acestea se lipiră de uşi. În faţă, se zărea fabrica Krom, cu lumini portocalii licărind pe panourile goale de pe acoperiş.

— Aici trebuie să fie, zise Mona, oprind motorul şi mutându-se în spate. Tre' să fie cel puţin cincizeci de Buldogi înăuntru, toţi înarmaţi cu puşti vechi, care funcţionează cu praf de puşcă, sau cu ceva de împachetat, sau cu arme cu şocuri electrice. Părerea mea e că ori va fi un accident, ori găştile se vor încăiera.

Stefan dădu din cap.

— Bine. Noi nu ne amestecăm decât atunci când se va întâmpla ceva. Apoi vom avea grijă de micii noştri prieteni.

Monei nu-i plăcea planul.

— N-ar fi mai bine să intervenim, să le stricăm adunarea, ca să prevenim dezastrul?

— Nu. Nu putem prevedea viitorul. Poate tocmai atunci când intervenim cauzăm dezastrul.

Era logic, recunoscu Mona, deși nu îi plăcea planul. Stefan puse o mână pe umărul ei.

— Te simți bine, Mona? O să poți face treaba?

Mona introduse un acumulator în arma ei electrică.

— Nu-ți face griji pentru mine, Stefan, știu pentru ce am venit aici.

— Bine. Urcăm pe scara de incendiu, intrăm prin acoperiș pe grilajul din interior. Fiți vigilenți, găștile s-ar putea să se mai fi deșteptat și să fi pus santinele pe acoperiș.

Ditto își lipi trusa de prim ajutor cu scai pe piept.

— Când or zbura porcii!

Aleea era atât de îngustă, încât a trebuit ca ei să coboare mai întâi din Pigmobil și apoi să se urce pe acoperișul acestuia, ca să ajungă la scara de incendiu a clădirii Krom. Țipetele de încurajare și zgomotul motoarelor ambalate abia dacă erau camuflate de zidurile fabricii. Ultima treaptă a scării de incendiu era cu un metru mai sus de înălțimea la care ajungea Stefan. Decât să pună o scară, Stefan îl apucă pe Ditto de curea.

— Ești gata?

Ditto dădu din cap.

— Hopa sus!

Stefan îl ridică pe bărbatul-copil sus, până când acesta putu prinde treapta de jos a scării de incendiu. Greutatea lui trase scara în jos, la nivelul solului. Urcară unul câte unul, cu Stefan ținând spatele. Cel care risca cel mai mult să rupă o treaptă era tânărul cel înalt.

Scara de incendiu rezistă la greutatea lor și, în câteva minute, supranaturaliștii erau cu burta lipită de panta domoală a acoperișului, privind prin rama goală a unui panou solar. Dedesubtul lor se întindeau rămășițele unei megafabrici unde lucraseră odată mai mult de douăzeci de mii de locuitori ai orașului.

Liniile de asamblare fuseseră ridicate și acum erau susținute pe grinzi sudate. De pe androizii constructori se furaseră toate componentele care puteau folosi la ceva și rămăseseră atârnând în suporții lor ca niște schelete de roboți. Sisteme complicate de bare și șine magnetice suspendate se legănau în aer, prinse cu

cârlige, cleme și spoturi luminoase, atârnând ca niște bijuterii mecanice.

Buldogii și Drăguții stăteau față în față, după străvechi obiceiuri, tribale chiar. Erau cel puțin o sută de membri ai găștilor postați în jurul vehiculelor, cu pieptul scos, bărbia ridicată, sugându-și burțile. Chiar și vehiculele erau ca niște cozi de păun. Spoilere uriașe, cu inserții grafice digitale, pneuri retro din cauciuc și capote scoase ca să se vadă motoarele zvâcnind. Numai Myishi Z12 nu era ornat. Era ca o panteră care se odihnea.

Cursele începuseră deja. Mașinile, două câte două, erau suite pe linia de asamblare, mâncând pista de cinci kilometri și lăsând în urmă noxe de benzină și nitrați. Regulile erau simple. O poartă electrică era coborâtă pe fiecare bandă. Când poarta se ridica, șoferul călca accelerația până la podea. Dacă pornea prea târziu, cursa era ratată. Prea devreme, încărcătura electrică a porții ar fi azvârlit mașina de pe pistă, cu șofer cu tot. Primul care trecea de marcaj primea onorurile și premiul câștigătorului.

Supranaturaliștii nu erau singurii care priveau de la înălțime. Zeci de paraziți stăteau agățați ca păienjenii de infrastructură și își dădeau drumul să absoarbă câteva picături de energie de la câte un șofer rănit. Ca de obicei, șoferii nu observau grupul de paraziți gata de atac.

Cosmo își scoase arma electrică.

— Așteaptă, îl instrui Stefan. Nu e acesta accidentul major. Nu vin atâția paraziți pentru câteva răni ușoare. Trebuie să stăm deoparte până când o să se întâmple ceva grav.

Dar și degetele lui Stefan fremătau pe arma lui electrică. Era evident că îl tortura până și gândul că-i lăsa pe paraziți să fure chiar și un strop de esență vitală. Uneori liderii trebuie să ia decizii grele.

Ditto își consultă altimetrul de pe mână.

— Suntem la cel puțin 60 de metri deasupra pământului. Dacă se întâmplă ceva până la urmă, n-o să pot să ajut pe nimeni. Și singurul motiv pentru care eu sunt aici e ca să fac oamenii bine. Știți ce părere am despre pulverizarea paraziților, așa că, dacă nu pot să vindec, aș putea să mă întorc la vechea

slujbă. Se plătește mai bine și nici nu trebuie să suport toanele voastre de adolescenți.

Privirea lui Stefan era atât de concentrată, încât ar fi putut face găuri în titaniu.

— Ditto, nu e timpul acum.

Ditto îi întoarse și el o privire înțepătoare.

— Nu e timpul? Acum nu mai salvăm vieți decât când zici tu? Ei, dacă aș fi știut asta, aș fi rămas acasă, în palatul nostru, și aș fi băut câteva beri.

Stefan scrâșni dinții. Și de frustrare, dar și ca să se abțină să nu zâmbească.

— Ditto, într-una din zilele astea o să te înscriu la grădiniță. Bine, ia-o pe Mona și coborâți aproape de nivelul solului. Însă fără riscuri. Ăștia nu sunt oamenii cu care avem noi de-a face în general. Sunt ucigași înarmați. Dacă poți ajuta pe cineva, ajută-l, dar sfatul meu e să-l tranchilizezi întâi. Și purtați lentilele de refracție. Nu se știe niciodată.

Ditto zâmbi malițios.

— Stefan, ești un drăguț.

Copilul Bartoli coborî cu pași mărunți, dar sigur și sprinten, pe o scară care conecta nivelele. Mona alerga după el, înjurând în spaniolă. Traversară țevile și șinele și ajunseră călare pe o conductă suspendată deasupra liniei de asamblare. În cazul unui dezastru, ar fi fost simplu să lanseze o punte până la pământ.

Stefan îi urmărea prin binoclu.

— Sunt în siguranță.

Cosmo se întinse lângă el pe grilaj.

— N-ar trebui să mergem și noi jos cu ea... cu ei?

Stefan își ținea în continuare privirea ațintită pe scena de jos.

— Îți dau un sfat, Cosmo. Nu te atașa prea mult de Mona. E cel mai bun identificator din câți am văzut, dar într-o zi o să meargă mai departe. Și ca să-ți răspund la întrebare, putem să le păzim spatele de aici. Dacă sunt atacați, putem crea o diversiune ca să atragem focul asupra noastră.

Cosmo oftă. „Să atragem focul” suna mai periculos decât tot ce făcuseră până atunci.

Stefan interpretă greşit oftatul.

— Nu-ţi face griji, puştiule, spuse el, lovindu-l jucăuş în placa robotix. Nu cred că v-au învăţat tactici militare la Clarissa Frayne.

Lovitura în joacă îi aminti lui Cosmo că avea în corpul lui părţi care nu erau ale lui. Cât de mult se schimbase într-o săptămână. Un genunchi nou, frunte nouă, prieteni noi, viaţă nouă. Cosmo privi în jos către cei o sută de membrii de gaşcă înarmaţi. Viaţă nouă – până când?

Ditto îşi ţinea uşor echilibrul pe conductă. Era un bun gimnast chiar dacă era mic de statură. Poate că te obişnuieşti cu corpul tău dacă nu îşi schimbă dimensiunile mai mulţi ani la rând.

— Deci, îţi place puştiu'? întrebă el pe ton de tachinare, care îi strâmba faţa lui angelică. Micul tău *chico*?

— Da, sigur că-mi place Cosmo. E un băiat bun, învaţă repede.

Mona se întinse pe conductă căutându-l prin mulţimea de jos pe Miguel. Dacă ar avea şansa să salveze pe cineva, acela ar fi Miguel. O luase de pe străzi şi o primise la el când nişte băieţi o prinseseră, în timp ce încerca o manevră *booshka* pe o maşină care aparţinea Drăguţilor. În loc să o pedepsească, Miguel o pusese la muncă.

Ditto chicotea.

— E băiat bun? Haide, Vasquez, acum vorbeşti cu mine. Eşti din ce în ce mai puţin morocănoasă de când a venit el.

— E vorba despre prietenie, OK? E bine să am pe cineva de vârsta mea pe strada Abracadabra.

Ditto continua să o împungă.

— Nici nu poţi să zici că arată bine. Încă nu i-a crescut părul, ca să zic aşa, iar fruntea arată ca şi cum s-ar ascunde sub ea un arici.

— Măcar e înalt, spuse Mona tăios.

— Eşti protectivă acum? Sesizez, cumva, o fisură în armura Vasquez?

Mona n-ar fi recunoscut-o niciodată în faţa copilului Bartoli, dar într-un fel, acesta avea dreptate. Puştiul orfan era interesant.

Ce intrare își făcuse în viețile lor, fumegând pe un acoperiș! Apoi îi salvase viața. Băiatul trebuia să aibă personalitatea unui urs flămând ca ea să nu-l placă.

— Îmi e prieten și atât. Poate că acesta e un concept prea *complex* pentru ca tu să-l înțelegi.

Ditto rânjea, mulțumit că înțepăturile lui avuseseră efect.

— O, vorbe mari, acum, nu-i așa? Oi fi eu mic, Vasquez, dar am mai multă minte în capul meu mic decât toți supranaturaliștii la un loc.

Mona își îndreptă arma electrică spre micul ei companion.

— Nu mă mai enerva, Ditto. Crezi că nu ți-aș trage un glonț de gumă? Asta crezi? Dacă-i așa, te înșeli!

Ditto își ridică palmele.

— Amenințări cu violența? Nu-mi dădusem seama până acum cât de serioasă e treaba. Și cât de repede a devenit serioasă. Cine ar fi ghicit?

Ditto se opri și zâmbi sincer.

— Dar, serios, e-n regulă puștiul ăsta, Cosmo. Mă bucur că ți-ai găsit un prieten.

Mona protestă.

— Vorbești de el ca și cum ar fi un cățel.

— Încerc să vorbesc serios. Mona, ești tânără. Adolescentă. Ai nevoie de cineva cu care să stai de vorbă. Eu, deși nu par, sunt prea bătrân. Iar Stefan, cea mai mare parte a timpului, nu are dispoziția necesară să stea de vorbă.

Telefonul lui Ditto vibră în buzunar.

— Mesaj de sus, spuse el. „De-a ce vă jucați voi doi? Închideți-vă gurile și țineți-vă ochii deschiși."

Copilul Bartoli făcu cu mâna, vag, în direcția lui Stefan.

— Ar fi bine să te concentrezi pe treaba pe care o ai de făcut, Mona, dacă nu, va trebui să-mi exersez autoritatea.

Mona se strâmbă.

— Știi ceva? Dacă n-ai avea 90 de centimetri...

— 92! spuse Ditto țâfnos.

Jos, în fabrică, situația se încingea. Cursele mai puțin importante se ținuseră deja, iar acum erau aduse la rampă mașinile favorite. Buldogii se adunaseră în jurul unui bolid cu

șase roți, care huruia și arunca impulsuri electrice în aer. Bolidul avea anvelope late, imprimeuri de plasmă și țeavă de eșapament dublă, vibrând la coada vehiculului. Ca și Buldogii, mașina era zgomotoasă și forțoasă. Pentru Buldogi, imaginea era totul. Cel care va ieși victorios în competiția din acea seară, va folosi probabil câștigul ca să-și umfle mușchii, implantându-și niște saci de soluție salină sub epidermă.

Prin comparație, automobilul de curse Myishi părea blând. Caroseria avea linii curbe și de sub bara din spate ieșea o singură țeavă de eșapament și nu avea decât patru roți. Era ridicol. Buldogii nu erau impresionați. Urlau către tavan. Era metoda lor caracteristică de a-și exprima disprețul.

Mona își dădu ochii peste cap.

— Buldogii! Ultimii oameni!

Mona nu era atât de calmă precum părea. Orice s-ar fi întâmplat urma să se petreacă în curând. Moartea se simțea în aer. Și paraziții o simțeau, îngrămădindu-se tot mai jos pe zidurile fabricii.

Telefonul lui Ditto vibră din nou.

— Alt mesaj, mormăi el. Da' ce crede Stefan, că sunt secretara lui?

Scoase telefonul din buzunar și citi mesajul.

— Citește asta, spuse Ditto, cu vocea gâtuită.

Mona întinse mâna după telefon, păstrând un ochi atent la scena de dedesubt. Literele negre ieșeau în evidență pe fondul ecranului verde.

„Au zburat porcii, spunea textul. Buldogii au pus o santinelă. E în spatele vostru."

Mona auzi zgomotul unei arme electrice încărcându-se, chiar lângă urechea ei.

○

Cosmo sări în picioare.

— Trebuie să-i ajutăm.

Stefan îl apucă de guler, trăgându-l înapoi.

— Stai jos, Cosmo, nu faci decât să te expui.

— Dar o să fie omorâți! protestă el.

Stefan se rostogoli, astupându-i gura lui Cosmo cu o mână.

— Ascultă-mă cu atenţie, Cosmo. Ştiu ce fac. Fac asta de trei ani de zile. Tu, ai trăit toată viaţa într-un orfelinat. Tot ce ştii tu despre misiuni comando poate fi scris pe indispensabilii lui Ditto. Înţelegi ideea?

Cosmo dădu din cap afirmativ.

— Bine. Urmărim şi vedem cum evoluează lucrurile. Mona şi Ditto ar putea avea şi ei ideile lor.

Stefan îşi retrase mâna. Cosmo trase aer în piept, respirând sacadat.

— Şi dacă îi împuşcă?

Stefan îşi întoarse privirea fixă spre scena care se desfăşura dedesubt. Clipea des, iar mâinile îi erau încleştate pe grilaj. Nu deţinea controlul, aşa cum pretindea el.

— Dacă îi împuşcă, vor plăti.

„Poate, gândi Cosmo, dar mai mult vom plăti noi."

o

Santinela Buldogilor era aproape în pielea goală, cu excepţia unor pantaloni scurţi, negri, iar pielea îi era tot neagră. Nenatural de neagră. Ditto îşi dădu seama după ce îl studie câteva secunde, că pielea omului era aproape complet tatuată. Iniţial, nu distingea nimic în cerneală, apoi observă nişte spirale stranii şi câteva modele hipnotice.

— Îţi place? îl întrebă santinela. Acoperire totală cu tipare hipnotice jamaicane. Nu costă decât trei nouăzeci şi nouă la salonul de tatuaje Pata de Cerneală, întreabă de Sasha.

— O, făcu Ditto.

Modelele erau peste tot. Cum putuse să nu le observe? Mona pocni din degete în faţa lui.

— Nu te uita la cerneală, *estupido*. Tiparele hipnotice o să te adoarmă pe loc.

— Aşa e, spuse santinela. Un şofer de taxi, odată, se uita fix la mine în oglindă. A adormit la volan.

Îşi îndreptă ţeava armei către Mona.

— Acum să trecem la treabă. Ridicaţi-vă! Aveţi suficient timp cât să ajungeţi la ultima voastră întâlnire.

Ditto deschise gura să comenteze ceva, dar Mona i-o astupă cu mâna.

— Nicio problemă, *amigo*, ia-o înainte.

Santinela tatuată îi îmboldea să coboare pe o scară abruptă, care ducea la nivelul de jos al fabricii. Ceilalți Buldogi păreau mult mai înalți când îi priveai de jos în sus. Îi îmbrânceau pe intruși, îi amenințau cu armele, lătrau după sânge.

Liderul lor ieși în față. Îți dădeai seama că e lider după cuvântul „Căpetenia" înscris pe pieptul lui cu lumini subcutanate care licăreau neîncetat.

— Ce avem aici, Shadow? spuse el cu o voce care semăna cu răgetul unui animal sălbatic.

O creastă metalică îi tremura pe cap. Căpetenia chiar răgea. Probabil că făcuse o operație la corzile vocale, ca să obțină efectul acela.

Shadow își împinse trofeele în ring.

— Doi mici cari de rugină, care stăteau agățați de conducte.

Căpetenia îi luă pe cei doi intruși.

— Bine, legați-i pe capote, o să fie niște ornamente pe cinste.

Zeci de mâini se repeziră la cei doi, ridicându-i brutal deasupra capetelor.

— Așteptați, spuse Miguel, blocând calea Buldogilor. Nu îi legi de capota mea, Căpetenie! Mașina asta e aerodinamică. Așa ceva i-ar lua din viteză. *Comprende*?

Mona îi aruncă o privire tăioasă dintre o pădure de brațe.

— Mersi mult, Miguel. Credeam că-ți pasă.

Creierul Căpeteniei se angrenă și făcu conexiunea.

— O cunoști pe copilă?

Miguel oftă adânc. Încă o seară ratată.

— Da, e... Sora mea mai mică. I-am spus să stea acasă, da'i plac cursele. Cred că le are-n sânge. Fă-mi o favoare și dă-i drumul.

Luminile de pe pieptul Căpeteniei licăreau mai rapid, alergând în același ritm cu inima.

— Nu știu, omule. Regulile sunt reguli.

Miguel insistă.

— Haide, *hombre*, nu mă pot întoarce acasă fără *nena*.

— De ce nu, omule? Adolescenții nu fac altceva decât să irosească spațiul și aerul.

— Așa e, dar fata e unul din cei mai buni șoferi ai noștri. E aproape la fel de bună ca mine. N-ar fi bine să irosim toate lecțiile de șofat care le-am investit în ea. În câțiva ani o să facă praf cauciucurile.

Un zâmbet răutăcios se întinse pe fața Căpeteniei. Creasta sârmoasă îi vibra, în timp ce râdea.

— Bine, omule, am o afacere pentru tine. Să conducă fata ultima cursă.

— *Que no*! protestă Miguel, în niciun caz! Mașina asta e copilul meu!

— Tu alegi. Ori mașină, ori ea!

Miguel își dădu jos banderola de pe cap și o strânse în ambele mâini.

— OK, o să conducă, zise el și îndreptă un deget rigid către Mona. Dacă ratezi, o să mi-o plătești, Mona.

Nu prea avea ce alege. Ori mașina ori ea! Oricum, Mona chiar că nu avea de ales. Zeci de brațe o purtară pe sus, până la Myishi Z12. Se simți aproape îndoită în două și băgată în mașină prin geamul lateral. Ditto fu aruncat pe scaunul din dreapta.

— Poți să-ți iei și mascota, spuse Căpetenia, legându-se cu centura în mașina concurentă a buldogilor. Ai nevoie. Să-ți poarte noroc!

— Mascotă! pufni Ditto, scrâșnind din dinți. Idiotul! Sac de implanturi! Aș vrea să-l pocnesc de să-l las lat! Literalmente! S-a uitat în oglindă să vadă cum îi stă părul ăla blond? Știi să conduci chestia asta, nu?

Mona studie șirul năucitor de taste și indicatoare.

— Da, probabil. Teoretic...

— Crezi că ne vor lăsa să facem o tură de probă?

Pe lângă mașină, grupuri de lideri de găști, clocotind de adrenalină săreau în sus de nerăbdare. O grămadă de tineri umflați, tatuați și pompați cu testosteron, care pariaseră bani grei pe cursa aceea.

— Nu, nu ne dau nicio tură de probă.

Mona putea să conducă sau să repare orice obiect cu roți. Dar aceasta era o mașină de curse pe nitrați, nu era Pigmobilul. În general, piloții de curse băgau un amestec de oxid de nitrați în

combustibilul obișnuit pentru un impuls de viteză, când era necesar. Dar mașina asta avea drept combustibil chiar oxid de nitrați încălzit. Pentru că nitratul se consuma așa de repede, întreaga mașină fusese transformată într-un rezervor de combustibil. Fiecare bară de susținere și fiecare panou era umplut cu amestecul exploziv. Nimeni nu știa cu adevărat cum să conducă o asemenea mașină.

Miguel se aplecă la fereastră.

— Spune-i lui Stefan că-mi datorează o mare favoare.

— Spune-i tu, îl repezi Mona. Eu în zece secunde o să fiu o pată de carbon pe asfalt.

— Nu trebuie decât s-o ții drept și să lași nitratul să-și facă treaba. Pedalele sunt standard, dar calcă frâna devreme. E teroare s-o oprești. Dacă pierzi cursa asta, Vasquez, ar fi bine să părăsești orașul, acoperită de rușine.

Căpetenia claxona nerăbdător.

— Am vreo două întrebări, spuse Miguel. Unde e Stefan și ce căutați aici?

Mona își așeză mâna pe brațul lui.

— Când se va întâmpla, vei afla. Ține doar capul jos și pregătește-te să fugi.

Miguel își așeză banderola în stilul gangsterilor.

— Noi suntem Drăguții, frumușico, nu fugim niciodată!

Și cu replica lui de dur, dus a fost! La băieții lui, la nivelul de jos al fabricii.

Telefonul lui Ditto vibră. Îl scoase pe furiș. Pe ecran era un singur semn de întrebare. Ditto compuse un mesaj de răspuns.

„Stați pe poziții, spunea mesajul lui. Totul e sub control."

Mona își întinse gâtul să citească textul.

— *Sub control*? Anunță-mă când suntem în încurcătură.

Porțile fură coborâte pe brațele roboților Krom, alimentate de un generator portabil. Câte un grilaj scânteietor se așeză în fața fiecărei mașini. Căpetenia urla. Imprimeurile de pe apărătorile mașinii lui arătau buldogi alergând, cu balele scurgându-li-se. Ceilalți Buldogi preluară strigătul lui canin, până când toată fabrica răsuna de urletele membrilor unei găști de dezaxați.

— Nu știu ce e mai sănătos, spuse Ditto. Să câștigăm sau să

pierdem.

Mona apăsă butonul de pornire, trezind mașina din punctul mort.

— N-am de gând să stau pe aici să aflu.

Ditto se ținu de bord, agitat.

— Să nu faci vreun gest nechibzuit, Mona. Eu sunt doar un copil.

— Ține-te bine. Și stai ghemuit.

Porțile se ridicară încet, cu o cascadă de scântei care săreau pe spectatorii de jos. Căpetenia bubuia cu pumnii în acoperișul mașinii lui, îndoindu-l. Era atât de surescitat, că ar fi putut să își scurtcircuiteze becurile.

Mona băgă mașina în viteza întâi. Cutia de viteze manuală fusese instalată de Drăguți, cu toate că nu prea ar fi avut timp să ajungă la viteza a șasea. Decât dacă ar fi sărit peste câteva trepte. Automobilul Z12 se lansă ca o panteră după vânat. Fata îl stăpânea cu ambreiajul.

Distanța dintre poartă și suprafața pistei era acum de un metru. O cascadă de scântei, care dansau prin fața ei, îi obstrucționau câmpul vizual. Buldogii trăgeau focuri în aer. Paraziții se apropiau. Poate pentru ea. Orice ar fi urmat să vină, era aproape. Oricât de ridicol ar suna.

Porțile se mai ridicară o treaptă, zgâlțâindu-se din țâțâni.

— Haide! strigau Drăguții, într-un glas. Pornește! Pornește!

Mona tura motorul, dar nu pornea.

— Nu încă.

Căpetenia nu mai stătu pe gânduri. Călcă accelerația până la podea și țâșni pe sub poartă. Era prea devreme. Spoilerul de pe spate prinse porțile. Dar nu se produse nicio explozie, nicio scurgere de mii de volți prin șasiu. Spoilerul se topi doar, într-o mâzgă neagră, acoperind pe jumătate fereastra din spate. Căpetenia mergea înainte.

— Cauciuc! spuse Mona cu dispreț. Parșivul!

— Pornește! urlau Drăguții, aproape în lacrimi.

Căpetenia înaintase un kilometru pe pistă și nici nu dăduse drumul la nitrați încă.

— Nu acum. Încă nu.

Ditto o înghiontea în umeri cu pumnii lui mici.

— Ce faci, Vasquez, eşti nebună?

— Încă o secundă.

Căpetenia ajunsese la doi kilometri depărtare. Doi şi jumătate. Mergea cu cel puţin trei sute de kilometri la oră şi cauciucurile scoteau un fum negru. Drăguţii se adunaseră în jurul maşinii, scoţându-şi armele din buzunare. Buzele lui Miguel se strânseseră într-o grimasă.

— E timpul să mergem, şopti Mona, călcând acceleraţia şi ridicând ambreiajul. Z12 ţâşni înainte, ca fulgerul lui Thor brăzdând văzduhul. Injecţia de nitraţi îi lipi pe Mona şi pe Ditto de spătarele scaunelor. Dacă tetierele nu ar fi fost căptuşite, craniile lor ar fi crăpat ca nişte coji de ouă. Vedeau distorsionat, culorile le fugeau prin faţa ochilor şi fuzionau. Nimic nu se vedea clar, în afară de pistă.

Mona îşi ţinea încheieturile mâinilor fixate pe volan, ca să păstreze direcţia. Pe margini, totul se dizolva în urma lor, dar în faţă pista era o fâşie solidă, neagră, în care vedea prin parbrizul de cristal bolidul Căpeteniei crescând din ce în ce mai mare. Pe lângă Z12, maşina Căpeteniei părea că merge cu spatele, deşi Buldogul nu-şi dădea seama de asta. El trăgea deja focuri de victorie pe fereastră.

„Uită-te în oglindă, fraiere, se gândea Mona. Vezi ce se strecoară în urma ta."

Părea că Buldogul chiar asta făcuse, pentru că ţeava lui dublă de eşapament scoase flăcări albastre, pe măsură ce nitraţii erau injectaţi în motor. Bolidul se lansă cu cincizeci de kilometri la oră peste viteza pe care o avea deja. Era prea târziu, Z12 era un glonţ automat, care încingea pista în urma lui ca fulgerul pornit din pântecul unui nor.

— Uimitor! zise Mona printre dinţii strânşi. E o fiară!

Ditto îi aruncă un rânjet Căpeteniei, în timp ce-l întreceau. Un rânjet iritant care l-ar fi făcut pe cel căruia îi era adresat să vrea să-i provoace nişte răni cumplite. Probabil că buldogul nici nu văzuse cealaltă maşină, cu atât mai puţin rânjetul copilului Bartoli, dar acest lucru îl făcu pe Ditto să se simtă mai bine.

Trecură linia de sosire, activând artificiile care marcau

victoria. Cinci kilometri, în mai puțin de un minut! Zidul fabricii se zărea din ce în ce mai mare înaintea lor.

— Ai uitat să frânezi, strigă Ditto, acoperind huruitul motorului. Fostul tău prieten a spus să frânezi din timp!

Mona călcă accelerația până la podea, apropiindu-se de bariera sunetului.

— Nu e fostul meu prieten. Și chiar vrei să te oprești să stai de vorbă cu Căpetenia?

— Mai bine, nu. Dar avem de ales?

— Putem trece prin porți.

Ditto se ținu de nas și suflă ca să i se desfunde urechile, în caz că presiunea îl împiedicase să audă bine.

— Să trecem prin... ești complet nebună?

— Gândește-te. Depășim capătul rampei la o viteză de circa trei sute la oră. Poarta nu e decât un polimer, iar mașina e dintr-un aliaj ranforsat. Avem șanse mari de reușită.

— Trebuie să existe și altă cale.

— Te ascult. Ai trei secunde!

— Mona, nu mă face să te lovesc.

— Dacă ai cumva vreun baros în buzunar, o să încep să mă îngrijorez.

Ditto se așeză în poziția de impact, cu capul între genunchi.

— O să murim, bombăni el.

Zidul de fontă brută se zărea în fața lor, la câteva secunde distanță. Un convoi de mașini ale găștilor se întreceau la nivelul de jos al fabricii. Deasupra, paraziții se îngrămădeau, coborând și mai aproape de nivelul solului. Și mai era ceva, un factor pe care nimeni nu îl anticipase. Ceva rar întâlnit în Booshka: paralegiștii.

Mașina se opri brusc.

— Ce? făcu Mona.

Toate cele patru roți se opriră simultan și două mii de parașute de frânare țâșniră din spoilerul de la spate.

— Nu e bine, bombănea Mona, luptându-se cu volanul înțepenit.

Capacul bordului se retrase lăsând să se vadă un mesaj scris cu litere luminoase: „Myishi Z12 e oprit de la distanță.

Îndepărtați-vă de vehicul.”

Mașina se răsuci pe loc și se opri cu o roată atârnând în afara pistei.

Ditto ridică încet capul, din poziția lui de impact.

— Suntem morți?

— Nu, ne-au oprit!

Ditto se îndreptă în scaun ușurel.

— Slavă Domnului!

Mona ieși din mașină scuturându-și capul, ca să scape de țiuitul din urechi, cauzat de viteză. Situația avea să devină curând critică și de aici încolo mergea din rău în mai rău. Găștile aveau să apară în orice clipă și de data asta Miguel nu-i mai putea salva, nici dacă ar fi vrut. Își ridică privirea în sus. Stefan era singura lor șansă. Era acolo sus veghindu-i ca un înger păzitor. Avea să vină. Ea știa asta.

Dar mai era ceva. Deasupra lui Stefan și Cosmo. Mai multe siluete neidentificate.

Ditto ieși împleticindu-se din mașină.

— Mă gândeam și eu, Vasquez, dacă nu mai mergem, cine ne-a oprit?

Mona arătă spre cele câteva zeci de siluete în cădere liberă spre panourile solare ale fabricii.

— Ei ne-au oprit.

o

Deasupra, pe scheletul metalic al fabricii, Cosmo și Stefan priveau cursa cu un amestec de teroare și fascinație. La un moment dat, telefonul lui Stefan vibră. Verifică ecranul.

— Ce spune? întrebă Cosmo.

Stefan șterse textul.

— Spune că totul e bine, ne vedem mai târziu.

— Bine, înțeleg. Nu mai întreb.

Stefan urmări încheierea cursei prin binoclu.

— Curios.

— Curios? întrebă Cosmo. Ce e curios?

Stefan îi dădu binoclul.

— S-au oprit. Și e o oprire de urgență. Eram sigur că Mona o să treacă prin poartă. De ce s-ar opri acolo, pe pistă, unde e o

țintă ușoară? Decât dacă...

Cosmo simți un fior trecându-i pe frunte, în timp ce fața îi pălea. Decât dacă ce? Aștepta ca Stefan să-și termine gândul.

— Decât dacă altcineva i-ar fi oprit mașina.

Prin binoclu, Cosmo o văzu pe Mona arătând spre tavanul de deasupra lor. Se răsuci pe spate îndreptându-și privirea spre cerul nopții, dincolo de panourile uriașe. Zeci de siluete cenușii se îngrămădeau în aer spre deschizăturile din acoperiș.

— Lucrurile acelea sunt reale sau sunt alte ființe pe care numai noi le putem vedea?

Stefan înșfăcă binoclul și îl îndreptă spre tavan. Mai multe siluete îmbrăcate în negru apărură în câmpul lui vizual. Trăgeau după ei parașute de luptă și la fiecare călcâi aveau jeturi cu gaz. În mâinile siluetelor se aflau puști butucănoase de asalt. Pe fiecare cască era emblema unei companii. Aceeași care licărea de pe Satelit.

— Trupele Myishi, spuse Stefan. Paralegiștii. Au venit după Myishi Z12.

— Toate astea pentru o mașină?

Stefan se ridică în genunchi pe grătarul pe care stăteau, ridicându-și pardesiul lui cel lung deasupra capului.

— Mașina asta a costat miliarde de dinari ca să fie construită. Pierderea ei a fost o lovitură grea pentru Myishi. Acum e probabil prima dată când a fost scoasă de sub husa de plumb, suficient timp cât să fie detectată.

Stefan ridică o pulpană a pardesiului.

— Repede, intră aici și roagă-te să nu ne observe!

Cosmo se târî sub haina de piele, până sub brațul lui Stefan. Haina mirosea a transpirație și a focuri de arme electrice. Printr-o despicătură a hainei, Cosmo îi vedea pe paralegiști strecurându-se grațios prin deschizăturile din acoperiș. Ghidându-se cu jeturile de gaz care țâșneau din bocancii lor, aceștia evitau să fie prinși între grinzile care ieșeau în afară și coborau către găștile adunate dedesubt.

Unul dintre ei smulse o ministație radio lipită cu arici de mânecă și o aruncă pe podeaua fabricii. Aceasta sări vreo zece metri buni în carcasa ei de plastic, până când începu să se

rostogolească pe pistă și se opri la picioarele Căpeteniei. Acesta o ridică întrebător.

Vocea paralegiutorului răsună dintr-o fantă.

— Bolidul Z12 Nitrous e proprietatea corporației Myishi. Îndepărtați-vă de lângă mașină sau veți fi sancționați. Acesta este ultimul avertisment. Aveți zece secunde să vă conformați.

Membrii găștilor nu avură nevoie de zece secunde. Cei mai mulți își întoarseră mașinile la 180 de grade și se îndreptară spre ieșire. Pe la jumătatea drumului, observară tancurile de asalt cu trei nivele, care blocau căile de acces. Compania Myishi își scoase tot arsenalul în misiunea asta. Membrii găștilor începură să tragă cu tot ce aveau în paralegiștii care coborau.

Cele zece secunde expiraseră și legiuitorii de la Myishi aveau dreptul legal să deschidă focul. Ceea ce și făcură, cu cele mai avansate arme din lume. În prima fază așterneau pe jos o pătură de celofan. Membrii găștilor care încercau să fugă erau prinși și împachetați. Fiecare al doilea cartuș era un Shocker, a cărui încărcătură se împrăștia pe suprafața celofanului, paralizându-i pe toți cei care se aflau dedesubtul suprafeței lipicioase sau și mai rău.

Paraziții săltau ca niște lupi în culori strălucitoare, scufundându-se prin celofan ca să se instaleze pe piepturile liderilor de găști. Încărcătura gloanțelor Shocker era prea dispersată ca să le facă vreun rău. De fapt, părea că le sporește entuziasmul.

Paralegiștii erau ca niște rachete ucigătoare care împrăștiau durere și moarte. Se agățară de scări și de părțile mai joase ale scheletului metalic, culegându-și prăzile de deasupra. Găștile n-aveau nicio șansă. Cei mai mulți își pierduseră cunoștința înainte de a apuca să scoată arma. Ceilalți erau strânși la colțuri, de către tancurile greoaie de asalt, și țintuiți de pereți, de gloanțele cu celofan.

Stefan își scoase capul de sub haină.

— E vina mea, spuse el gemând. Paraziții se înfruptă și totul e din cauza mea. I-am dat mașina lui Miguel.

Cosmo privea în jos spre haosul de dedesubt.

— Nu aveai de unde să știi. Nimeni nu ar fi putut să știe.

Ochii lui Stefan scânteiară în lumina cochiliilor electrice.

— Ar fi trebuit să știu! De trei ani mă ascund de poliția Myishi, le cunosc tacticile. Își îndreptă arma electrică spre un grup de paraziți. Prea departe. Nu ajunge. Trebuie să coborâm acolo.

Cosmo cercetă din priviri grupurile de corpuri, care fugeau care mai de care.

— Îi văd. Se duc spre șină. O să fie împachetați.

— Trebuie să ajung mai jos, mormăia Stefan, nu ajung de aici.

Cosmo lovi grilajul cu pumnul.

— De ce nu plouă niciodată când vrem?

Stefan îl privi straniu.

— Ploaie? Da! Avem nevoie de apă ca să alungăm paraziții. Măcar atâta putem face.

— Acum o să-mi spui că poți face să vină ploaia!

Stefan se ridicase în picioare și se străduia să se agațe de o scară de acces.

— Eu nu, dar ei pot!

— Care ei? strigă Cosmo, alergând după supranaturalist. Cine sunt *ei*?

— Uite, acolo, la intrare. Tu întoarce-te la Pigmobil, încearcă să-i găsești pe Mona și pe Ditto, dacă reușesc să iasă.

Cosmo tot nu înțelegea. Singurul lucru pe care îl vedea la intrare era un tanc de asalt, înalt de treizeci de metri. Stefan nu putea să se gândească să ia unul din tancurile acelea. Cosmo îl urmă pe Stefan în jos pe o scară. Nu avea nicio intenție să se întoarcă la Pigmobil. Dacă Stefan se ducea după un tanc de asalt, Cosmo se ducea după el. Făcea și el parte din echipă, nu?

o

— Paralegiștii, spuse Mona, trăgând aer în piept. Nici că se putea mai rău!

Paralegiștii erau o combinație de avocați, parașutiști și pitbuli. Erau ultima soluție la care recurgea o corporație și nu le dădeau drumul din lanț decât atunci când erau la mijloc sume mari de bani.

Mona făcu imediat legătura.

— Au venit după mașină.

Îl apucă pe Ditto de guler și îl târî până la marginea pistei.

— Cei de la Myishi au oprit mașina. Trebuie să fie vreun dispozitiv de urmărire prin instalații. Trebuie să ne adăpostim.

— Să ne adăpostim? spuse Ditto aproape strangulat de strânsoarea partenerei lui. Dar nu vor decât mașina.

— Și pe oricine a văzut-o sau a lucrat la ea. Nu pot să-și asume riscul ca altă corporație să fure idei de la Myishi. Toți de aici vor fi luați la interogatoriu.

— Interogatoriu? Câteva întrebări politicoase și o ceașcă de sim-cafea?

Mona clătină din cap.

— Sigur! Câteva Shockere și o ceașcă de pentanol de sodiu. Să fim mulțumiți dacă vom mai știi să numărăm până la zece, după ce termină cu noi.

Ditto aprobă din cap.

— Să ne adăpostim! Bună idee!

Săriră de pe linia de asamblare, șerpuind printre barele care o susțineau. Asfaltul era plin de ambalaje de sucuri și de gumă. Mirosul mai multor straturi de gunoi „asortat” le înțepa nările.

Ditto își lovi cu palma mâneca hainei, ca și cum ar fi alungat astfel mirosul.

— Haina asta e distrusă. N-o să mai pot scoate mirosul ăsta groaznic din ea.

Mona se târî și mai adânc între umbre.

— Măcar o să mai ai nas cu care să simți mirosul ăsta groaznic!

Începu să tragă. Bule uriașe de celofan lichid îi împroșcau pe liderii găștilor și mașinile lor. Acestea erau urmate de șocuri electrice care uscau totul în cale.

— Sunt împroșcați cu gudron și cu scântei, spuse Ditto. Aproape că mi-e milă de ei.

Căpetenia fusese oprit aproape de ascunzătoarea lor, cu luminile de pe piept pâlpâindu-i neîntrerupt. Un Shocker îi atinse cotul și șocul care i se scurse prin piept îl scutură, făcând să-i explodeze becurile de sub piele, ca niște gloanțe. Un parazit ateriză pe el în mai puțin de o secundă. Fără să-și dea seama, Căpetenia continua să se lupte, urlând de furie la toți cei care-l

puteau auzi. În cele din urmă, un paralegist îl pocni cu un glonț cu celofan. Șeful Buldogilor se zbătea moale sub un strat de lichid vâscos.

Un bârâit de frecvență joasă venea din spatele halei, ca mârâitul unui lup într-un tunel.

Mona cunoștea orice motor din câte existau.

— Tancuri de asalt. Au venit să măture mizeria făcută de ăștialalți. Trebuie să scăpăm de aici.

Ditto își clătina capul prefăcându-se fericit.

— Nu mai spune!

Se târâră prin gunoaiele care zăceau acolo de ani de zile, căutând o spărtură în linia forțelor Myishi. Dar paralegiștii erau și eficienți și acționau mortal. Era evident că-și petrecuseră ceva timp supraveghind clădirea, înainte să atace. Fiecare centimetru pătrat era acoperit de câte un soldat. Se prindeau de balustradele de la etajele superioare și trăgeau în trei unghiuri diferite ca să acopere toată clădirea. În câteva minute toți ajunseseră la nivelul solului și îi adunau în spațiul îngrădit de tancuri pe toți membrii găștilor care mai erau conștienți.

Între timp, paraziții absorbeau energie cu un entuziasm teribil, devenind din ce în ce mai aurii și mai strălucitori. Era aproape de nesuportat. O mare parte din Mona dorea să se strecoare sub o bârnă și să doarmă. Să doarmă și să viseze la pace și fericire. „Dacă scap de aici, se gândea ea, mă las definitiv. Poate mă duc în America de Sud, mă fac scafandru și mă scufund după scoici. Sigur, își spuse ea, dacă mai e vreun litru de apă de mare pe planetă care să nu-mi decoloreze pielea."

— Nu văd nicio ieșire, spuse Ditto cu năduf.

Mona îl văzu pe Miguel în timp ce îl cărau, aproape de nerecunoscut sub stratul de celofan. Un parazit se agățase de pieptul lui.

— Nici eu. Stefan o să facă ceva. N-o să ne lase aici. Sau poate Cosmo o să mai facă vreo scamatorie.

Ditto făcu o grimasă.

— Îmi place de Cosmo, dar nu e decât un puști. În povestea cu săgeata a avut noroc, acum n-o să mai salveze pe nimeni.

Mona își frecă sprânceana cu încheietura mâinii.

— Te înșeli în privința lui, Ditto. E ceva cu băiatul acesta. Are curaj, e și inteligent. Cosmo o să ne scoată de aici. Sunt sigură.

o

Cosmo îl urmă pe Stefan până la o scară metalică, împrejmuită de o cușcă tubulară. Stefan îi auzi zgomotul pașilor pe trepte.

— Parcă ți-am spus să te întorci la Pigmobil, șopti el, îngrijorat că cei doi paralegiști care stăteau la 12 metri dedesubtul lor i-ar putea auzi.

— Mona și Ditto sunt prinși acolo jos, răspunse Cosmo, simplu. Trebuie să ajut și eu. Nimeni altcineva nu fuge, deci de ce ar trebui să fug eu?

Stefan își ridică lentilele de refracție, pentru un moment. Simți că i se luase o parte din greutatea de pe umeri. Se bucura că îl are pe Cosmo cu el.

— Bine, ești un supranaturalist. Căpos ca noi toți. Trebuie să ajung la tancul de asalt din colțul de nord-est. Tu trebuie să mă acoperi.

— Să te acopăr?

— Coborâm la următorul nivel și împrumutăm câteva arme electrice Myishi. Eu fug înspre tanc iar tu dobori pe oricine are o armă îndreptată spre mine.

Cosmo înghiți în sec. Război. Stefan vorbea de război.

— Și tu?

Stefan își așeză masca pe față.

— Probabil că o să mă doboare, dar tu să ieși pe unde am intrat. O diversiune e singura cale de a-i salva pe Mona și pe Ditto.

Cumva, Cosmo își regăsi stăpânirea de sine.

— Bun, o să fac tot ce-mi stă-n putință, să mergem!

Stefan chiar îi făcu cu ochiul de după lentilele roșii.

— Bine. Și dacă se întâmplă să lovești și câțiva paraziți, n-o să mă supăr prea tare.

Cosmo înghiți în gol, încercând să își disloce inima care părea să i se fi înțepenit în gât, și îl urmă pe Stefan în jos, pe scară. Lui Cosmo i se părea că picioarele lui Stefan nu fac niciun zgomot la coborâre, dar bocancii lui îi răsunau în urechi ca niște clopote

de biserică.

Dedesubt, cei doi paralegiști se distrau, așternând o pătură de saturație din celofan într-unul din colțurile fabricii. Puștile lor se îndoiau în timp ce trimiteau cartușele pe o traiectorie boltită către un grup de Drăguți.

— Floare la ureche, spune unul.

— O nimica toată, aprobă celălalt.

Stefan parcurse ultimii metri de coborâre, aterizând în spatele legiștilor. Fără să se oprească pentru a face o remarcă de erou de cinema, le izbi capetele unul de altul și cei doi bărbați picară pe scară, fără să scoată măcar un scâncet.

— Avocații, mormăi Stefan, în timp ce le desprindea puștile atașate de echipament. Îmi plăceau mai mult când se luptau cu dosarele. Îl întoarse pe unul din ei și îi desfăcu echipamentul de escaladare. Stefan întinse corzile la maximum fixându-și echipamentul pe piept.

— Intru cât de repede pot. Sper că nu-și vor da seama că nu fac parte din trupele Myishi decât când va fi prea târziu.

Cosmo sări pe podea. Își simțea stomacul ca și cum l-ar fi lăsat sus, la jumătatea scării. Stefan îi aruncă o armă robustă în brațe.

— E setată pe gloanțe cu celofan. Ochește mai sus decât ținta, cartușele astea tind să coboare. Un metru jumătate deasupra capului ar trebui să fie bine. Ai douăzeci de focuri în arma asta și, poate treizeci în cealaltă.

Cosmo privea încurcat la șirul de butoane, valve și mânere.

— Nu știu să umblu cu asta.

Stefan întoarse arma, înfigând patul puștii în umărul lui Cosmo.

— Închipuie-ți că e un computer! Nu e nevoie să știi cum funcționează și nici măcar să-i cunoști toate funcțiile. Nu ai nevoie decât de vizor, încărcător și trăgaci.

Scoase un vizor circular din nișa specială și folosi ventuza ca să îl fixeze pe ochiul lui Cosmo.

— Vizorul îți arată distanța până la țintă, direcția vântului și câte gloanțe mai ai. Întinde-te pe alee și împachetează pe oricine se uită strâmb în direcția mea.

Cosmo se întinse.

— Dar dacă...

— Nu avem timp să ne întrebăm „dar dacă”, îl întrerupse Stefan, asigurându-și pironul de escaladare de o grindă. Fă tot ce poți. Amintește-ți că Mona și Ditto depind de noi.

„Fără stres!” gândi Cosmo sumbru.

Stefan făcu un salt boltit peste balustradă, alunecând pe coardă spre podeaua fabricii, la 30 de metri în jos. Cosmo îi urmărea traseul cu țeava armei, vizorul electronic trimițând imagini mărite către ochiul lui drept. Stefan cobora într-o lume nebună. Tancuri de asalt huruiau prin fabrică, băgând orice fugar în pungi de celofan, trimise din tunuri cu celofan. Paraziții absorbeau energia din cei răniți iar membri găștilor se zbăteau în baloanele lor de celofan, ca sufletele în iad.

Echipamentul de escaladare îi încetini căderea lui Stefan, dar coarda se termină când el se afla la cincisprezece metri altitudine. Scripetele se rupse din cauza greutății lui și tânărul cel înalt căzu pe podea. Din fericire, câțiva legiști îi atenuară căderea. Stefan scăpase de echipament și o luase la fugă, înainte ca gemetele să se fi oprit.

Unul dintre legiști se ridică cu greu în picioare și porni împleticindu-se după Stefan. Cosmo mută țeava puștii și vizorul și își schimbă și el câmpul de observație. Ținti capul paralegistului, apoi își aminti sfatul lui Stefan și ridică arma cu un metru și jumătate mai sus.

— Hei, tu, strigă paralegistul după Stefan și Cosmo trase.

Glonțul țâșni din țeavă, lovindu-l pe paralegist între omoplați. O mare de materie vâscoasă explodă din mica paletă, țintuindu-l pe bărbat la podea.

Stefan își continuă fuga, pulverizând o mulțime de paraziți în drumul lui. Sfere albastre se ridicau ca baloanele la o petrecere. Se îndreptă către un tanc de asalt. Dar de ce? Ce putea rezolva cu asta?

Nu era timp pentru întrebări și cu atât mai puțin pentru răspunsuri. Alți doi paralegiști îl văzuseră pe Stefan și, scuturându-se de paraşute, își scoaseră armele la vedere.

Cosmo ochi și trase. Prea jos. Gloanțele mânjiră celofanul pe

podea. Un metru jumătate deasupra capului. Trebuie să se concentreze. Să se concentreze.

Trase din nou. Două focuri unul după altul. Arma tresări în mâinile lui și paralegiștii se treziră prinși într-o capcană de celofan.

Unul la stânga. Se lăsă pe vine. Paralegistul trase un glonț care îl nimeri pe Stefan între omoplați, împingându-l înainte. Stefan făcu trei pași împleticiți. Cosmo nu-și putea lua ochii de la supranaturalist. Experiența îl salvă. Stefan își aruncă haina de pe el. În câteva secunde, pardesiul lui din piele era împachetat mai strâns decât o minge de fotbal.

„Am avut noroc, se gândi Cosmo. Noroc." Trăsese cinci focuri înspre lunetist. Trei ajunseseră la țintă.

Stefan aproape că ajunsese la tanc. Mai avea cam 20 metri. Un grup de parașutiști se afla cu un nivel mai sus. Ultimul obstacol, în afară de tanc. Stefan trase câteva gloanțe Shocker în grilajul metalic. Cei mai mulți paralegiști erau complet izolați, dar doi dintre ei își scoseseră mănușile și se țineau de balustradă. Se prăbușiră scoțând fum. Cosmo acoperi restul suprafeței cu mai multe gloanțe din arma lui de împrumut.

Un avertisment cu litere roșii începu să pâlpâie în vizorul lui Cosmo. Nu mai avea muniție. Cosmo puse arma deoparte, trăgând-o pe cea de-a doua de curea. Schimbă repede vizoarele și se concentră asupra lui Stefan.

Era dificil să ignori haosul din jur. Paraziții care se adunau în număr tot mai mare, cei din găști care continuau să se lupte, bolizii de curse se învârteau prin fabrică, încercând să găsească o ieșire. Pe podea, pe pereți, totul era acoperit cu celofan.

„Concentrează-te, își impuse el. Fiecare lucru pe rând!"

Tanchistul îl observă pe supranaturalist și încercă să întoarcă turela principală în direcția lui. Stefan încercă să-i facă semn cu mâna, dar țeava armei era fixată de braț și îi trădă imediat mișcările. Stefan păru că se dă bătut, stând drept, cu mâinile în sus. Prin vizorul armei lui, Cosmo văzu degetul arătător al lui Stefan. Arăta către țeava tancului. Era un mesaj. Trage în țeava tancului! Avea o șansă la un milion, chiar și cu vizorul.

Cosmo se ridică în căutarea unei poziții de tragere mai bune,

așezând arma pe balustradă. Un metru și jumătate deasupra gurii tunului. Nu era cazul să fie delicat. Cosmo își goli încărcătorul în direcția tancului. Cel puțin un glonte atinse ținta, zburând în spirală către burta tancului. Chiar în acel moment, un cartuș Shocker încerca să pătrundă prin țeava tancului. Nu reuși. Își dispersă încărcătura pe toată suprafața tancului. Oricine ar fi atins în acel moment un panou de control ar fi primit un șoc electric care l-ar fi lăsat inconștient pentru cel puțin un minut.

Stefan porni din nou. Sări cât de sus putu, apucă țeava tancului cu mâinile și începu să se deplaseze înspre interior, mutându-și o mână după cealaltă. Sub țeava principală mai era o țeavă scurtă și groasă, cu gură ajustabilă. Un tun de apă pentru controlul mulțimii. Sigur! Apă!

Stefan se balansă, lovind cu bocancii robinetul de închidere. În spatele valvei se aflau douăzeci de mii de litri de apă sub presiune, așteptând să fie eliberată. Robinetul gemu, se smuci și în cele din urmă sări, lăsând apa să țâșnească într-un jet puternic. Se împrăștie repede pe podele. Trupele, vehiculele și membrii găștilor fură azvârliți de jetul abundent, dar mai ales paraziții își abandonară prăzile și se împrăștiară repede pe la etajele superioare. Toți cei care fuseseră prinși de torent sfârâiră și scoaseră scântei, după care se alăturară amețiți celorlalți.

Cosmo își întoarse arma descărcată către ascunzătoarea Monei. Vizorul i-o arăta pe fată scoțând capul de sub pistă. Apoi, profitând de confuzia cauzată de Stefan, îl luă pe Ditto sub braț, o luă la fugă spre o gură de aerisire, de pe cel mai apropiat perete, și dispăru în întuneric. Nimeni din trupele Myishi nu îi observă. Acum Cosmo nu mai putea face nimic pentru ei.

Între timp, Stefan dădu drumul țevii de tun și căzu pe podea. Acum era neînarmat, în câmp deschis. Pozna lui atrase atenția mai multor paralegiști care îl înconjurară ca niște șacali, cu armele ațintite către adolescent.

Stefan ridică mâinile cu degetele răsfirate, dar paralegiștii nu aveau de gând să-l ia cu binișorul, după toată distrugerea care o cauzase. Îl loviră cu cel puțin o duzină de gloanțe cu celofan, fiecare întinzându-se pe corpul lui ca o pată uleioasă. Cosmo îl

văzu pe supranaturalist căzând la pământ. Se vedea clar cum încerca să apuce cu degetele substanța vâscoasă care amenința să îl stoarcă de vlagă. Pe zid erau câțiva paraziți care observaseră durerea lui și se apropiau de el cu pași ezitanți. Dar era prea multă apă.

Cosmo bătea cu pumnii strânși în balustradă. Nu putea face nimic. Decât să privească.

— Frumos ai tras, puștiule, spuse o voce.

Cosmo se întoarse. Un paralegist Myishi stătea mai jos pe alee, cu arma țintită către pieptul lui Cosmo. Dungile încrucișate de lumină roșie ale lunetei lui i se reflectau pe jachetă. De la distanța aceea, nu era nevoie să ții sus.

— Ai idee câți dinari costă să repari un tanc de asalt?

Cosmo clătină din cap. Nu vorbea pentru că își ținea respirația, umflându-și pieptul cât de mult putea. Acest lucru avea să-l ajute să respire mai ușor în cazul în care ar fi fost împachetat.

Legistul îi observă tactica.

— Nu-ți face griji, puștiule, n-o să te împachetez. O să vii de bună voie, nu?

— Da, spuse Cosmo, circumspect.

— Bine, atunci, mai spuse paralegistul, apăsând pe trăgaci. Un glonț cu celofan zbură boltit peste alee și îl lovi pe Cosmo în piept. Acesta privi neputincios cum virusul se răspândea de-a lungul pieptului său. În câteva secunde, se afla în interiorul unui cocon care îi presa cu putere toate oasele din corp. Prin folia argintie de celofan îl văzu pe legist aplecându-se deasupra lui.

— Of, se prefăcu acesta, și vocea i se auzi înăbușită de plastic. Mi-a scăpat degetul!

CAPITOLUL VI

UN-SPEC 4

TURNUL MYISHI

Cosmo nu-și mai amintea mare lucru despre drumul către sediul concernului Myishi, pe Journey Avenue. Împachetarea în celofan era prevăzută cu un sedativ ușor, ceea ce era bine, pentru că, dacă cineva devenea prea anxios în timp ce era împachetat, își putea rupe coastele trăgând prea mult aer odată. Cosmo fu ridicat din remorca unui camion de asalt, după care i se dădu drumul într-o cadă enormă din plexiglas, plină cu un dizolvant galben vâscos. Cosmo mai fusese într-o asemenea cadă la institut. Dizolvantul îl va face să vomite ore în șir odată ce îi intra în sistem. Nasul și gura lui Cosmo erau ținute deasupra lichidului de un dispozitiv asemănător cu echipamentul de scufundare atașat deasupra capului său. Dacă era scos înainte ca dizolvantul să își facă efectul putea să-l ardă și să se trezească cu o chelie circulară de toată frumusețea.

Dar nu era cazul să se îngrijoreze pentru asta acum. Nu avea ce face, chiar dacă sedativul nu i-ar fi paralizat complet voința. Cel mai bun lucru era să plutească și să respire regulat. Cu guri de aer scurte și egale care să nu pună presiune asupra coastelor. Și oricum, era o ușurare faptul că nu avea nimic de făcut. Fără misiuni nebunești, fără să-și vadă moartea cu ochii în miez de noapte și fără creaturi supranaturale care să îl fixeze cu ochii lor rotunzi.

Apoi veni un parazit care se lipi de peretele exterior al căzii, privindu-l prin plexiglas. Dar Cosmo era în siguranță cât era acolo. Creaturile nu puteau înfrunta lichidul. În orice altă situație ar fi fost tulburat să aibă parazitul așa aproape. Perniţele albastre scânteietoare ale mâinilor lui cu patru degete se lipiseră

de plexiglas. Se uitau fix unul la altul, băiatul și creatura, printr-o ceață galbenă. Cosmo citea în ochii parazitului volume întregi. „Nu poți scăpa de mine", spuneau aceștia.

După câteva minute de priviri lipsite de expresie, parazitul se desprinse de plexiglas. Fără îndoială mai erau și alte victime din care să absoarbă energia, în altă parte.

Cosmo se scufundă într-o stare foarte aproape de transă. Evenimentele ultimelor zile i se învârteau în cap ca picăturile de ulei într-o lampă de lavă. Cine era el acum? Cosmo Hill, un orfan fără sponsor fugar, sau Cosmo Hill, supranaturalist? Cine era, de fapt, Cosmo Hill? Un produs al institutului Clarissa Frayne lipsit de personalitate. Avea paisprezece ani și nu sărutase niciodată o fată.

Mona Vasquez. Ce era cu fata aceasta care îl făcea să simtă un gol în stomac? Cosmo fusese injectat odată cu o formă ușoară a virusului de malarie, ca parte a unui test pentru un vaccin. Malaria avea asupra lui cam același efect pe care îl avea Mona. Era o situație tristă. Sentimentele lui nu aveau finalitate. Ce fată întreagă la minte l-ar lua în seamă pe Cosmo, chiar dacă ar sta cățărat pe un tort-surpriză, ținând în mână o inimă de neon?

Cu toate acestea, imaginea Monei crescu în mintea lui Cosmo, până când le îndepărtă pe toate celelalte. Zâmbetul ei, părul negru, căzându-i în bucle peste guler, ochii aceia căprui, ca două bomboane de ciocolată. Părea că plutește în lichidul acela, în fața lui, și că întinde o mână ca să-l mângâie pe obraz.

Cosmo vorbea, toropit din cauza sedativului. „Aș putea, până la urmă, se gândea el. Nu e decât o halucinație."

— Mona, spuse el, și, ciudat, nu mai avea celofan pe față. Chiar îmi place de tine...

— Zău? făcu bărbatul mare și bărbos care se ocupa de căzi, scoțându-i lui Cosmo echipamentul de scafandru. Și mie îmi place de tine, drăguță.

o

Omul cu barbă puse furtunul pe Cosmo rânjind tot timpul și îl aruncă apoi într-o celulă cu pereți capitonați. În timp ce pleca, îi trimise o bezea peste umăr.

— Cu bine, prințul meu, rămâi cu bine.

Cosmo era prea ocupat cu vomatul într-o tavă de aluminiu, ca să mai poată răspunde. Oricum, n-ar fi spus nimic, chiar dacă ar fi putut. În Clarissa Frayne toată lumea învăţase să îşi ţină gura. Toţi orfanii fără sponsori ştiau asta, în afară de Ziplock.

Când îşi mai reveni, Cosmo rupse nişte hârtie din rola de pe perete şi se şterse la gură. Apoi trase un pat metalic prin cameră, până când îl aduse chiar sub gura de ventilaţie, pe care venea aer cald, şi se întinse pe pat.

Obiceiurile lui din orfelinat se întorceau, ca şi cum nu ar fi scăpat niciodată de ele. Până la urmă, ce însemnau câteva zile în comparaţie cu paisprezece ani? Nici măcar unu la sută. Nici măcar pe aproape. Şi totuşi, simţea că trăise mai mult în acele zile decât în toţi cei paisprezece ani.

Când te aruncau într-o asemenea gaură, la Clarissa Frayne orfanii fără sponsori cunoşteau câteva metode de supravieţuire. În primul rând, dormi cât poţi de mult. Asta îţi va lua gândul de la mâncare şi de la situaţia ta în general. Un orfan experimentat putea dormi până la şaisprezece ore pe zi.

În al doilea rând, nu te gândi la libertate. Dacă îţi doreşti să treacă ziua mai repede, nu faci decât să ţi se pară şi mai lungă. Şi încearcă să nu îţi doreşti nimic, în niciun caz părinţi. Aceste dorinţe nu vor face decât să-ţi rupă inima.

Cosmo stătea pe spate, cu ochii în tavan. Somnul nu venea. Prea multe se întâmplau în mintea lui. Supranaturalişti, paraziţi, Drăguţi, Buldogi, un copil Bartoli şi, desigur, Mona.

Slavă Domnului că nu îşi declarase afecţiunea decât omului cu cada. Mona i-ar fi râs probabil în nas. Probabil. Deşi nu credea că o s-o mai vadă vreodată. Cosmo nu avea nicio îndoială că odată ce descoperiseră prin probe de ADN cine era, îl vor pune la primul tren subteran către Clarissa Frayne şi gardianul Redwood.

○

După un timp, paznicul reveni, cu acelaşi rânjet larg pe faţă. Omului îi plăcea meseria.

— Hai, scumpule, zise el, scărpinându-şi bărbia dublă cu fire ţepoase de păr. Sus! Cineva vrea să vorbească cu tine.

— Cine? întrebă Cosmo, coborându-şi bocancii încă umezi pe

podea.

Bărbatul îi ridică bărbia cu un baston.

— Ce ai spus? Mi-ai pus cumva o întrebare?

— Nu, spuse Cosmo, în grabă. Vreau să spun, nu, domnule.

— Așa-i mai bine, spuse gardianul, întorcându-se cu spatele. Urmează-mă și rămâi între cele două linii galbene, dacă nu, un gardian o să te împacheteze din nou.

Paznicul îl conduse pe un coridor lung, spre lifturi. Pe podea erau două linii galbene foarte vizibile, cu linoleum ros între ele. Linoleumul de pe margini era intact.

Cosmo se opri în fața primului lift.

— Nu, nu, scumpule, spuse paznicul, tu mergi la Observator.

Rostise cuvântul cu mult respect, ca și cum ar fi fost ceva foarte important. Cosmo îl urmă până la ultimul lift de pe hol, un bloc auriu fără niciun buton de comandă, doar un interfon video.

Paznicul se așeză în fața camerei, aranjându-și părul cu mâna, după ce o linsese.

— Am puștiul aici. Pe cel care a distrus tancul.

Nu veni niciun răspuns, dar ușa se deschise fără zgomot.

— Intră, scumpule, spuse omul, împingându-l pe Cosmo înăuntru.

— Deja mi-e dor de tine, zise Cosmo după ce se închise ușa.

De ce nu. Nu credea că o să-l mai vadă pe omul acela din nou. Orice s-ar fi întâmplat.

Liftul urca atât de repede, încât părea că stă pe loc. Cosmo nu își dădu seama că se mișcă până când un perete se retrase, lăsând să se vadă o fereastră de cristal. Liftul era în exteriorul clădirii și țâșnea în sus ca un glonț. Afară, se vedea orașul trecând pe lângă el, în linii de lumină înceţoșate din cauza vitezei. Curând, cutia aurie depășise celelalte clădiri și continua să urce spre cer. Cosmo se gândea că dacă liftul s-ar fi oprit atunci, el ar fi continuat să urce, pierzându-se în univers.

Nu avea timp să gândească un plan de evadare și nici nu avea unde să evadeze. Era ca și cum ar fi încercat să scape de o parașută. Înainte ca băiatul să-și dea seama, liftul începuse să încetinească, oprindu-se în cele din urmă undeva, la marginea

atmosferei. Lui Cosmo i se părea că dacă ridică o mână va putea atinge satelitul Myishi.

Ușa se deschise și, o mână foarte mare pătrunse înăuntru, apucându-l pe Cosmo de gât. Fu dus în cea mai încărcată încăpere pe care o văzuse în viața lui. Capete de animale împăiate în mod ilegal erau agățate pe pereți. Elefanți, urși, o gorilă și sute de păsări. Chiar și un delfin dintr-o specie dispărută lipăia electronic într-un bazin cu o substanță albastră, conservantă. De-a lungul pereților se aflau banchete joase acoperite cu materiale luxoase. Obiecte de artă care păreau foarte scumpe captau atenția, inclusiv hologramа unui mim într-un cub suspendat.

— Bine ai venit la sediul Concernului Myishi, îi ură o voce feminină.

Cosmo își aruncă privirea de-a lungul camerei până zări o porțiune de salon pe un nivel mai jos decât restul camerei. O femeie suplă stătea comod pe o sofa căptușită cu blană, mângâind cu degetul marginea unui flaut de cristal. Erau vreo șase, șapte bodyguarzi, la câțiva metri în jurul ei. Cosmo le simțea privirile din spatele lentilelor negre ale ochelarilor. Purtau ochelari de soare noaptea. Totul devenea din ce în ce mai ciudat.

Unul dintre bodyguarzi ajustă o tastă minusculă pe brațul ochelarilor.

— E curat, spuse el pe un ton aspru ca glaspapirul. E neînarmat.

Deci nu erau ochelari de soare obișnuiți.

Femeia se ridică. Era înaltă și subțire. Fără operații estetice, însă. Femeia asta arăta ca și cum ar fi putut să bată măr vreo doi ofițeri de pază. Avea fața bronzată, cu o expresie puternică. Bronzul trebuie să fi fost aplicat, pentru că niciun om întreg la minte nu mai stătea la soare. Părul era tuns scurt, blond, cu șuvițe grizonate la tâmple. Era îmbrăcată într-un costum comod de in, aproape ca o pijama, și purta sandale joase cu curele din piele și un inel de aur pe al doilea deget de la picior.

— Deci, tu ești cel care a scos din scenă un tanc de asalt, spuse ea. Avea o voce muzicală, aproape hipnotizantă. Ai idee

cât costă un astfel de tanc?

Cosmo clătină din cap.

— O avere. Dar nu contează, suntem asiguraţi. Ideea e că există un sigiliu pe ţeava tancului care nu lasă să se întâmple aşa ceva. Nu se deschide decât o sutime de secundă înainte de tragerea fiecărui glonţ. Tu ai reuşit să trimiţi un glonţ cu celofan acolo, exact în acel interval. Impresionant, dacă ai făcut-o intenţionat. Avem amprenta ta ADN, domnişorule Cosmo Hill, orfan fără sponsor. Se presupune că eşti mort.

Cosmo decise că acum ar fi fost un moment potrivit să schimbe subiectul.

— Sunteţi domnişoara Myishi?

Femeia râse. Avea un râs atât de plăcut, încât lui Cosmo îi veni şi lui să râdă.

— Domnişoara Myishi? Nu. N-a mai fost niciun Myishi la cârma concernului de aproape o sută de ani. Păstrăm numele doar din motive de publicitate, asta e tot. Myishi era un concern tip zaibatsu, care nu era potrivit pentru lumea modernă a afacerilor. Prea multe concepţii orientale. Eu mă numesc...

Exact în acel moment uşa liftului se deschise şi Stefan ieşi din el. Fruntea îi era încreţită în expresia lui obişnuită de încruntare, până când o observă pe doamna cea blondă.

— Ellen... doamna profesor Faustino? spuse el nesigur. Ce faceţi aici? V-au prins şi pe dumneavoastră?

Stefan se trase din mâinile a doi ofiţeri de pază, care îl ţineau de coate şi traversă camera cu paşi mari. Cu o simplă mişcare de deget, Faustino îi trimise pe bodyguarzi înapoi în lift. Stefan îi surprinse gestul. Se opri brusc.

— Lucraţi aici, doamnă profesor? Pentru Myishi?

— Sunt preşedintele Faustino, acum, Stefan.

Pe faţa lui Stefan se citea confuzia. Femeia aceasta era un vechi prieten sau un nou duşman?

— Preşedinte? Niciodată nu mi-aş fi închipuit că veţi lucra pentru corporaţii. În niciun caz, pentru Myishi.

— Luptă din interior, Stefan. Atacă din spate.

— Da, sunteţi, cu siguranţă, în interior.

Faustino îşi întinse mâinile şi le aşeză pe umerii lui Stefan.

— Măi, măi, măi! Micul Stefan Bashkir a crescut!

Cosmo clipea des. „Micul Stefan Bashkir”? Cine era femeia aceea?

Stefan părea stânjenit de atenția care i se acorda. Oare roșise cu adevărat?

— Au trecut mai mult de doi ani de când am ieșit din căminul pentru orfani și văduve. Ultima dată când v-am văzut lucrați încă în poliția orașului. Acum ați trecut de partea cealaltă.

Faustino ridică o telecomandă subțire de pe măsuța de cafea.

— Nu crede tot ce auzi despre Myishi, Stefan. Facem mai mult bine decât rău.

Femeia își trecu degetul elegant peste un buton și întreg acoperișul apartamentului se retrase, lăsând să se vadă stelele de pe cer și, desigur, Satelitul.

— Satelitul care a salvat...

— Care a salvat lumea, completă Stefan. Am văzut toți la televizor. Din douăzeci în douăzeci de secunde!

Faustino zâmbi.

— Dar nu l-ați văzut cum se vede de aici. Vino aici, Stefan, și tu, domnișorule Hill. Stați jos, panorama e splendidă.

Cosmo traversă covorul de pluș, făcând slalom printre bodyguarzii care mârâiau. Probabil că nu aranjaseră pe nimeni toată ziua și abia așteptau un prilej. Cosmo se așeză între Stefan și Ellen Faustino, pe o sofa joasă. Parfumul ei îl învăluia, amintindu-i că mai mirosise așa ceva, odată, într-un vis, dar nu își aducea bine aminte.

— Stați confortabil? îi întrebă ea.

Cosmo dădu din cap, ezitând. Nu i se mai pusese întrebarea asta până acum. Gardienii de la Clarissa Frayne nu obișnuiau să își facă probleme dacă un orfan nu se simțea confortabil. Deseori, chiar ei erau cauza disconfortului.

Faustino apăsă un al doilea buton de pe telecomandă și sofaua se înclină pe spate, iar de după tetiere ieșiră niște boxe. Priveau acum prin tavanul transparent drept către satelitul de deasupra. Tavanul se curbă ușor și, deodată, totul apăru mărit de o mie de ori. Părea că satelitul se va prăbuși peste clădire.

Cosmo tresări.

— Relaxează-te, băiete, spuse Ellen, punând două degete subțiri pe încheietura mâinii lui. Observatorul are adesea acest efect asupra neinițiaților.

Imaginea era uimitor de detaliată. Cosmo putea să observe fiecare panou solar de pe aripile satelitului. Putea să vadă jeturile de gaz ieșind din dispozitivele de stabilizare și tehnicienii plutind de-a lungul suprafeței concave a unei uriașe antene parabolice. Era imens, năucitor.

Stefan nu se lăsa ușor impresionat.

— Ce facem aici, profesore? Ce e asta?

— Ai răbdare, Stefan. Acesta a fost întotdeauna o lipsă a ta. Uneori o poveste e prea lungă ca să fie spusă dintr-o răsuflare.

Faustino tastă o combinație de butoane și pe lentila gigantică apărură mai multe ecrane. Se vedeau imagini ale unor știri vechi, de la începutul mileniului. Scene din Europa și Orientul Mijlociu, zone sfâșiate de războaie, foametea din Africa și cutremurele din America de Sud. Din boxe se auzi suportul sonor care te învăluia din toate părțile.

Faustino comenta imaginile.

— Cu un prea mult timp în urmă, lumea se autodistrugea. Pur și simplu nu mai era destul loc pe planetă pentru toți. Soluționarea acestei probleme s-a datorat în mare parte satelitului Myishi.

Stefan își încrucișă brațele și își schimbă poziția bocancilor, troncănind. Ceea ce în limbajul internațional al semnelor însemna: *asta am mai auzit-o*!

— Știu ce crezi tu despre Myishi, Stefan, spuse Faustino. Dar lasă-mă să-ți explic și cred că vei înțelege că ne luptăm cu același dușman.

— Mă îndoiesc, mormăi Stefan.

— Problema era că țările nu erau conduse la fel ca afacerile. Deciziile erau luate pe baza religiilor, a istoriei, motive nefondate. Statele s-au dus de râpă din cauza bigotismului și a certurilor care durau de secole. Concernul Myishi a încercat să trateze toate aceste probleme și cred că suntem pe punctul de a câștiga.

— Cum poți spune asta? izbucni Stefan. E haos în mai multe zone ale orașului. Oamenii rabdă de foame.

— Nu spun că lucrurile stau perfect, Stefan. Au fost și probleme. Dar e un sistem nou. Orașele-satelit ar putea rezolva problemele populației în creștere. Depozitarea în spațiu, Stefan, acesta e viitorul, crede-mă. Fiecare gospodărie are în medie zece aparate casnice operate de computer. Îți dai seama cât spațiu de memorie ocupă? Într-un oraș așa de mare, asta înseamnă zece clădiri, numai pentru aparatura casnică. Mai avem administrația, divertismentul, călătoriile, comunicațiile. Depozităm toate astea într-un satelit care staționează pe orbită deasupra orașului, care se abdatează în mod constant și se repară tot timpul.

Cosmo fu primul care își dădu seama unde ducea povestea aceea.

— Se repara singur până acum, spuse el. În ultima vreme, a încurcat borcanele rău de tot.

Faustino opri imaginile știrilor.

— Așa e. E din ce în ce mai rău. După cum vedeți, avem trupe întregi de reparatori de antene parabolice care lucrează non-stop. Am reușit să camuflăm unele lucruri, dar lumea începe să vorbească. Acțiunile Myishi au primit o adevărată lovitură.

— Oamenilor bolnavi, fără locuință nu le pasă prea mult de acțiuni, spuse Stefan.

O expresie de agasare încreți buzele lui Ellen Faustino pentru o clipă, apoi dispăru.

— Ne ocupăm de aceste probleme, Stefan. Avem în derulare proiecte pe termen lung. Adăposturi, planuri de angajare, clinici de reabilitare. Fac tot ce pot să obțin bani de la Myishi International din Berlin. De fapt cei din Berlin semnaseră un ajutor social de patruzeci de miliarde de dinari pentru oraș până când a apărut această nouă problemă.

— Ce problemă? întrebă Stefan, încercând să-și mascheze interesul.

— O, cred că știm amândoi ce problemă.

Ellen Faustino se ridică de pe sofa, îndreptându-și costumul de in.

Stefan se ridică și el privind în jos, în ochii femeii.

— Am întrebat, ce problemă, profesore?

Faustino îl fixă și ea cu privirea, fără să se simtă deloc intimidată.

— Nu-mi vorbi așa, Stefan. Mama ta nu ar aproba astfel de comportament. O să ai răspunsuri, de-asta te-am adus aici. De-asta nici tu, nici micul tău ajutor, nu sunteți în camera de interogatoriu în acest moment.

Ellen Faustino mai rulă niște filme pe ecranele din tavan.

— Uită-te în sus, Stefan. Cântă cântecul tău.

Stefan se așeză din nou pe sofa. Deasupra, o scenă familiară se derula digital. Îi arăta pe supranaturaliști pulverizând paraziți pe acoperișul clădirii Stromberg, în cele mai naturale culori.

Stefan îi făcu lui Cosmo cu ochiul.

— Asta nu dovedește nimic. Oamenii aceia poartă lentile de refracție, deci nu puteți vedea cine sunt. Și chiar dacă ați vedea, nu fac rău nimănui.

Faustino se uită împrejur cu un aer dramatic.

— Aici nu e un tribunal, Stefan. Nu văd avocați pe nicăieri. Dacă voiam să vă acuz, aș fi făcut-o de acum doi ani de zile.

Surpriza lui Stefan răzbătu prin masca indiferenței.

— Ce-ați fi făcut?

— Așa e, tinere. Am fixat ochiul electronic pe voi de multă vreme. E o cameră specială pe satelit dedicată activităților voastre nocturne. Mai exact alergatului pe acoperișuri. Și, credemă, am destule imagini cu fața ta zâmbitoare, fără lentilele de refracție. Ca să nu mai vorbesc de domnișoara Mona Vasquez și de un anume Lucien Bonn, căruia i se spune și Ditto. Am destule dovezi despre micul vostru grup ca să vă înfund mai adânc decât în tunelele din mână.

Stefan își încleștă pumnii așa de tare, că i se auziră încheieturile trosnind.

— Ce se întâmplă?

— Nu-i așa că vreți să știți de ce nu am pus niciodată să vă prindă?

— Până astă-seară, o corectă Stefan.

Faustino își ridică mâinile.

— Aseară a fost o greșeală. Ați fost prinși din greșeală în operațiunea altui departament. Dacă ați ști ce sfori a trebuit să trag ca să vă primesc în custodia mea. Și acestea fiind spuse, află că am tot încercat să vă găsesc în ultimele câteva săptămâni.

— Parcă ziceați că sunteți președintele. Cu siguranță ne-ați fi putut observa cu satelitul care vede tot.

— Nu sunt decât președintele Proiectelor de dezvoltare. Primarul Ray Shine e șeful. El nici nu știe că lucrăm împreună.

Din nou, Stefan era uluit.

— Acum lucrăm împreună?

— Sigur, voi nu știați. Aveați grijă de problema de infestare a orașului, ori așa credeam.

„Aha, se gândi Cosmo. Acum urmează motivul pentru care nu suferim dureri mari în momentul ăsta."

— Infestare? întrebă Stefan, cu naivitate.

Faustino zâmbi.

— Haide, Stefan, nu te juca cu mine. Și eu îi văd, să știi.

— Ce? Pe cine?

Faustino merse până la biroul ei și activă un sistem de proiecție tridimensională pe podea. Transferă imaginile cu clădirea Stromberg de pe ecranele din tavan și le redă tridimensional. Apăru imaginea de înaltă rezoluție a supranaturaliștilor în mijlocul camerei. Filmați de deasupra, păreau personaje dintr-un joc video. Un singur parazit se târa pe un perete învecinat. Faustino opri imaginea într-un stop-cadru și procesă în așa fel încât rămase numai parazitul.

— Îi văd, Stefan. Un-Spec 4. Mâncătorii de energie.

Pentru a treia oară în tot atâtea minute, Stefan o privi uluit.

— Îi vedeți? Un spec ce?

Faustino mări imaginea parazitului.

— Un-Spec 4. Specia neclasificată 4. Celelalte trei sunt creaturi din adâncul mării, care suntem destul de siguri că există, dar nu am reușit să le capturăm încă. O specie nu poate fi clasificată până când nu e capturată și examinată. Sigur, pe aceștia nu toată lumea îi poate vedea. O persoană obișnuită s-ar uita la o proiecție goală. Dar pentru câțiva oameni speciali, inclusiv grupulețul vostru, adevărul e cât se poate de evident.

Faustino se întoarse către gărzile de corp.

— Afară, toți!

Șeful gărzii făcu un pas înainte.

— Doamnă președinte, e împotriva regulilor.

Ellen nu spuse nimic. Privi doar fix în lentilele lui.

Gorila de peste o sută de kilograme se retrase cu spatele, în mai puțin de cinci secunde.

— Cum doriți, doamnă. Vom aștepta în lift.

Ellen rămase tăcută, sprijinindu-se de birou până când ușa liftului se închise.

— Când m-am înrolat în poliție, înainte de a începe să țin prelegeri, Booshka era punctul meu forte. Pe vremea aceea mai era un pic de ordine acolo, chiar dacă de suprafață. Într-o noapte, am primit un cuțit între coaste, încercând să rezolv o încăierare. Am fost la un pas de moarte. Mi-am privit corpul din afară, am văzut lumina, tot. Paramedicii m-au adus înapoi. Dar am văzut ceva în noaptea aceea. Și am rămas cu abilitatea de a vedea acel ceva până...

— Sunteți un identificator, ca și mine! exclamă Cosmo.

Stefan pufni pe nas.

— De ce nu dai și o declarație scrisă, Cosmo?

— N-am spus la nimeni, continuă Ellen. Despre ceea ce vedeam, convinsă că am înnebunit. Dar apoi am auzit de altcineva care tot vorbea de creaturi albastre. De tine, Stefan, după accident. Ai fost sursa de distracție a academiei pentru o vreme. „Sectorul opt", spuneau toți. Ca tutore al tău și prietenă a familiei, am încercat să te ajut să treci mai ușor de traumă. Am sperat că o să-mi vorbești deschis.

Stefan deschise larg ochii.

— Toate acele ședințe de terapie. Toate întrebările despre stresul post-traumatic și halucinații.

Ellen oftă.

— Dar n-ai vrut să-mi vorbești. Părea că îți dăduseși seama că nimeni nu voia să asculte.

— Tot timpul pe care l-am petrecut la academie împreună, am avut amândoi aceeași problemă. De ce nu mi-ați spus?

— Așa ar fi trebuit, știu, dar mi-a fost teamă că se va afla și

cariera mea va fi terminată. Își coborî ochii în pământ. Nu am avut încredere în tine. Îmi pare rău. Când ai părăsit academia ca să-ți întemeiezi echipajul de urmărire, eu tocmai îmi terminasem al doilea doctorat și am venit să lucrez pentru Myishi, în departamentul de cercetări și dezvoltare. Una dintre atribuțiile mele era un proiect cu buget mic de depistare a micilor puseuri de tensiune care veneau în contact cu antena parabolică a satelitului dinspre suprafața planetei. Nu era ceva grav. Erau încărcături prea mici ca să cauzeze interferențe. Mi-am dat seama cam în zece minute de unde veneau. Creaturile Un-Spec 4 le generau. Bineînțeles, nu mi-am făcut cunoscută descoperirea, mă gândeam să nu îmi afecteze cariera. În cele din urmă, electricitatea a fost pusă pe seama descărcărilor industriale din Satellite City. Eu mi-am văzut de muncă, încercam să îndrept lucrurile în felul meu nesemnificativ. Dar, apoi, acum câțiva ani, descărcările electrice au început să se intensifice. Încet la început, apoi cu o viteză alarmantă. Începuseră chiar să deterioreze discurile antenei. Acum descărcările sunt atât de dese că avem un flux constant de electricitate. Pierdem legăturile cu suprafața. Mor oameni. E o criză de gradul zero pentru corporație.

— Oamenii mor de ani de zile în Satellite City și Myishi n-a făcut nimic în legătură cu asta. Acum, când sunt bani la mijloc, sunt deodată interesați.

Pentru prima dată, vocea lui Ellen se înăspri.

— Nu fi naiv, Stefan. Banii rezolvă lucrurile. În momentul când satelitul și-a pierdut prima conexiune, toate proiectele de dezvoltare au fost înghețate. Aveam două spitale și un centru de reabilitare în lucru. S-a terminat cu ele, dacă nu putem rezolva problema cu Un-Spec 4.

Tonul nervos al lui Faustino a dispărut la fel de brusc precum apăruse.

— Voi vă ocupați de creaturi de ani de zile. Le distrugeați în mod foarte eficient. Nu era nevoie ca eu să pun la cale o echipă. Sau așa credeam.

Stefan se ridică.

— Ce înseamnă asta?

— Armele electrice. O soluție foarte isteață, chiar încărcătura reziduală distruge creatura.

— Parazitul, o întrerupse Cosmo. Le spunem paraziți.

Ellen dădu din cap.

— Paraziți. E bine. Distrugeați paraziții de unii singuri, cu o eficiență pe care cei de la Myishi n-au egalat-o niciodată, așa că am fost cu ochii pe voi și v-am lăsat în pace în treaba voastră. Treaba noastră. Dar după creșterile recente în intensitate, am pus o mică echipă să facă niște investigații. Sunt doi factori care conduc la abilitatea de a-i vedea, după părerea mea: o traumă în urma căreia să fii la un pas de moarte, cuplată cu expunere îndelungată la smogul din Satellite City. Computerul a căutat prin dosarele personalului de la Myishi, iar eu am intervievat pe fiecare persoană de pe listă. Am mai descoperit încă trei identificatori, toți sub douăzeci și cinci de ani. Eu sunt singura peste patruzeci de ani. Am început să studiem amănunțit paraziții și am urmărit în special ce se întâmplă după ce tragi în ei cu încărcătura electrică. Și am descoperit ceva ce cred că v-ar interesa să știți...

Faustino traversă camera până la ușa liftului și verifică dacă e închisă. Trecu apoi un aparat de detectat echipamentele de supraveghere prin dreptul pereților și telefoanelor. Când fu sigură că nimeni nu avea ochii sau urechile pe observator, scoase din portmoneu un cip video, din cristal, și îl introduse în proiectorul tridimensional.

— Tehnologie avansată, le explică ea. Putem să înregistrăm două sute de ore de imagini pe un singur cip de cristal. Myishi o să-i lase cu buza umflată pe cei ce la Phonetix, trimestrul viitor.

O imagine tridimensională în mărime naturală a unui parazit apăru în cameră. Stefan duse mâna, din reflex, în interiorul hainei, căutând arma electrică.

Faustino începu să râdă.

— Relaxează-te, Stefan. E uimitoare calitatea imaginii, știu. Acestea sunt prima generație de lentile care pot chiar fotografia Un-Spec 4. Ceea ce vă voi arăta e rezultatul a luni întregi de supraveghere. Aș zice să e confidențial, dar cui o să spuneți?

Parazitul își începu perindarea curioasă de-a lungul unui

perete proiectat.

— Un-Spec 4 pare să fie făcut din energie pură, pe care, evident o foloseşte în activitatea sa. Am observat că luminozitatea îi scade pe măsură ce se deplasează. Faustino aprinse un indicator cu laser.

— Acest punct strălucitor e echivalentul inimii. Pe măsură ce își pierde din energie, inima pulsează mai încet. În cele din urmă, inima se va hrăni cu restul corpului, pe care îl va absorbi ca să continue să bată.

Parazitul tridimensional păli într-un albastru pastelat. Pielea își pierdea conturul și la scurt timp după aceea nici inima nu mai avu destulă energie ca să se păstreze intactă. Dispăru într-o rază albastră pâlpâitoare.

— Raza aceea, spuse Cosmo. De asta se teme Myishi?

Faustino scutură din cap.

— Aș vrea eu să fie numai atâta. Acele raze de-abia sunt înregistrate de contoarele noastre. Nu, Un-Spec 4 eliberează scântei după ce absoarbe energie.

Imaginea se schimbă. De data aceasta, un parazit stătea ghemuit pe pieptul unui pompier. Un flux de energie alb-aurie curse prin palmele creaturii. Parazitul strălucea ca un mănunchi de stele. Alunecă apoi pe un perete apropiat. Cameramanul îl urmări până la rama unei ferestre, unde se opri pentru scurt timp. Energia absorbită gonea prin organele lui cu viteză și agitație crescândă. După câteva secunde de freamăt, o descărcare electrică țâșni prin pielea creaturii, urcând în spirale spre cer.

— Asta n-am văzut-o niciodată, spuse Stefan.

— Noi credem că organele paraziților purifică energia și eliberează apoi energie complet curată.

Mintea de adolescent a lui Cosmo prinse ideea cel dintâi.

— Deci vreți să spuneți că tot necazul acesta e cauzat de paraziți când își fac nevoile?

Ellen zâmbi.

— Exact. Alții au încercat să o spună mai bine și nu au reușit. E într-un fel ca pomii care preiau dioxidul de carbon și eliberează oxigen. Filtrele naturii. Următorul clip e partea care o

să vă intereseze cel mai mult. Am filmat asta recent, luna trecută. De atunci tot încerc să dau de voi.

Un nou cip apăru în fasciculul proiectorului. Acesta arăta un Stefan Bashkir cu o figură chinuită, în mijlocul unui dezastru. Vehicule de urgență apăreau din toate părțile, iar paraziții se hrăneau într-o frenezie din victimelor lor.

— Îmi amintesc, zise Stefan. Era o încăierare pe mâncare, în Booshka, în apropierea Blocadei. A fost groaznic.

În proiecție își dădea frâu liber cu arma lui electrică, pulverizând paraziții de pe unde erau ei cocoțați. Camera surprinsese un parazit în momentul când acesta explodase într-o duzină de sfere strălucitoare. Camera satelitului urmărise o singură sferă, pentru câteva minute, în timp ce se ridica în atmosferă.

— Aveți idee cât a costat filmarea asta? A trebuit să plătesc timpul de filmare pe întreaga zi.

Stefan nici măcar nu auzi comentariul, era prea concentrat pe sferă. Se opri la peste o mie de metri, alunecând ușor, purtată de vânt. Camera se apropie până când sfera apăru mare cât o minge de baschet, plutind în atmosferă.

— Ca să fotografiem paraziții, lentilele noastre sunt tratate cu un compus chimic, spuse Faustino. Le-a luat luni de zile ca să găsească soluția potrivită. Am spus la centru că facem un spray antireflex.

Stefan nu răspunse. Ochii lui erau fixați pe proiecție.

Suprafața sferei începu să se cuteze ușor. Înăuntru, energia se răsuci ca o funie, urmărindu-și coada într-un sistem complicat de noduri.

— Ce se întâmplă? întrebă Cosmo.

Stefan întinse mâinile, scufundându-le în proiecție.

— Nu, spuse el suspinând.

Sforile se solidificaseră într-o formă complexă. O stea argintie strălucea în centru.

— Nu se poate! Nu după atâta chin!

Apărură ochii rotunzi. Apoi degetele albastre, împingând în suprafața sferei și forțând membrana.

— Ce am făcut?

Suprafața sferei se crăpă și apăru un nou parazit. Complet dezvoltat, gata să absoarbă energie de la un om rănit. Își întinse brațele și se lăsă dus de vânt spre pământ.

Pe fața lui Stefan se citea tristețea.

— Tot timpul. Tot timpul, eu îi *ajutam*. Nu îi distrugeam, îi ajutam să se reproducă.

— Nu e vina ta, Stefan. Cum ai fi putut să știi? Tot ce vedeai tu erau niște creaturi care îți distruseseră viața. Ai luptat împotriva lor la fel cum aș fi luptat și eu.

Îl ajută pe Stefan să se așeze pe sofa.

— Ceea ce trebuie să facem noi acum e să decidem cum să continuăm lupta.

— Nu mai e nicio luptă, zise Stefan mohorât. Au câștigat. Gata, s-a terminat. Cum aș putea să mai continui? Mi-ar lua zece vieți doar să repar răul pe care l-am făcut.

— Nu neapărat, spuse Faustino. Ca să înfrângi creaturile Un-Spec 4 trebuie să le înțelegi. Lasă-mă să te pun la curent cu ce a aflat echipa mea în timpul a sute de ore de supraveghere prin camera satelitului. Un-Spec 4 e o specie parazită care se hrănește cu energie, preferabil umană, și își ascunde activitatea hrănindu-se cu energia celor bolnavi și răniți. Absorb energia prin osmoză, trecând-o prin filtre corporale, eliberând apoi energie pură. Aceste eliberări au crescut periculos de mult din cauza creșterii numărului de paraziți. În mod normal, paraziții se despart în două entități după câțiva ani, când au acumulat destulă energie, dar, din cauza eforturilor voastre, ei s-au reprodus rapid și în număr mare. Și astfel s-a ajuns la problema exploziei de energie. E un cerc vicios.

Cicatricea lui Stefan îi întinse gura într-o grimasă amară.

— Ați uitat să spuneți că nu e nicio cale prin care să-i omorâm.

Faustino zâmbi ușor.

— O, dar, n-am spus asta.

Reactivă proiectorul și derulă rapid spre un alt fișier. Un alt parazit apăru în fasciculele de lumină. Acesta era decolorat și aproape complet transparent. Inima lui, ca o explozie stelară, devenise ca un tăciune licărind.

— Acesta e pe moarte.

Entuziasmul lui Stefan dădu din nou năvală.

— Cum? Ce i-a cauzat moartea?

— Noi i-am cauzat-o, răspunse Faustino. Fără intenție. Un parazit înfometat va recurge uneori la energie electrică. Nu e tocmai ce le place, îți dai seama, dar uneori nu găsește destulă suferință să-i dea târcoale. Acesta s-a lipit de o baghetă de uraniu, de la un generator nuclear, în una dintre uzinele noastre de dezasamblare. Era prea multă energie contaminată. Creatura nu a putut să o recicleze și a rămas blocată în ea. Aceste imagini au fost filmate cu o cameră de supraveghere, am obținut-o din întâmplare. Nimeni nu s-a opus. De fapt ei nu văd nimic pe ecran decât niște echipament vechi. Noroc că o nouă lentilă fusese instalată în timpul unei modernizări de rutină.

— Deci tot ce avem de făcut... spuse Stefan, gândind cu voce tare.

— ... E să îi umplem cu energie contaminată, continuă Cosmo.

— Exact, spuse Fausino bătând din palme.

Luă o servietă de aluminiu de sub sofa, pe care o așeză cu grijă pe măsuța de cafea.

— Aceasta e soluția propusă de noi.

Deschise servieta în care se afla un corp metalic, aproape cubic, păstrat într-un pachet cu gel de răcire. Corpul cubic era conectat la un cronometru digital.

— Nu arătă prea bine, știu, dar nu vrem să-l vindem pe piață.

Stefan studie dispozitivul.

— E un dispozitiv cu pulsație. Echipajele de poliție care se ocupau de încăierări de stradă folosesc așa ceva ca să coboare tensiunea din clădirile în care vor să facă raiduri. Scot din circuit și generatoare principale și pe cele locale.

Faustino aprobă din cap.

— Puls energetic. Are efect până la cinci metri. Bateria e încărcată radioactiv. Nu e ceva grav, nu dăunează oamenilor, dar e letal pentru Un-Spec 4. Dacă ați declanșa unul din acestea unde își au ei cuibul, i-ați distruge pe prietenii noștri invizibili.

— I-ați urmărit până la bârlogul lor? întrebă Stefan.

— N-am avut norocul ăsta, spuse Faustino oftând. Se dispersează mai repede decât îi putem urmări noi. Pe asta ne concentrăm acum.

— Atunci ne-am întors de unde am plecat.

Ellen închise servieta și o împinse de-a lungul mesei spre Stefan.

— Nu, Stefan, am mers cale lungă de când am început. Din noaptea aceasta, tu și trupa ta aveți o nouă misiune. Aflați unde trăiesc și când îi găsiți, dați-le un cadou din partea mea.

Stefan luă servieta.

— O să-i vânez, profesore. Asta e tot ce vom face de acum încolo. Dar nu va fi ușor și ne va lua mult timp.

Ellen Faustino înconjură masa și îl îmbrățișă puternic pe Stefan.

— Mi-a fost dor de tine, tânărul meu student. Și îmi e dor de mama ta în fiecare zi. Ea aducea lumină în orașul ăsta.

Stefan o îmbrățișă și el.

— Și mie mi-e dor de ea.

CAPITOLUL VII

HALO

STRADA ABRACADABRA

Ditto se simțea vinovat. Avea mari remușcări. El era cel mai matur din grup și totuși părăsise fabrica, lăsându-i pe Stefan și pe Cosmo să se descurce singuri.

Stefan nu l-ar fi abandonat niciodată, dacă situația ar fi fost invers, era sigur de asta. E adevărat că cineva de statura lui nu putea face mare lucru împotriva tancurilor Myishi, dar nu se simțea mai ușurat. Se simțea chiar mai vinovat, pentru că Stefan înfruntase un tanc ca să-l salveze pe el și pe Mona.

Dar mai era ceva pentru care Ditto se simțea vinovat. Erau anumite lucruri pe care Stefan ar fi trebuit să le știe despre el. Avea anumite calități. Ar fi trebuit să-i spună prietenului lui, cu ani în urmă, dar nu găsise niciodată timpul potrivit. Și el era atât de deprins să își țină abilitățile secrete. În cărțile de divertisment, oamenii hărăziți cu anumite puteri devin supereroi. În lumea reală, însă, sunt marginalizați. Și Ditto nu dorea să fie izolat de singurul grup de oameni care ținuseră vreodată la el.

Lucien Bonn își căpătase porecla de Ditto de la o fată cu limba ascuțită, de la institutul Bartoli. Nu era o poreclă foarte isteață, dar era evidentă. Ditto avea obiceiul să repete tot ce îi spuneau oamenii. Acest lucru îi dădea un moment de răgaz să-și gândească mai bine răspunsul. Nu că ar fi fost încet la minte, dimpotrivă. Voia doar să se asigure că orice ar fi spus, nu divulga nimic din abilitățile lui speciale. Era destul de rău că era un copil Bartoli, nu mai voia ca oamenii să creadă că era și nebun. „Hei, ai auzit? Piticul crede că poate vedea stafii. Nu, mersi!”

Suspiciunile lui Ditto că este altfel decât ceilalți s-au

confirmat la cea de-a noua aniversare a lui. Până atunci sperase că e doar prea scund pentru vârsta lui. Dar când împlinise nouă ani, era deja destul de evident că mutația care oprește dezvoltarea fizică la copiii Bartoli îl afecta și pe el.

Doctorul Bartoli, în persoană, îl chemă pe Ditto în cabinetul lui pentru măsurătorile lunare. Se opri în ușa acelui om faimos, tremurând în costumul lui de hârtie. Doctorului Bartoli îi plăcea să-și țină aerul condiționat la 8 grade Celsius. Spunea că frigul face bine la intelect.

— Bine, Lucien, hai să vedem cum ai mai progresat, spuse Bartoli, deschizând dosarul lui Ditto pe computer. Să vedem cum ai evoluat. Stai în picioare pe locul marcat.

Ditto păși pe un cerc roșu din mijlocul podelei. Bartoli îl înconjură cu un metru și instrumente de măsurat craniul. Scotea câte un „hmm" în timp ce măsura fiecare membru al lui Ditto, trunchiul și capul.

— Încă o tentativă eșuată, spuse el în cele din urmă, afundându-se în fotoliul lui din birou. Ca toți ceilalți. Unde am greșit?

Ditto nu răspunse. Doctorul vorbea singur, așa cum făcea de obicei.

În cele din urmă, Bartoli se adresă micuțului băiat, care tremura din toate încheieturile.

— Ei, bine, Lucien, îmi pare rău să te anunț că e foarte puțin probabil că vei mai crește mai mult de atât. Capul tău e o pătrime din înălțimea ta. La vârsta de nouă ani ar trebui să fie o cincime. Te-a mușcat insecta Bartoli.

Ditto își simți inima împietrind. Sperase că va avea o viață normală în afara institutului.

— Dar nu e totul pierdut. Poate că ai alte daruri, ceva care să te ridice deasupra noastră, a oamenilor normali. Poate că doctorul Bartoli a deschis o fereastră undeva în mintea ta. Ei, Lucien, ai alte haruri?

Doctorul voia ca întrebarea lui să pară relaxată, dar întregul său corp era încordat în așteptarea răspunsului băiatului.

Ditto avea numai nouă ani, dar nu se lăsă păcălit. Anii de medicație care să-i stimuleze intelectul și exercițiile de

inteligență îl făcuseră foarte perspicace. Înțelegea importanța întrebării. Știa și ce se întâmpla cu copiii Bartoli care își făceau cunoscute înzestrările. Erau mutați în altă arie a institutului și ținuți sub observație douăzeci și patru de ore pe zi. Li se dădeau medicamente, li se făceau injecții, erau supuși unor interogatorii, atâta timp cât Bartoli putea să-i țină în institut.

Doctorul se aplecă în față, din fotoliul său.

— Vezi lucruri, Lucien? Unii dintre ceilalți copii spun că văd ființe stranii. Tu vezi asemenea ființe, Lucien?

Ditto ar fi putut spune adevărul atunci. „Da, doctore, le văd peste tot. Creaturile albastre. Și ele mă pot vedea, iar câteodată mă vizitează. Și asta nu e tot. Pot să ajut oameni. Îi pot vindeca doar atingându-i."

Ar fi putut spune toate acestea, dar nu a făcut-o pentru că a-și dezvălui aceste puteri ar fi însemnat să își petreacă toată viața ca un cobai. Așa că Ditto îl privi pe Bartoli drept în ochi și zise:

— Am văzut un vârcolac o dată, la fereastră. Credeam că a fost un vis.

Doctorul oftă.

— Bine, Lucien, nu ai nimic extraordinar. Ca o favoare specială, o să am grijă să fii trimis la o școală de stat. Și nu la Clarissa Frayne. Poți să pleci.

Asta a fost tot. Fără scuze. Fără vreo compensație pentru faptul că s-a născut mutant. În șase luni, Ditto a fost mutat din institut la o școală de stat, unde a stat până la vârsta de șaisprezece ani. În tot acest timp nu a spus nimic nimănui despre talentele sale. Și-a ținut secretele ascunse, până când a intrat Stefan în viața lui. Și nici chiar Stefan nu știa tot. Dar curând va afla, iar el avea să plătească, atunci când prietenul lui va afla.

o

Ellen Faustino îi trimise acasă pe Cosmo și pe Stefan într-o limuzină Myishi Prestige. Luxoasa mașină cu zece roți era lungă cât jumătate dintr-un bloc și avea o fereastră-ecran TV, un frigider cu de toate și o canapea. Stefan nu era impresionat. Stătea cu capul în mâini pe scaun, frământându-și fruntea ca și cum asta ar fi făcut ideile să vină mai repede.

— Știi, domnișoara Faustino avea dreptate, spuse Cosmo, cu sfială. Nu e vina ta, Stefan. Tu ai făcut tot ce ai putut. Cum era să știi că electricitatea îi face să se reproducă?

Stefan nu răspunse. După ce își luase rămas-bun de la vechiul lui tutore, vina și sentimentul de neajutorare îl loviră mai rău decât înainte. Era o combinație care avea să fie greu de depășit.

Deci Cosmo făcu ceea ce ar fi făcut orice adolescent. Dădu un raid prin frigider și își îndesă prin buzunare atâtea sandvișuri câte încăpură. Ce nu încăpea, mânca pe loc. În paisprezece ani petrecuți la Clarissa Frayne învățase să nu lase niciodată mâncare în urmă. Era posibil ca acidul din cadă în combinație cu mâncarea nesănătoasă să-l facă să vomite încă o zi, două, dar dacă ar fi lăsat mâncarea acolo, ar fi regretat apoi ani întregi.

Stefan rupse tăcerea când erau la șase străzi la vest de Abracadabra.

— Pe aici, oriunde e bine!

— Doamna președinte Faustino a zis să vă las la ușă, spuse șoferul opunându-se.

— Poate că a zis, spuse Stefan, dar încă nu sunt pregătit să dezvălui locul unde stăm.

Șoferul izbucni în râs.

— Strada Abracadabra 1405. Am trimis deja coordonatele satelitului.

Stefan se adânci și mai mult în starea lui depresivă. Supranaturaliștii nu mai erau o organizație secretă. Acum erau și adulți implicați. Corporațiile îi implicau în strategiile lor. Încă puțin și se vor trezi cu tratamente dentare și pensii.

○

Mona și Ditto așteptau îngrijorați, când Cosmo și Stefan apărură din lift. Mona veni în fugă să îi întâmpine, dar Ditto rămase în spate, neobișnuit de tăcut, fără să-i întâmpine pe cei doi cu vreo remarcă sarcastică. Secretul mocnea în el, stând gata să explodeze.

— Unde ați fost? întrebă Mona, întinzând un braț după umerii lui Stefan și cu celălalt cuprinzându-l pe Cosmo. Ne gândeam că sigur v-au luat la poliție.

Stefan o îndepărtă.

— Pune antena parabolică pe acoperiș, vreau să funcționeze douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână.

Mona făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de cei doi, ca și cum i s-ar fi dat o palmă.

— Ne-am îngrijorat, Stefan, în legătură cu voi doi. Nu merităm nicio explicație? Nu trebuia să fim o echipă?

Atunci, Stefan fu pe punctul de a le spune tot. A fost la un pas de a-și împărți povara cu ei, dar sentimentele de neajutorare și de vină erau încă prea apăsătoare.

— Nu acum, Mona, bine? Du-te și instalează antena.

— Antena parabolică? N-a mers niciodată. Nici măcar nu știu dacă e încărcată.

— Du-te și instaleaz-o, Mona, spuse Stefan aproape șoptit. Te rog.

Tânărul se îndreptă împleticindu-se spre patul lui, fără să mai scoată un cuvânt. Cu fiecare pas părea mai scund. Ceilalți îl urmăriră în tăcere.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Mona când pașii lui Stefan nu se mai auziră. L-am mai văzut supărat dar nu ca acum. Ai zice că a ajuns la capătul vieții.

— Nu, dar trebuie să-și reînceapă viața, răspunse Cosmo.

Le explică ce se întâmplase la Myishi Tower. Cum încărcăturile electrice nu fac decât să le accelereze paraziților procesul de reproducere. De trei ani își ajutau inamicii să populeze planeta. Cuvintele păreau că se opresc și plutesc în aerul din depozit. Condamnându-le acțiunile. Câți oameni fuseseră sleiți de puteri și muriseră din cauza lor?

— Nu pot să cred, spuse Ditto, trăgând aer în piept. Baloanele albastre sunt pui de paraziți?

— Nu pui. Se formează adulți însetați de energie.

Ditto se cățără pe un taburet de lângă masă.

— Partea cu purificarea energiei mă interesează. Aceste creaturi fac parte din natură. Ca și noi. Poate că ar trebui să ne gândim ce ar însemna pentru ecologie să-i ajutăm să se reproducă.

Mona se răsti la el.

— Pentru ecologie! Monștrii ăștia omoară oameni! Nu te-ai mai gândi la natură dacă ai avea unul așezat pe pieptul tău.

— Liniștește-te, Mona. Nu scoate fum pe nări. Tot ce spun e că trebuie să găsim altă soluție. Să grăbim procesul de reproducere al paraziților nu ajută pe nimeni.

Mona trase aer în piept de câteva ori, apoi îl înghionti pe Ditto ușor în umăr.

— Ai dreptate, sigur. Dar e un șoc, asta e. Credeam că facem ceea ce trebuie. Că salvăm oameni. Acum nu mai știu, și Stefan, vezi și tu, el nici nu vorbește cu noi...

Ditto ocoli masa și o îmbrățișă cu brațele lui mici.

— Ar trebui să fie liderul nostru, dar uneori uităm cât de tânăr e. Lui Stefan o să-i treacă până mâine dimineață, o să vezi. Acum, du-te și instalează antena. Nu te grăbi, n-o să mergem la vânătoare în noaptea asta.

Mona pufni pe nas.

— Bine.

Se întoarse apoi către Cosmo.

— Îmi pare rău pentru gesturile dramatice. Mă bucur că v-ați întors amândoi teferi. Hai să urcăm pe acoperiș și o să-ți arăt cum să folosești antena parabolică.

Cosmo dădu din cap zâmbind, dar Ditto îi lipi un termoplasture pe frunte.

— În niciun caz! Cosmo are nevoie de somn. Oh, sunt sigur că vouă, copiilor, v-ar plăcea să vă petreceți restul zilei discutând despre întrerupătoare de circuit, la adăpost de smogul. Dar tânărul acesta nu e încă deplin refăcut după aventura lui de pe acoperiș. Dacă nu se odihnește, poate face febră sau chiar să se producă un fenomen de respingere a implantului. Trebuie să fie mort de oboseală.

Auzindu-l pe Ditto, Cosmo începu să simtă oboseala. Deodată fruntea începu să îl doară, iar din genunchi îi porneau junghiuri spre gleznă și spre șold.

— Așa e, sunt un pic obosit. Poate o să vin un pic mai târziu...

— E-n regulă, spuse Mona, dormi cât ai nevoie. Ditto are dreptate, ai trecut prin multe. Îți arăt antena mâine.

Cosmo dădu din cap. Trebuia să doarmă acum, cu toate că i-

ar fi plăcut tare mult să își petreacă ziua discutând despre întrerupătoare de circuit cu Mona Vasquez.

o

După timpul petrecut în cada cu acid, Cosmo, abia mai avea energie să ajungă până în pat. Se simțea deja ca acasă în pătuțul îngust. Era ceva numai al lui. Cu toate că se afla cu trupul în strada Abracadabra, visele îl purtau departe, cu opriri la Clarissa Frayne și la Turnul Myishi. Paznicul de la cadă și gardianul Redwood se contopiră într-o singură persoană care agita pumnul către el. Un pumn din care se scurgea celofan lichid. „Întoarce-te la noi, spunea omul. Hai, Cosmo, avem o cameră care te așteaptă. O cameră întunecată, plină de obiecte ascuțite."

Cosmo se trezi, rostogolindu-se din pat pe podeaua din fontă. Pătura kaki era înfășurată în jurul piciorului său și pentru un moment i se păru că vede înaintea ochilor fața de bolnav psihic a lui Redwood.

Cosmo stătu o clipă nemișcat, lăsându-și conștiința să-i controleze vederea. Încetul cu încetul, realitatea acoperi visul. Somnul, chiar agitat, îi făcuse bine. Fruntea i se dezumflase, iar genunchiul aproape nu-l mai durea deloc.

„Odată ce îmi va crește și părul la loc, voi arăta aproape uman", se gândi el schițând un zâmbet crispat. Cosmo se ridică trăgându-și pe el hainele militare de care îi făcuse rost Stefan. Oricâte buzunare ar avea uniformele astea, se pare că tot nu sunt destule. Era liniște în depozit cu excepția sforăitului lui Ditto, care semăna cu un orăcăit de broască. Dacă te uitai la el, n-ai fi zis că plămânii copilului Bartoli sunt suficient de mari ca să scoată asemenea sunete. Draperiile de la separeul lui Stefan erau încă trase, dar patul Monei era gol și făcut. Ori se sculase deja, ori nu se culcase deloc.

Mai era ceva neobișnuit. Lipsea un zgomot care, ca și draperiile era la fel de specific depozitului din strada Abracadabra. Era zgomotul computerului lucrând. Sigur, asta era! Se terminase cu escapadele nocturne. Cu armele electrice și cu sferele albastre. Oameni își vor pierde energia, la fel cum au făcut-o, probabil, de mii de ani încoace. Cosmo își turnă o ceașcă de cafea-sim din ibric. Mai mult pentru căldura cănii,

decât pentru gustul cafelei. Mai era o ceaşcă pe masă. Cu mânerul de crom, în formă de ţeavă de eşapament. *Mech-lube*, scria pe ea. Cosmo umplu cana şi se îndreptă către lift.

○

Mersul pe acoperiş era ca şi cum ai sări din avion. Numai clădirea nu părea destul de solidă ca să stopeze căderea spre pământ. „Respiră, îşi spuse Cosmo, şi nu privi în jos." Soarele apunea, în culori şi mai violete din cauza smogului. „De asta putem vedea paraziţii, se gândea Cosmo. Smogul şi experienţele traumatizante. Trauma trezeşte un al şaselea simţ, iar chimicalele din sângele nostru îl menţin în starea asta, în unele cazuri."

Pe acoperiş se găsea o mică baracă, servind ca adăpost împotriva vântului. Modestă şi sărăcăcioasă, singurul ei lux erau liniile electrice răsucite printr-o gaură în perete, căptuşită cu spumă izolatoare. Pe acoperişul jos se afla un microfon şi instalaţia unei antene parabolice. Arăta ca o antenă digitală TV de pe vremuri, dar la o privire mai atentă observa trei cutii cu cipuri moderne, sudate la bază. Evident, aceasta era antena parabolică de care vorbea Stefan.

Mona era înăuntru pe o banchetă de plastic, înfăşurată într-un sac de dormit din folie. Foarte uşori şi super-izolaţi, sacii de dormit fuseseră testaţi de astronauţi şi deveniseră foarte populari printre oamenii fără adăpost din întreaga lume. Capul Monei se sprijinea pe o pernă mare umplută cu grăunţe de polistiren, care se scurgeau printr-un colţ.

Cosmo se opri un moment să o studieze. Era drăguţă, evident, dar nu ca fetele de la televizor. Era drăguţă într-un fel uman, ca şi cum sentimentele de dincolo de faţă ar fi fost vizibile.

— Intri sau ai de gând să stai acolo? îl întrebă Mona, fără să deschidă ochii.

Cosmo încercă să vorbească. „Spune ceva interesant, îi ordonă el creierului. Nu ai să vezi! îi răspunse creierul. Ai destui neuroni liberi ca să găseşti un cuvânt. Găseşte unul bun."

— Cafea, se trezi Cosmo spunând.

Putea să fie şi mai rău.

Mona se întinse ca o pisică, scoţându-şi degetele jucăuşe de la picioare pe sub sacul neînchis cu fermoar.

— Purceluşi, rostiră buzele lui Cosmo, înainte ca el să le poată opri.

Mona deschise ochii şi îi aţinti către tânărul cel nefericit.

— Poftim, Cosmo?

— Purcelușul s-a dus la piață. E o poezie... pentru bebeluși.

Mona îşi retrase degetele sub folie.

— Eu nu sunt bebeluş, Cosmo.

— Scuză-mă. Era un băiat la orfelinat. El obişnuia să spună asta de fiecare dată când vedea un purceluş.

— Deci acum sunt purceluş.

— Exact. Nu, nu. Nu tu, degetele tale de la picioare. Cum ai putea fi purceluş? Tu eşti prea...

Se rugă în tăcere ca Mona să-l întrerupă înainte de a termina fraza, dar ea nu avea nicio intenţie să facă acest lucru. Stătea întinsă, cu capul aplecat într-o parte.

— Sunt prea cum?

Cosmo îşi simţi creierul expandându-se. Sigur îi va sări plăcuţa din frunte.

— Prea... ăăă... umană.

Mona îl fixa cu privirea.

— Ai mai avut vreodată o conversaţie cu o altă persoană?

Cosmo ridică din umeri.

— Nu prea, decât dacă pui la socoteală: „Da, domnule gardian. Nu, domnule gardian. Cum spuneţi dumneavoastră, domnule gardian."

Mona acceptă cana de cafea şi, spre mulţumirea lui Cosmo, lăsă baltă.

— Mulţumesc, Cosmo. Cât e ceasul?

— Apune soarele, spuse Cosmo.

Mona îşi aruncă ochii pe fereastra cabinei.

— E mov în seara asta. Oamenii care au alergii nu se vor simţi bine. Ai văzut vreun apus în filme, Cosmo? Portocaliu şi frumos. Crezi că apusurile erau, într-adevăr, aşa?

Cosmo ridică din umeri.

— Poate. Dar mă îndoiesc. Acum pot să facă orice cu efectele

speciale.

Mona sorbi din cafeaua-sim.

— Probabil.

Scutură sacul de pe ea, aplecându-se înainte către o cutie de comandă, așezată pe o scândură pe două cărămizi. Pe ecran licărea un beculeț verde.

— Excelent, spuse ea. Încărcată complet. Acum putem zări orice parazit pe o rază de un kilometru de strada Abracadabra.

Cosmo studie cutia. Nu părea destul de sofisticată ca să prăjești pâine cu ea, dar să urmărești creaturi invizibile.

— Dacă chestia asta poate urmări paraziții, înseamnă că putem afla unde locuiesc, nu?

— Pot să-i zăresc, îl corectă Mona, nu să-i urmăresc. Lasă o urmă pe parabolică și au dispărut. Parabolica a fost inventată de marile companii de electricitate ca să depisteze scurgerile de curent, nu să urmărească paraziți. Funcționează pe un principiu care folosește senzori încorporați, pentru a detecta încărcăturile electrice generate de ființe vii. Am văzut asta într-unul din documentarele despre natură, pe care Stefan ne pune să le urmărim ca să contribuie la *educația* noastră.

Cutia de comandă a parabolicei era conectată la un laptop vechi. Mona îl restartă, deschizând un program de monitorizare pe o hartă tridimensională.

— De fiecare dată când antena parabolică prinde spectrul unui parazit, îi înregistrează poziția, viteza și direcția în timp, o să ne facem o bază de date.

— Și asta ar putea să nu conducă la cuibul paraziților?

— Nu, spuse Mona. E o pierdere de vreme. Pot veni oricând, de oriunde. Direcția lor depinde de dezastrul spre care se îndreaptă. Iar antena acționează doar pe o rază de un kilometru.

— Și atunci de ce facem asta?

Mona se uită în spate ca să se asigure că sunt singuri.

— Măsuri disperate. Am derulat programul ăsta timp de mai mult de un an fără niciun folos. Ar trebui să fim afară, vânându-i.

— Dar chiar dacă îi găsim, ce putem face? Armele electrice doar îi ajută să se înmulțească.

Mona își trecu degetele prin părul ei ciufulit.

— Nu știu. Dar apa? Poate îi putem stropi. Trebuie să existe o cale.

Pe ecran apăru un impuls mic.

— Uite unul. O sută de metri nord-est. Circulă cu șaizeci de kilometri pe oră.

Cosmo se grăbi la fereastră. În depărtare se zărea un parazit singuratic, care dispăru dincolo de marginea unei clădiri.

— Și cu ce ne ajută că știm asta? întrebă Mona cu ciudă. Cu nimic, decât dacă îl prindem.

Se lăsă pe spate, strângând pătura în jurul ei.

— Avem nevoie de un miracol.

Cosmo zâmbi.

— Suntem în locul potrivit pentru asta.

— Te-ai prins, Cosmo. Strada Abracadabra. Știi de ce se numește așa?

Cosmo se așeză lângă ea pe bancă și clătină din cap.

— Cu ani în urnă, geniile care au proiectat Satellite City au decis că trebuie să existe sectoare specifice pentru artiști. Așa avem arcada Van Gogh și colina Whitman. Toți pictorii trebuiau să locuiască pe strada Van Gogh și toți poeții pe Whitman. Abracadabra era pentru oamenii din Las Vegas. Magicieni, cântăreți și dansatori de cabarete. Nu era o idee bună. Nu poți închide arta într-o cutie. Niciun artist cu talent adevărat nu se va duce să locuiască unde i se spune. Stefan a pus mâna pe locul ăsta, aproape pe nimic. Nici măcar nu plătește impozit. E foarte deștept, de cele mai multe ori.

— De cele mai multe ori, se auzi vocea lui Stefan în spatele lor.

Tonul lui nu era unul vesel. Nimeni nu i-ar cere lui Stefan să joace rolul Moșului într-o serbare de Crăciun, chiar dacă ar mai fi mai mult de două milioane de oameni care sărbătoresc Crăciunul.

— Te superi dacă continui eu de aici? Trebuie să vorbesc cu noul nostru identificator.

Mona se ridică în picioare cu pătura pe umeri.

— Sigur că nu. Mi-ar prinde bine câteva ore într-un pat

adevărat. Cine știe, poate chiar o să ies afară în timpul zilei, acum că avem nopțile libere.

Mona se aplecă până când fața ei ajunse la același nivel cu a lui Cosmo.

— Ai țintit bine tancul ăla. M-ai salvat din nou.

Îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, mormăi Cosmo.

Își simțea fața ca și cum cineva i-ar fi băgat-o în priză.

Mona râse.

— Ține-o tot așa și o să fii sărutat toată ziua.

Cosmo reuși în cele din urmă să pună cap la cap o propoziție.

— Poate că data viitoare tu o să mă salvezi pe mine. Atunci eu o să-ți datorez un sărut.

Luând în considerare situația dată, se putea spune că alcătuise o capodoperă.

— Poate, spuse Mona cu ochii scânteind. Poate o să te salvez.

Se îndreptă apoi către Stefan.

— Acum vorbești cu mine?

Stefan nu arăta deloc mai fericit decât în seara trecută.

— Ascultă, Mona, noaptea trecută eram într-o stare jalnică. Toată munca mea a fost distrusă.

Mona îl înghionti cu pumnul în piept.

— Munca *noastră*. Noi suntem supranaturaliștii. Suntem o echipă.

— Ai dreptate. Suntem o echipă. O să țin minte de acum încolo.

Îi strânse brațul ușor.

— Așa să faci, Stefan.

Mona traversă acoperișul rece, alergând cu pași mărunți în găoacea argintie a sacului ei de dormit. Stefan intră în cabină, închizând ușa culisantă. Se așeză lângă Cosmo.

— Deci, Cosmo, cum te simți?

Cosmo ridică din umeri.

— Nu știu. Mă simt ca un ecran de televizor, pe care nu se vede niciun program. Gol. Nu am avut încă timp să devin o persoană.

— Satellite City poate să te facă să te simți așa. În locul ăsta nu există respect pentru individ. Trebuie să te conformezi, să faci ce ți se spune și să nu pui întrebări.

Stefan se juca cu o tastă de pe cutia de comandă a antenei.

— Acum ai timp, Cosmo, ai timp să faci parte din grup.

— Chiar fac parte din grup?

Stefan oftă.

— Despre asta voiam să-ți vorbesc. Nu am fost într-o dispoziție bună în ultima vreme, Cosmo. Dar nu e vina ta, e a mea.

Cosmo nu răspunse imediat. Stătea în așteptare, cu privirea fixată pe ecranul computerului.

— Dacă voi fi vreodată cu adevărat un membru al grupului, trebuie să-mi spui.

— Ce să-ți spun? întrebă Stefan, deși știa deja.

— De ce facem asta. Ce s-a întâmplat cu tine?

Fața lui Stefan luă o expresie sumbră pentru câteva secunde, apoi se relaxă. Se hotărâse.

— OK, Cosmo, e dreptul tău să știi adevărul. E dreptul tuturor, dar, crede-mă, uneori faptul că știi totul nu te ajută să dormi mai bine noaptea...

Stefan se aplecă în față, își sprijini capul în palme și începu să vorbească. Ezitând la început, dar după scurt timp, cuvintele începură să curgă ca pietrele dintr-un sac.

— Acum trei ani eram unul dintre cei mai tari cadeți. Avem cincisprezece ani și eram cel mai bun din clasă. Profesorul Faustino, tutorele meu și o bună prietenă a familiei, mă recomandase pentru școala de ofițeri. Apoi, într-o zi s-a întâmplat ceva teribil. Mama m-a sunat la Academie. Avea nevoie de cineva s-o aducă de la clinica unde lucra iar eu doar ce-mi luasem examenul de navigator. Deci, am luat-o cu vehiculul poliției. Mă gândeam că o să trec pe acasă și apoi o să las mașina la sediul central al poliției.

Stefan își frământa ochii cu pumnul.

— Greșit. Un vehicul al poliției e întotdeauna o țintă, întotdeauna. Civilii nevinovați nu trebuie luați cu mașina asta. Știam asta. Nu știu unde mi-a fost capul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Cosmo.

— Pe la jumătatea drumului, mașina a explodat. Investigatorii au spus că era o bombă ascunsă în șasiu. Nu au aflat nici până acum cine a pus-o.

Stefan își plimbă degetul peste cicatricea de la colțul gurii.

— Am fost făcut praf. Și mama a fost grav rănită. Foarte grav. Dar ar fi trăit sunt sigur. Am văzut multe răni și știu că ar fi trăit.

— Dacă nu ar fi venit paraziții? a ghicit Cosmo.

— Demonii ăia albaștrii veneau pe noi ca albinele la miere. Și nu mă puteam mișca. Nu am putut s-o salvez. Stăteam acolo, țintuit de caroseria mașinii. Privindu-i cum îi absorbeau mamei toată energia. Trei dintre ei s-au oprit pe mine. Pe brațele și pe pieptul meu, privindu-mă fix cu ochii lor mari.

Stefan luă o pauză, ștergându-și ochii cu mâneca.

— Paramedicii au ajuns în câteva secunde. Era o unitate în apropiere. Ditto m-a salvat cu un defibrilator dar pentru mama, era prea târziu. Am întârziat. Nu am reușit s-o salvez.

Cosmo se gândi îndelung, înainte de a vorbi.

— Nu puteai. Paraziții fac parte din natură. Nu te poți lupta cu natura.

Stefan își puse brațul pe după umerii lui Cosmo.

— Mulțumesc, Cosmo, spuse el. Drăguț din partea ta să spui asta, dar și balenele făceau parte din natură și am reușit să le exterminăm.

o

În comparație cu săptămâna precedentă, zilele care au urmat au fost extrem de liniștite. Mona supraveghea îndeaproape antena parabolică, dar computerul nu putea determina o ritmicitate a semnalelor.

În cele din urmă, Stefan îi convocă pe toți, după ce fusese să vadă cenușa mamei lui. O vizitase aproape în fiecare zi, după întâlnirea cu Ellen Faustino. Acum, mai mult ca oricând, îi lipseau puterea și sfaturile ei.

— M-am gândit la toate astea, zise el, arătând printr-un gest spre depozit și șirul de echipamente. E o nebunie. Totul. Cum m-am gândit că ne putem opune... naturii? De fiecare dată când am distrus un parazit, au apărut o duzină de alți paraziți care să

vâneze oamenii. Cu costul câtor vieți?

— Dar acum avem pulsul energetic, interveni Mona. Tot ce avem de făcut e să le găsim cuibul și putem să reparăm răul pe care l-am făcut.

— Nu. Ai avut dreptate, Mona. Antena n-a mers niciodată. Nu am niciun drept să vă pun în pericol.

Stefan făcu o pauză și îi privi în ochi, pe rând, pe fiecare dintre membrii grupului. Urma ceva important. Pe sub masă, Mona îi strânse mâna lui Cosmo. Ce urma să spună Stefan avea să îi afecteze pe toți.

Liderul supranaturaliștilor trase adânc aer în piept.

— Am luat o decizie. De azi înainte, suntem, în mod oficial, oameni obișnuiți.

Cuvintele lui răsunară ca un ecou în depozit. Oameni obișnuiți? Exista așa ceva?

— Pe mine nu m-ai pus niciodată în pericol, spuse Cosmo. Nimeni nu m-a forțat să fac nimic. Am făcut ce am crezut că e bine. Și tot ce ai făcut pentru mine a fost să-mi salvezi viața.

— La fel și pentru mine, spuse Mona. Dacă nu m-ar fi salvat supranaturaliștii, n-ar fi rămas din mine decât o picătură de ulei pe marginea unei piste de curse, pe undeva.

Stefan clătină din cap.

— A venit timpul să mă trezesc. Mama s-a dus. Trebuie să înțeleg asta.

Mona sări în picioare.

— Nu putem să renunțăm, Stefan. Știi care e destinul nostru. Să luptăm cu creaturile până la capătul puterilor. Spune-i tu, Ditto!

Copilul Bartoli își ținea ochii în pământ.

— Poate că șeful are dreptate, spuse el. Poate ar trebui să ne oprim aici.

Mona își ridică mâinile în aer.

— Nu pot să cred. O dată iese prost și toată lumea se descurajează.

Ditto își aprinse o țigară-sim.

— Descurajează? Nu e adevărat, Mona. Nu e deloc adevărat. Am făcut tot ce ne-a stat în putință, dar e ca și cum ai căuta acul

în carul cu fin. Cine zice că nu putem să fim fericiți ca oameni obișnuiți pentru o vreme?

Fața Monei era roșie de furie.

— Oamenilor obișnuiți le absorb energia creaturile astea, numai că nu știu. Vreți să stăm și să ne uităm în timp ce paraziții își văd de treabă?

Stefan o prinse pe Mona ușor de după umeri.

— Nu asta vreau. Dar suntem învinși. Nu suntem decât niște copii. Ce putem face?

— Myishi e cu noi acum, șopti Mona. Avem pulsul energetic și antena parabolică.

— Nu merge. N-a mers niciodată. Mi-a luat mult timp să văd asta, dar acum văd.

— Păcat că nu merge antena, spuse Cosmo gânditor, aproape numai pentru el.

Mona se îndepărtă de Stefan.

— Ce vrei să spui, Cosmo?

— Mă gândesc la ce a spus profesorul Faustino. Paraziții se hrănesc deseori cu energie electrică. Bag mâna-n foc că, dacă am găsi pierderile de energie, am găsi paraziți.

Își rezemă bărbia în palmă.

— Numai dacă am avea o antenă parabolică mai mare...

Mona alergă la cea mai apropiată fereastră și trase la o parte draperiile grele.

— Cei de la Myishi au o antenă mare, spuse ea, arătând spre stele. Încă o încercare, Stefan. Încă o dată.

Resemnarea lui Stefan se duse într-o clipă, lăsând să se vadă vechea lui hotărâre din adâncul inimii.

— Ditto, spuse el, unde mi-e telefonul?

o

— În niciun caz! spuse Ellen Faustino.

Lui Stefan nu-i venea să creadă ce auzea.

— Profesore, nu cer decât un port de date la Satelit. Să ne conectăm printr-o mufă, ce rău poate să facă?

Pe ecranul telefonului se vedea fața severă a lui Ellen Faustino.

— Nimeni nu are acces la satelit. Nici eu. Sunt doar

președinte la Cercetare. N-aș putea obține o slujbă pe satelit nici măcar la spălat podelele.

Telefonul aproape crăpă în mâna lui Stefan.

— Bine, atunci faceți dumneavoastră scanarea. Mă interesează concentrația pierderilor de energie din oraș.

Faustino își consultă agenda digitală de pe birou.

— Asta e o idee mult mai bună. Pot să obțin o conectare în vreo două luni.

— Două luni! Aveți idee câți oameni vor fi secătuiți în două luni?

— Nu am ce face, protestă Ellen învârtind agenda digitală în așa fel încât Stefan să poată vedea ecranul. Uite ce clienți avem în așteptare: Nike, Disney, Krom. Conectarea la satelit costă milioane. Îți dai seama ce publicitate se face printr-o singură ieșire în emisie? E o listă de așteptare de cinci ani pentru timp de emisie prin Satelit. Două luni! E cel mai scurt timp posibil pe care îl pot obține! Chiar și așa, va trebui să cer favoruri de la toți cei care-mi sunt datori.

Stefan se străduia să rămână calm.

— Cum vreți să declanșez pulsul energetic dacă nu pot să localizez paraziții?

— Stefan, toată operațiunea asta e secretă. Un-Spec 4 nu există. Și nici pulsul energetic modificat. La fel cum nici echipa ta de supraveghere nu există. Ce vrei să fac eu? Să mă duc la conducere cu o poveste despre creaturi ciudate care filtrează energia?

— Nu, zise Stefan, privind încruntat în ecranul telefonului. Nu prea puteți. Dar ce vreți să fac *eu*?

— Vreau să găsești o altă cale, a spus Ellen Faustino.

Stefan închise aparatul.

— Nu vă faceți griji, spuse el, o să găsesc.

REGIUNEA BOOSHKA,

dincolo de Blocadă. Satellite City

Mona strecură Pigmobilul prin aglomerația din Booshka.

Tehnic vorbind, nu avea voie să conducă manual deloc, dar aici nu era niciun polițist care să verifice dacă are sau nu permis. Găștile din timpul nopții fuseseră înlocuite de oameni pașnici, obișnuiți care se îmbulzeau pe străzi. În lumina albăstruie a zilei, viața se derula aici ca oriunde altundeva în lume. În orice circumstanțe, oamenii tot aveau nevoie să mănânce, să trăiască și să iubească. Buticurile apăreau pe marginea drumului ca ciupercile după ploaie. Croitori africani, alături de samsari orientali și cizmari europeni, unii lângă alții. Comerțul era prosper și tocmeala zgomotoasă.

Cosmo privea de pe locul lui din Pigmobil lumea care îi trecea prin fața ochilor.

— Nu e chiar așa de rău să trăiești aici.

— Ziua, precizează Stefan. Și va fi mult mai bine când profesorul Faustino își va începe din nou programele de ajutor social.

Ditto își studia bărbia într-o oglindă mică. Spera să vadă ceva fire în barbă.

— Sigur, de-asta suntem noi aici operând pe la spatele ei.

— Ea e în interiorul sistemului, spuse Stefan. Ea trebuie să urmeze regulile, noi nu. Dacă supranaturaliștii rezolvă problema cu paraziții, satelitul se stabilizează și ajutoarele o să curgă. Și așa, toată lumea e fericită.

— În special Myishi, spuse Ditto, băgându-și oglinda în buzunar. Cred că e foarte frumos din partea noastră să le facem treaba, mai ales că de ani de zile încearcă să ne omoare.

Mona se întoarse și începu să țipe la el.

— Ai vreo idee mai bună, Ditto? Ai? întrebă ea și îi dădu cinci secunde întregi ca să răspundă. Nu? Mă gândeam eu!

— Eu nu am niciodată idei mai bune. Doar un scepticism sănătos, spuse copilul Bartoli. Nu putem să ne comportăm toți ca oile. Toată situația asta e nasoală. Ne trezim deodată că lucrăm pentru corporații. Nu-mi place deloc.

— Nici mie nu-mi place prea mult, admise Stefan. Dar profesorul Faustino e în primul rând prietena mea și în al doilea rând face parte din corporație. Putem avea încredere în ea.

— Ești sigur? Ai paria viețile noastre, ale tuturor, pe asta?

— Singura viață pe care voi mai paria de acum înainte e a

mea. Odată ce descoperim ascunzișul paraziților eu voi fi acela care va activa pulsul energetic. De azi înainte, voi, copii veți fi operatori de computer.

Mona fu la un pas de a accidenta Pigmobilul.

— Copii? Pe cine faci tu copil? Dacă sunt destul de mare să alerg pe acoperișuri, atunci sunt destul de mare să declanșez pulsuri energetice. Eu nu stau să privesc ce se întâmplă printr-un monitor.

— O să fiți și voi implicați, de la o distanță sigură. Și dacă nu-ți convine aranjamentul, oprește mașina și coboară. Sunt sigur că Drăguții o să te primească cu brațele deschise.

Mona își înfipse piciorul în pedala de accelerație.

— Știi ceva, Stefan, câteodată ești chiar porc!

Mergeau de peste trei ore când Pigmobilul se apropie de șoseaua de centură a lui Satellite City. Următoarea stație, deșertul. Cosmo vedea marginile orașului și lucrul acesta îl fascina. Avea orașul margine? Nu știa de ce, dar își imaginase întotdeauna orașul ca fiind o închisoare gigantică. Și chiar dacă scăpai, cum supraviețuiai, oare, acolo, la țară?

Ce vedeau ei nu erau peisajele de la țară pe care le văzuseră în filmele vechi. Nu erau cai galopând cu încetinitorul și nici leagăne atârnând de copaci. De fapt, nici nu erau mulți copaci. În zonele acelea, atât de aproape de oraș, aproape toată flora fusese omorâtă de emisiile chimice sau de deșeurile deversate de fabrici.

Aici oamenii trăiau în afara granițelor orașului, eliberați de influențele lui. Cei mai mulți locuitori trăiau în căsuțe cu un singur nivel, cârpite din orice material despre care se așteptau să stea în picioare pentru mai multă vreme. Lui Cosmo locuințele acelea i se păreau din cale afară de exotice. După o viață petrecută printre clădiri de fontă, era interesant să vadă pereți construiți din rămășițe fostelor poduri care se întindeau odată peste autostrăzi și acoperișuri făcute din panouri publicitare vechi.

Ditto se cutremură.

— Locul ăsta îmi dă fiori. Știți că aici nu au televiziune prin satelit? Unele case nu au decât zece-cincisprezece posturi pirat.

Ce fac toată ziua?

— Supraviețuiesc, spuse Stefan, arătând spre un morman de gunoaie în depărtare. Acolo, Mona. Într-acolo mergem.

Când se apropiară mai mult, Cosmo își dădu seama că acel morman de gunoaie era o curte împrejmuită cu un gard, umplută până la refuz cu gunoaie aruncate de locuitorii orașului. Două gărzi înarmate stăteau în umbra unui turn acoperit, purtând niște arme la fel de vechi ca tot ce păzeau.

Mona opri Pigmobilul în fața porților de fier forjat care fuseseră înainte intrarea pe aleea unui parc de distracții, numit Dino Doom.

Stefan deschise ușa laterală și păși în căldura și praful de afară. Două puști erau îndreptate către el.

— Ar fi bine să-ți vezi de drum, băiete, zise unul dintre gardieni, un individ slab care nu avea mai mult de trei dinți în gură. Dacă nu ai ceva de vânzare care să merite cât de cât. Nu te uita ce scrie pe poartă, ăsta nu-i parc de distracții.

— Taci și ascultă, îi spuse Stefan, cu tactul lui obișnuit. Trebuie să vorbesc cu Lincoln. Spune-i că e Bashkir. Și dacă poarta asta nu se deschide în două minute, tu o să răspunzi.

Gardianul se gândi să-i răspundă, dar când îl văzu pe Stefan aruncând o privire supărată către ceas, se hotărî să se ducă să-l aducă pe Lincoln. Dacă tânărul acela înalt căuta pe cineva pe care să se înfurie, gardianul prefera să nu fie el. Era ceva cu ochii lui pătrunzători și cu cicatricea strâmbă care se întindea de la colțul gurii.

Al doilea gardian scuipă în urma colegului său.

— Fugi ca un iepure, lașule! N-ai coloană vertebrală nici cât o râmă.

Era clar că omului îi plăceau animalele.

Stefan se urcă din nou în mașină.

— Cred că s-a rezolvat.

— Trebuie să fie din cauza personalității tale fermecătoare, spuse Mona ironic, căreia nu îi trecuse încă supărarea după comentariul cu „oprește mașina și coboară."

— Când intrăm acolo, vreau să fim toți foarte atenți. Ați văzut vreodată filmele alea despre Vestul Sălbatic unde începeau

cu împușcăturile din te miri ce?

Cosmo dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, la groapa de gunoi tot așa e, dar cu gloanțe adevărate. Ditto, ești copil până când îți spun eu!

Ditto începu să mormăie.

— Oh, Stefan, nu suport să fiu copil.

— S-ar putea să avem nevoie de un atu. Tu ești ăla.

În mai puțin de două minute, porțile de la Dino se deschiseră, manevrate de fiecare parte de câte unul din cei doi gardieni ciudați. Privindu-i de aproape, Cosmo își dădu seama că de departe arătau mult mai bine.

— Adu nenorocitu' ăla de camion, dom'le Bashkir. Parchează-l în fața cerdacului.

— Ho, da'-i urât ca porcu'!

Cosmo nu știa dacă omul vorbea de Pigmobil sau de propria lui reflexie. Dar, de fapt, de cine râdea el? Nici capul lui nu arăta ca unul dintr-o pictură în ulei de când i-l tratase Ditto, deși acum avea măcar un pic de păr care îi ascundea umflăturile.

Mona conduse printre mormane de carcase de automobile și parcă în fața unei prispe construite din antene parabolice ruginite. Era, probabil, cerdacul.

— Ține minte, îi spuse Stefan lui Ditto. Încearcă să pari imatur.

Mona a râs.

— Să încerce? Fii tu însuți, Ditto, nimeni n-o să-și dea seama de diferență!

Gemenii cei urâți îi conduseră dincolo de o cortină de șuruburi și piulițe, înșirate pe sârmă de cupru. Înăuntru era chiar mai murdar decât afară. Fiecare centimetru pătrat din suprafața încăperii era acoperit de un amestec cu miros ascuțit de motorină, pământ și rugină. Milioane de cari de rugină se lăfăiau pe tavan, freamătul lor făcând să pice fulgi de rugină ca niște molii-roboți.

După un birou făcut din lăzi stătea un om care, evident, se simțea în largul lui în mizerie. Stătea cu picioarele pe masă și o pisică obeză, brun-roșcată, îi lingea degetele de la picioare.

— Frumoasă pisică, spuse Stefan. Cum o cheamă?

— Camuflaj, răspunse omul. Când închide ochii, nu o mai găsești nici cu o haită de ogari.

Stefan îi dădu la o parte picioarele de pe birou și se așeză vizavi de el. Pisica scoase un șuierat, luând-o la fugă pe piciorul bărbatului, sărindu-i pe stomac.

— Văd că nu crezi în bunele maniere.

— Cu manierele nu câștigi prea mult în Big Pig și nici dincolo de el, Lincoln.

Fața lui Lincoln era osoasă, cu pungi pe sub ochi, ca și cum carnea i-ar fi fost topită. Putea să aibă orice vârstă și să fie de orice rasă, însă accentul lui era, fără îndoială, unul aristocratic. Purta un costum din trei piese, cu dungi, dar vechi de cel puțin douăzeci de ani.

— Văd că-mi știi numele, băiete, dar eu nu te cunosc. Te-ai folosit de numele unei prietene de demult ca să intri aici, dar tu sigur nu ești doctorița Aeriel Bashkir.

— Sunt fiule ei, Stefan. Ea mi-a povestit despre tine.

Lincoln îl studie pentru un moment.

— Da, ai ochii ei. Ce mai face mama ta?

Stefan își coborî privirea.

— A murit. Acum trei ani.

Lincoln amuți pentru câteva momente.

— Îmi pare rău să aud asta. Era o femeie bună.

— Era. Și din câte mi-a spus, îi ești dator cu o favoare.

Lincoln începu să râdă. Dinții lui aveau aceeași culoare ca și restul corpului.

— Se poate, dar cu siguranță nu-ți sunt *ție* dator cu nimic, dragul meu. Favorurile nu sunt transferabile.

Stefan își sprijini coatele pe masă.

— Lincoln, acum cinci ani, mama mea a ieșit din oraș și a venit să-ți scoată apendicele perforat. Niciun alt doctor din oraș nu ar fi făcut asta. În timp ce se afla aici, a văzut un HALO[7] ridicându-se. Mi-a povestit despre asta. Amândoi știm că tu ești piratul care trimite HALO-uri în atmosferă fără niciun permis, fără măsuri de siguranță, fără nimic. Dacă dau un singur telefon, trupele Myishi vor veni și vor tăia tot ce se găsește aici în cubulețe, cu laserele lor spațiale. Iar gemenii cei urâți nu-ți vor fi

de niciun ajutor.

Lincoln nu fu impresionat.

— I-ați cunoscut pe Floyd și pe Bruce. Sunt băieții mei. I-am adunat de pe străzi când de-abia ieșiseră din scutece. Cred că aveau douăzeci și șase de ani pe atunci. Înceți la minte ca pietrele, sărmanii, dar de tras știu să tragă. De fapt, au chiar acum niște arme vechi cu încărcătură electrică, îndreptate către capul tău.

— Da? făcu, Stefan. Atunci i-aș sfătui să privească în jos.

— În jos? repetă Floyd. Nu cumva încerci să ne distragi atenția de la țintă?

— Ce crezi, că ne-am născut ieri? adăugă Bruce, șuierând ușor printre găurile dintre dinți. Vă avem în bătaia puștii. Și pe tine și pe cei doi delincvenți juvenili.

— Dar bebelușul? întrebă Stefan.

Floyd rânjea.

— Ce e cu bebelușul? Ce-o să facă el? Să vomite pe noi?

Floyd și Bruce simțiră două arme de șoc înfipte dureros în genunchii lor. Ditto rânjea în sus spre ei.

— Voi o să vomitați dacă dau drumul la câte o încărcătură completă în voi!

Lincoln nu s-a putut abține să nu râdă.

— Bartoli?

Ditto dădu din cap.

— Unul din ultima șarjă.

— OK, nătângilor, zise Lincoln. Lăsați armele electrice până nu vă încrețește ăsta micu' părul.

Floyd și Bruce făcură ce li se spusese, îmbufnați.

— Un copil Bartoli adevărat, spuse Lincoln. Ce mutații ai?

Ditto se încruntă.

— Prefer termenul de aptitudini speciale.

— Mutații, aptitudini speciale, cum vrei tu. Ce poți face?

— Sunt medic în grupul nostru.

— Mâini vindecătoare, am auzit de asta. Ești și sensibil?

— La ce?

— La spirite. Oamenii de știință de la televizor spun că Bartoli a trezit părți din creierul vostru care au fost în stare

latentă timp de mii de ani.

— Știu ce zic cercetătorii, îl repezi Ditto, răbufnind cu o ferocitate neobișnuită. Nu, nu sunt sensibil. Arăt bine, asta-i tot.

Lincoln se lăsă pe spate în fotoliul lui jerpelit.

— Se pare că m-ai avut la faza asta, Stefan. Așa că, hai să trecem la afaceri. Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de o navă de mare altitudine și de orbită joasă, a spus Stefan fără ocolișuri.

Lincoln începu să râdă. Fulgi de rugină îi săreau dintre ridurile feței.

— Un HALO, așa, direct, fără ocolișuri!

— Nu am timp pentru ocolișuri, am nevoie de un HALO, acum! Astăzi!

— Dar ce aș face eu cu un HALO? Ar fi ilegal. Aș avea polițiile publice și private pe urmele mele, încercând să mă închidă. Mama ta probabil că se înșela. Poate a avut o halucinație cauzată de arșița din deșert.

Stefan lovi cu pumnul în birou.

— Mama era o cunoscătoare a navelor spațiale. Era hobby-ul ei. Obișnuia să mă ia cu ea în locul unde se făceau lansările, ca să privesc rachetele ridicându-se în atmosferă. Cunoștea orice model construit vreodată. Nu s-a înșelat. Tu ești piratul spațial pe care îl caută toate trupele private.

— Și dacă aș fi? spuse Lincoln. Asta nu înseamnă că și recunosc. Cine altcineva ar face curățenie prin spațiu? Cine altcineva ar recupera toți sateliții stricați? După umila mea părere, oricine ar fi cel care lansează HALO-urile pe furiș face de fapt o favoare lumii întregi. E primul gunoier cosmic din lume. Emisiile pirat de televiziune pe care le transmite ocazional sunt un preț mic plătit pentru un spațiu curat.

— Da, așa e, meriți o decorație. Acum, spune-mi, unde e nava?

Fața lui Lincoln deveni deodată extrem de sobră.

— De ce v-aș da eu vouă o navă? Sunteți niște copii. Nu sunteți destul de mari să conduceți grămada aia de fier vechi de afară, ce să mai vorbim de un HALO?

— Te maturizezi repede în Big Pig, îi răspunse Stefan cu

amărăciune. Supravieţuim singuri de ani de zile. Tot ce fac adulţii în ultima vreme e să încerce să ne omoare. Poţi programa HALO-ul de aici. Va urca şi va coborî fără ca noi să atingem vreun buton. Nu vrem decât să fim la bord.

— Tot nu mi-aţi spus ce m-ar face pe mine să vreau să vă dau nava mea, dacă aş avea una. Mie ce-mi iese?

Stefan scoase un computer de buzunar din haina lui. Îl aşeză pe masă.

— Şi asta ce e? întrebă Lincoln, încercând să nu pară interesat. Ultimul joc video 3D?

— Nu, Lincoln, e un computer-puşculiţă. Cu panou solar Lockheed Martin şi capacitate de memorie de două milioane de gigabyţi. Am făcut rost de el de curând, de la un prieten.

Lincoln împinse uşor micul computer.

— Computer-puşculiţă. Serios? Ce are în memorie?

— Nimic deocamdată. Dar e destulă memorie pentru o staţie TV pirat.

Lincoln cântări computerul în palmă.

— Teoretic. Dar e nevoie de o antenă foarte mare la care să-l conectezi.

— Avem o antenă. Cea mai mare.

— Nu vinde castraveţi grădinarului, Stefan. Nimeni nu se poate apropia de satelit fără codurile de acces ale corporaţiei. Dacă ajungi la un kilometru distanţă fără coduri, te fac pulbere acolo în spaţiu.

Stefan îşi strecură computerul în buzunar.

— Lasă codurile pe seama mea. E o şansă unică, Lincoln. Pot să te conectez la satelit. O să emiţi luni de zile până să-l descopere ei.

Lincoln îşi scărpina o bucăţică de piele curată de pe bărbie.

— Şi tot ce am de făcut e...?

— Dă-mi cardul de pornire al HALO-ului, pe care ştiu că-l ai parcat în spate.

— Două milioane de gigabyţi spui?

— Toţi ai tăi. Îţi dau un chip de conectare şi eşti aranjat.

Lincoln era cucerit, dar încerca să reziste.

— Ai idee, Stefan, cât costă o navă de-asta?

— Cam o zecime din cât o să câștigi tu pe urma companiilor de televiziune independente.

— Ar putea fi doar minciuni. Poate că tu doar vrei nava mea și nu ai niciun cod.

Privirea fixă a lui Stefan tăia aerul încărcat de particule.

— Ai cuvântul meu, Lincoln. Jur pe mama mea!

Lincoln își ridică mâinile.

— Nu e nevoie să devii morbid, să juri pe morți. Nu e bine.

— Ei, facem afacerea?

Lincoln se ridică în picioare. Rugina îi cădea de pe haine, ca pielea moartă a unui șarpe care năpârlea.

— Da, tinere Bashkir, facem afacerea!

Stefan întinse mâna.

— Să batem palma.

Lincoln ignoră gestul.

— O să batem palma când îmi aduci nava întreagă înapoi.

Lincoln îi conduse pe supranaturaliști prin spatele curții pline de vechituri la ceea ce părea un zid solid format din părți de mașini dezmembrate. Pescui telecomanda unei uși de garaj, de pe un șnur agățat în jurul gâtului, și apăsă butonul. Zidul se depărtă pe la jumătate, culisând pe șine subțiri. În momentul următor, vreo șase câini solizi se repeziră înainte, întinzând de corzile elastice de care erau legați. Își arătau dinții gălbui și de pe fălcile lor se scurgeau balele groase ca niște frânghii.

Lincoln apăsă un alt buton pe telecomandă și corzile elastice se retraseră, înfășurându-se.

— Oricât de hi-tech ar deveni lucrurile, nimic nu se compară cu o corcitură flămândă, când e vorba de pază.

Câinii erau o rasă curioasă, cu bot scurt și blană roșcată. Lincoln le aruncă un pumn de oase dintr-o găleată.

— Vă plac copilașii mei? M-au costat o grămadă de bani. Am făcut comandă în Cuba, să-mi fie trimiși în eprubetă. Au în cea mai mare parte gene de pitbull. Dar și de urs. Și câteva de cameleon, pentru culoare.

HALO-ul stătea pe un grilaj înconjurat de o cușcă de gheață. Pompe de refrigerare împrăștiau cristale la temperaturi sub zero grade pe suprafața strălucitoare a acestuia. Carcasa navei sclipea

între panourile înghețate.

— Ești un tânăr foarte norocos, Stefan, spuse Lincoln. Plănuiam o lansare pentru noaptea asta, nimic special, doar un rond de rutină, să vedem ce am mai putea aduna. Altfel, ar fi trebuit vreo câteva zile să înghețe cadrul.

Cosmo se apropie de Mona.

— Pentru ce e gheața?

— Pentru camuflaj, Cosmo. HALO-ul are nevoie de câteva propulsoare cu combustibil lichid care să îl ridice primii 800 de metri, până când banda solară începe să lucreze. Asemenea degajare de căldură o să apară pe scanerele Myishi. Și ei nu au răbdare cu piraţii care-şi fac de lucru prin spaţiu. Gheața împiedică scanerele să intercepteze locul de unde se face lansarea. Piraţii folosesc cutiile de gheață de zeci de ani.

Floyd și Bruce traseră unul dintre panourile de gheață cu niște cârlige. HALO-ul stătea pe patru blocuri, ca o mașină căreia i se puseseră roți mai mari.

Supranaturaliștii pășiră în interiorul încăperii de gheață. Cosmo atinse caroseria rece a navei.

— Chestia asta zboară?

Lincoln îl trase de ureche.

— Sigur că zboară, obraznicule. Zboară, plonjează, plutește. Dar, cel mai important e că aterizează.

Îi întinse lui Stefan un card de pornire.

— Presupun că nu-mi veți împărtăși scopul călătoriei voastre.

Stefan băgă cardul în buzunar, dându-i computerul solar Lockheed Martin.

— Presupui corect, Lincoln, bătrâne. Plecăm cum se înserează, așa că ai trei ore la dispoziție să-ți transferi softurile de care ai nevoie pe computer.

— Aveți un mecanic?

Mona era deja ocupată, meșterind cu o șurubelniță la unul dintre panourile de acces.

— Avem un mecanic. Lasă-mă o oră și-ți spun dacă avem o navă.

o

Mona depistă douăzeci și patru de hibe electronice, mecanice

sau de computer, pe care le notă pe lista de verificări a HALO-ului.

— Douăzeci și patru, spuse Stefan, frecându-și bărbia. Vreo defecțiune majoră?

Mona își verifică lista.

— Sunt mai mult chestiuni legate de confort. Filtrele de aer trebuie schimbate, dar dacă facem o plimbare scurtă, o să fie OK. Am făcut teste de presiune pe costumele spațiale. Toate trebuie peticite, în afară de unul. Deci vei ieși afară din navă singur, Stefan.

— Bine. Nu vreau să-și mai asume nimeni riscuri inutile de acum încolo.

— Aripioarele de direcție de-abia se mișcă, așa că nu vom lua viraje bruște. Cele mai multe circuite sunt legate între ele cu bandă adezivă din secolul trecut, iar parbrizul e murdar din cale-afară.

— Ștergătoare?

— Nu.

— Bine. Ia un burete și niște apă caldă. Ne lansăm într-o oră.

HALO-ul cântărea paisprezece tone și avea o formă aproximativ conică. Nava era ghidată prin niște aripioare mobile așezate la coadă și de o duzină de motoare cu reacție, dintre care funcționau numai șase. Cândva, corpul navei fusese vopsit în albastrul Uniunii Europene, dar cea mai mare parte din vopsea se luase în timpul numeroaselor misiuni de recuperare. La baza navei, se aflau două propulsoare fixe care urmau să ridice nava în prima etapă a lansării, cea de rupere din strânsoarea gravitației, până în punctul în care va interveni Verigheta.

Verigheta era un inel placat cu aur, făcut din panouri solare care oscilau constant, pe măsură ce nava se deplasa. Fiecare panou se încărca pe rând și se întorcea apoi pe poziția lui, făcând contact cu un inel magnetic de pe corpul navei, pentru a-și descărca energia, făcând apoi loc următorului panou. În spațiu, HALO-ul semăna cu o fată hawaiană dansând hula hoop. {8}

— Cât de departe în spațiu mergem? o întrebă Cosmo pe

Mona.

Mona făcea o ultimă verificare de sistem, cu ajutorul unui manual.

— Tehnic vorbind n-o să mergem departe în spațiu. Trecem doar puțin de marginea atmosferei. Care e diferența, Cosmo? Căderea de la orice înălțime mai mare de cincisprezece metri te va omorî. Dar, oricum, e mult mai probabil să murim din cauza depresurizării, decât prin cădere.

— Mulțumesc, zice Cosmo, acum mă simt mult mai bine!

— Asta e bine, pentru că ești copilotul meu.

Cosmo își strânse haina militară mai aproape de corp, ca să se apere de răcoarea gheții.

— Copilot? Mona, eu nu pot nici măcar să trimit coordonate automobilistice către satelit.

— Nu-ți face griji, Cosmo. Computerul face aproape totul și când o să fim suficient de aproape, satelitul o să ne ghideze.

— Asta dacă facem rost de codurile de acces, îi aminti Cosmo.

Mona se încruntă privind un led care se colorase roșu pe bord. Îl lovi cu încheietura degetului și acesta se făcu verde.

— Dacă Stefan nu e îngrijorat din cauza asta, atunci nu mă îngrijorez nici eu.

Lincoln își băgă capul printr-o trapă.

— Vezi cu Lockheed-ul, spuse el, întinzându-i-l Monei. Asigură-te că are un contact solid. Decolarea în zece minute.

Mona nu tolera prea bine ordinele.

— Decolare în zece minute! Există pe undeva, pe aici, vreun șef al misiunii pe care nu l-am observat până acum?

Lincoln zâmbi mieros.

— Nu, maimuțica mea sarcastică, nu e niciun șef al misiunii. Dar pompele mele frigorifice au rămas fără gaz. Așa că, ori decolați în zece minute, ori se topește carcasa de gheață și nu mai decolați deloc. Te las pe tine să-i explici asta lui Stefan, da?

Mona se întoarse la verificările ei finale.

— Ai dreptate. Zece minute.

○

Nouă minute mai târziu, supranaturaliștii erau legați cu centurile de siguranță în scaunele giratoare, în niște corsete

rigide care să le apere coastele de presiune. Deasupra, panourile de gheață sclipeau în razele amurgului.

— Gheața aia o să se spargă, nu? întrebă Cosmo. Pare destul de groasă.

Degetul Monei zăbovea deasupra butonului de contact.

— Așa ar trebui, teoretic. Prova e prevăzută cu un spărgător de gheață.

Ditto și Stefan stăteau în spate. De fapt nu erau decât trei scaune bune, așa că Ditto stătea pe genunchiul lui Stefan, susținut de o extensie a centurilor de siguranță.

Copilul Bartoli nu era deloc mulțumit.

— Din toate umilințele pe care a trebuit să le îndur, în viața mea, asta e cea mai rea!

Stefan îl bătu ușor pe spate.

— Stai cuminte, micuțule. Să-ți spun o poveste?

— Stefan, nu e momentul. Sunt eu mic, dar pot totuși, să lovesc destul de tare.

Mona se răsuci cu scaunul ei.

— Pari cam agitat, Ditto. Poate că ai gaze.

Ditto se aruncă înainte, dar centurile îl ținură pe loc.

— Hai să mergem, Mona, spuse Stefan. Până nu scapă din chingi!

Mona dădu la o parte piedica butonului de contact.

— Am pornit, spuse ea, apăsând butonul roșu.

Cu un zgomot asurzitor, reactoarele porniră, transformând gheața în abur în câteva secunde. Containerul de gheață din jurul lor se topi. Aburul se ridica în valuri în jurul HALO-ului, împiedicându-i să vadă prin parbriz.

Nava părăsi ușor pista de lansare, luptându-se cu gravitația care o trăgea în jos. Indicatoarele de energie de pe bord pâlpâiră, devenind roșii, în timp ce computerul mărea forța de propulsie. Spărgătorul de gheață de pe botul navei sfărâmă panoul de gheață de deasupra și HALO-ul țâșni prin ea. Dedesubtul lor, apa fierbea și se recondensa într-o ceață deasă.

Cosmo se simțea ca și cum s-ar fi spart în bucăți. Nu era un zbor ca acelea din vacanță. Dar, de fapt, asta nu era o navă de croazieră, controlată de satelit. HALO-ul era o navă pirat veche

de douăzeci de ani cu două propulsoare, care de-abia avea destulă memorie ca să susțină un sistem de divertisment.

Botul navei se înclină ușor.

— Ăsta e momentul cel mai periculos, spuse Mona, clănțănind din dinți. Dacă propulsia inițială e prea puternică, pupa urcă mai repede decât prova.

— Și ce se întâmplă?

— Ne răsucim.

— Răsucitul nu sună bine.

— Nici nu e!

Computerul se blocă o clipă, îndreptând apoi nava.

— OK, e verticală. Acum vine partea distractivă.

Cosmo, novicele, avea de gând să mai pună încă o întrebare. „Partea distractivă, voia el să spună. Care e partea distractivă?"

Apoi Verigheta începu să se desfășoare, adăugând puterea celulelor solare super-eficiente la puterea din ce în ce mai slabă a propulsoarelor și la puterea bateriilor cu litium a HALO-ului. Nava mergea cu 5 000 de kilometri pe oră, printr-o masă de nori verzui, părând o piatră azvârlită în neant. Forța gravitațională îi împinse lui Cosmo cuvintele înapoi în gură. Mona reuși să vorbească, deși avea gâtul încordat ca stâlpii de rezistență a unui pod.

— Partea distractivă! anunță.

o

„Cer albastru, se gândea Cosmo după ce zguduiturile s-au oprit. Cerul e într-adevăr albastru." Mai erau încă fâșii de smog vâscos, agățate de parbrizul navei, dar dincolo de acestea se vedea un cer azuriu, cu stele din loc în loc. Era o priveliște splendidă. Albastru, exact ca în vederile vechi. Panorama care se vedea de la observatorul Myishi fusese impresionantă, dar aici era și mai frumos, pentru că cerul era peste tot în jurul lor. Cosmo văzu chiar și un nor alb plutind prin spațiu.

Un mesaj răsună din difuzorul computerului.

— Gravitatea, o cincime din gravitatea Pământului. Se activează gravitația artificială.

— Foarte bine, spuse Mona. Plutitul ăsta nu-mi face bine la stomac.

— Eroare la introducerea gravității artificiale, anunță apoi computerul.

— Oh, grozav, mormăi ea. Jetul de vomă!

— Ce? întrebă Cosmo, apoi și-a simțit conținutul stomacului ridicându-se.

— Stai nemișcat, îl avertiză Mona. Îți trebuie ceva timp să te obișnuiești cu gravitația redusă. Să nu-ți scoți centurile de siguranță. Mona privi apoi peste umăr. Nu avem gravitație. Încercați să nu vă mișcați.

— Prea târziu, spuse Stefan.

Ditto plutea în chingile lui. Era verde la față, iar înaintea lui plutea o băltoacă maronie.

— Nu trebuia să mănânc *pazza* aia de dimineață, spuse el, gemând.

Stefan scoase un mic aspirator de sub scaun și curăță voma.

— Mulțumesc, Ditto. Exact genul ăsta de treabă îmi place cel mai mult. Poți să fi sigur că o să mai aduc vorba despre asta!

Computerul activă frânele sau, mai exact, reactoarele din față, încetinind HALO-ul la 700 de kilometri. Satelitul atârna la marginea spațiului, ca o navă-mamă neidentificată. Logo-ul Myishi pâlpâia domol pe pântecele concav al navei.

— Am citit undeva că folosesc tot atâta electricitate să aprindă logo-ul acela, cât ar folosi să ilumineze douăzeci de blocuri de locuințe, spuse Mona.

Pe măsură ce se apropiau, Satelitul le umplu câmpul vizual, și acum puteau observa sute de tehnicieni de întreținere efectuând reparații pe suprafața satelitului. Aceștia purtau ghete magnetice și erau legați de carcasa navei cu corzi elastice și inele de prindere. Se lansau în spațiu cu mișcări lejere și grațioase, apoi se fixau exact în locul în care doreau să ajungă.

— Sunt convins că nu e așa ușor cum pare, spuse Ditto, ștergându-se la gură. Mă bucur că nu trebuie să ies eu acolo.

Consola radio scoase trei bip-uri.

— Recepționăm un mesaj, îi anunță Mona, deschizând un canal de comunicare.

O voce răzbătu prin difuzoare. Vocea era la fel de rece ca și spațiul.

— HALO neidentificat, aici comanda satelitului, vă aflați în spațiul Myishi.

Stefan își scoase centurile, trăgându-l și pe Ditto, împreună cu el de-a lungul șinelor din podea, de care era fixat scaunul.

— Recepționat, satelit. Tocmai căutam codul de acces, spuse el în microfon.

— Treizeci de secunde, spuse vocea, apoi vom iniția operațiunile de tragere.

Stefan își scoase video-telefonul din buzunar și căută în meniul de apeluri efectuate. Selectă ultimul apel către Ellen Faustino, la Turnul Myishi, și derulă imaginea. Ellen apăru pe micul ecran al telefonului, explicându-i lui Stefan de ce nu reușise să găsească un loc pe satelit. Ca să fie mai ușor înțeleasă, își roti ecranul computerului pentru a-i arăta programările. Lista cu companiile programate se vedea foarte clar. Și în dreptul fiecărei companii se afla codul de acces și ora.

— OK, satelit, suntem o echipă de întreținere de la Krom Automobiles.

— Sunteți de la Krom? întrebă paznicul. Cu rabla aia?

— Hei, suntem de la întreținere, nu suntem familia regală, spuse Stefan, încercând să pară jignit. Reclama de la ora cinci nu apare, așa că ne-au trimis să conectăm un computer nou.

— Puteam s-o reparăm noi de aici. Ați bătut cale lungă.

— Nu vă supărați, băieți, dar cu voi ne costă o mână și un picior numai să ne lustruiți panourile solare. Și, oricum, eram prin apropiere. Avem codul, așa că tot ce trebuie să faceți e să luminați portul ca să putem veni.

— Întâi introduceți codul, pe urmă mai vorbim de portul de întreținere.

Stefan îi înmână telefonul Monei, care tastă codul potrivit de două ori. A doua oară pentru verificare.

— Bine, mormăi paznicul. Intrați. Portul șaptezeci și cinci. Urmăriți luminile de ghidare și nu părăsiți portul.

— Recepționat satelit. Vă dorim o zi bună.

Ordinul de a urmări luminile nu era necesar deoarece computerul urmărea frecvența semnalelor roșii direcționând HALO-ul către portul șaptezeci și cinci. Semnalele luminoase

erau dispuse în cercuri concentrice și acționau ca o țintă, trăgându-i din ce în ce mai aproape de o punte de metal conectată de satelit. Era una din cele câteva sute de punți metalice din acea zonă. Logo-ul Krom era înscris pe punte. Nava se conectă cu un huruit metalic și doi tehnicieni se repeziră să ancoreze cablurile din față și din spate.

— Gata, spuse Stefan, eliberându-l pe Ditto din centurile de siguranță. Aranjează cablurile, până îmi pun costumul.

Înșfăcă o valiză din compartimentul de deasupra capului și dispăru în toaletă.

Ditto desfășura o conductă încolăcită, din nișa de încărcare. Înăuntru erau două cabluri. Un cablu de alimentare și unul de modem. Nava antică nu avea echipamente *wireless* pentru transferul unei cantități atât de mari de informație.

— Cei de la Myishi cred că o să schimbăm bateriile și o să înlocuim cipul video Krom, dar în timpul acesta șefu' strecoară și cablul de modem și așa ne lipim noi de satelit, ca să obținem informații pe furiș.

— Cât o să dureze?

— Nu durează mult, Cosmo. Ar trebui să fie gata într-un minut. Dacă îi ia mai mult timp, cei de la Myishi își vor da seama ce facem. Mai e și altă problemă. Adevărata echipă Krom o să fie aici în curând.

Stefan ieși de la toaletă. Nu era îmbrăcat în costum.

— Nu merge, spuse el. Trebuie să găsim altă cale.

Mona își răsuci scaunul ca să-l vadă.

— Ce? Altă cale? De ce?

Stefan ridică costumul. Numele Floyd era mâzgălit cu vopsea roșie pe un ecuson.

— Costumul ăsta e prea mic.

— Nu se poate, spuse Mona. Costumele spațiale sunt făcute să se potrivească oricui. Mânecile și pantalonii se întind ca un acordeon.

Stefan oftă.

— În general așa e. Dar costumul ăsta e din secolul trecut. E croit pentru cineva anume. Pentru cineva scund. N-o să meargă. Hai să o luăm din loc până nu ne descoperă cineva. Mona își

desfăcu închizătorile corsetului ei anti-presiune.

— Atunci merg eu, Stefan! hotărî ea.

— Nici dacă mi-ar plăcea ideea, tot n-aș fi de acord. Tu ești pilotul, Mona. Dacă nu mai funcționează computerul, ceea ce e foarte posibil în groapa asta de gunoi zburătoare, va fi treaba ta să ne duci înapoi acasă, sau măcar la o sută de kilometri de casă.

Mona își mușcă buza. Stefan avea dreptate.

— Ditto, tu ai mai umblat cu computere, du-te tu.

Copilul Bartoli își încrucișă brațele. Limbajul trupului era clar pentru toată lumea. Dar ca să nu existe, totuși, nicio neînțelegere, el spuse:

— Visezi, Vasquez. N-aș intra în costumul ăla nici pentru o ladă plină cu hormoni de creștere. Și oricum, după cum a spus și Stefan, costumul nu se ajustează. Dacă mă băgați în chestia aia o să arăt ca un bebeluș jucându-se de-a balul mascat.

Lui Cosmo i se uscă deodată gâtlejul. Nimeni nu-i putea cere lui să meargă. El era cel mai nou recrut. De el depindea, el trebuia să se ofere voluntar.

— Mă duc eu, spuse el, încurcat.

Stefan îndreptă un deget amenințător către el.

— Nu! spuse el, pe un ton decis. Taci din gură, Cosmo, nu știi ce spui!

Rațiunea lui Cosmo era de acord cu Stefan. Nu avea idee ce spunea, dar el făcea parte din echipă și cineva trebuia să facă treaba.

— Mă duc eu. Costumul mi se potrivește. Și nu trebuie decât să conectez niște fire, nu?

Mona nu era așa de entuziasmată, pe cât credea el că o să fie.

— Nu știu ce să zic, Cosmo. Ar putea fi periculos. Poate, într-adevăr, ar fi bine să renunțăm.

Ditto pluti până la înălțimea capului lui Cosmo.

— Ascultă de Vasquez, puștiule. Nu conectatul firelor mă îngrijorează, ci să nu ajungi să plutești în derivă prin spațiu pentru totdeauna.

Cosmo arătă prin parbriz către puntea care nu era mai lungă de 6 metri.

— Se vede portul de aici. O să fiu legat tot drumul. Ce se

poate întâmpla?

Ditto își plesni fruntea.

— Trebuia să zici, n-ai putut să-ți ții gura? Sigur o să ai ghinion!

— Știu cât e de important, spuse Cosmo, susținându-și punctul de vedere. Dacă ne întoarcem în Satellite City fără să fi făcut scanarea, cât o să mai treacă până se mai ivește o ocazie? Nu văd care e problema. E mai puțin periculos decât alergatul pe acoperișuri și n-ai avut nicio problemă cu asta până acum.

— Știu, Cosmo, spuse Stefan. Dar am învățat multe în ultima săptămână. Mi-am revenit.

Cosmo întinse mâinile după costum.

— În cinci minute am putea avea o hartă cu toate cuiburile de paraziți din oraș.

Stefan i-l dădu.

— Cinci minute, Cosmo. După care te tragem înapoi.

o

Cosmo avea lumea la picioare. Privind în jos prin spațiile dintre barele grilajului punții, vedea pământul la mai mult de 80 de kilometri distanță. De acolo, de sus, părea sfâșiat. Printre aglomerările de smog multicolor, Cosmo vedea clar incendiile care cuprinseseră vegetația din Los Angeles. Știrile despre aceste incendii făcuseră înconjurul lumii, în ultima lună.

Antena parabolică a satelitului apărea ca un val înghețat, gata să se prăbușească peste el, și toate navele ancorate în porturi. Mai erau cel puțin patruzeci de nave ancorate numai pe acel nivel. Zeci de tehnicieni făceau exact ce făcea el în acel moment, își conectau computerele HALO-urilor la satelit.

Casca lui Floyd nu avea microfon, așa că singurul lucru pe care Cosmo îl auzea era sunetul respirației lui, amplificat de casca în formă sferică. Măcar vizorul fusese dat cu spray împotriva aburirii, așa că avea o perspectivă clară, cu excepția unor zgârieturi și urme de lovituri rămase pe vizorul de cristal.

Ca să nu-i fie urât, Cosmo începu să vorbească de unul singur.

— Așa, Cosmo. Nu-i mare lucru. Iei cablul și îl introduci în port. Atașezi computerul portabil, aștepți șaizeci de secunde și tragi înapoi cablul. Floare la ureche.

Ghetele lui Floyd nu erau magnetice, așadar Cosmo trebuia să se târască de-a lungul corpului navei centimetru cu centimetru. Spațiul părea să-l tragă ușor, îmbiindu-l să-și dea drumul. Dar chiar dacă și-ar fi dat drumul, era legat de HALO cu o coardă elastică.

— N-are ce să se întâmple. Treci la treabă!

Stefan și Mona stăteau la intrarea în port privindu-l îngrijorați. Cosmo ridică degetul mare în sus, semn că totul e OK și se aplecă să ridice cablul din tubul etanș prin care i-l trimitea Ditto. Scoase afară tubul alb, cutat, și îl prinse de piept cu o bandă velero. Mișcările lui erau încete și nesigure, în lipsa gravitației.

Cosmo se îndreptă către port, luptându-se să își păstreze controlul asupra membrelor, în timp ce în jurul lui ceilalți săltau și făceau piruete pe suprafața antenei parabolice.

Simțea balustrada minusculă în mâna lui înfășurată în mănuși groase și se uita mereu să verifice dacă o mai are în mână. Încetul cu încetul, se târî de-a lungul punții, cu ghetele plutind în urma lui, cu frânghia elastică ondulându-se, ca și cum cineva ar fi sărit coarda cu încetinitorul.

În cele din urmă, Cosmo ajunse la antena parabolică. Prima lui misiune era să atașeze Lockheed-ul lui Lincoln. Scoase micul computer portabil dintr-un buzunar și îl lipi drept peste un alt computer plat. Acestea erau atât de subțiri, încât se observau cu greu de la distanță. Mai erau doar 3 metri până la porturile de conexiune. Toată suprafața antenei parabolice era brăzdată de balustrade, iar Cosmo se folosea de ele ca să se ridice, trăgând după el cele două cabluri. Doar un metru și jumătate mai avea, aproape ajunsese.

Modemul și prizele aveau câte un capac de protecție. Tot ce avea Cosmo de făcut era să le desfacă și să conecteze cele două cabluri. Era simplu, numai că nu putea să ajungă la destinație. Din cauza curburii antenei parabolice, acoperișul de siguranță se întindea mai departe decât panourile solare și coarda elastică a lui Floyd ar fi trebuit să fie cu câțiva metri mai lungă. Cosmo întinse coarda cât putu, dar tot nu era de ajuns. Părea incredibil că ajunsese până aici și se împotmolea la ultimii metri. Se

întoarse ușor spre navă. Înăuntru Mona îi făcea semne să vină înapoi.

— Ce să fac? se întrebă el, ecoul vocii răsunându-i în cască. Nu e nicio altă cale!

„Decât să dezleg coarda. Doar o secundă!" *se* gândi el.

Nu știa de unde îi venise ideea aceea. Să dezlege coarda? Era o nebunie. Doar o secundă. Să o lege de balustrade și să conecteze cablurile. Doar doi pași mai avea de făcut.

Poate, dar o singură mișcare greșită și se putea pierde în spațiu.

Doi pași.

„Dobitocule", își spuse Cosmo, desprinzându-și coarda.

Îl zări pe Stefan cu colțul ochiului. Nu era greu să-i citești pe buze că și el avea aceeași părere despre Cosmo. Mona lovea cu palmele în ecranul de plexiglas. Nici pe ea nu o impresionase prea tare.

Cosmo își folosi o mână să prindă coarda de balustradă, având mare grijă să nu își dea drumul cu cealaltă. Nu avea de gând să-și facă un obicei din treburi de genul acela. O singură dată. Dacă se concentra în continuare, avea să fie bine.

Făcu doi pași, și ajunse la portul de conexiune. Înfășură balustrada cu mâna și își strânse cotul. Nici doi rinoceri care l-ar fi tras de ghete nu l-ar fi făcut să-și dea drumul. Își desprinse cablul de pe costum și îl introduse în port. În interiorul cablului, un fir de alimentare și unul de modem se așezară la locurile lor. Pe un panou aflat alături de portal se aprinse o luminiță verde. Făcuse contactul. Tot ce avea de făcut acum era să numere până la șaizeci.

o

Stefan stătea aplecat deasupra laptopului pe care îl avea conectat la computerul de bord.

— Merge? întrebă Mona, cu fața și mâinile lipite de geam de plexiglas.

Stefan ridică un deget.

— Așteaptă!

— Nu-mi vine să cred că s-a dezlegat. *Estupido*! Sper că nu se gândește că o să mă impresioneze cu asta, că nu mă

impresionează deloc. Merge?

Stefan bătu din palme.

— Merge! Acum nu ne mai trebuiesc decât șaizeci de secunde.

În timp ce Mona se prefăcea că nu e impresionată, Ditto chiar nu era.

— Uite așa rămânem fără un identificator. O să trebuiască să dăm un anunț la televizor: Căutăm un puști nebun cu dor de ducă. Oferta include plăci Robotix.

— Gândește pozitiv, răbufni Mona. Tot ce are de făcut e să stea șaizeci de secunde.

Ditto chicoti amar.

— Șaizeci de secunde. După cât noroc are în ultima vreme, nu-l văd bine. Se pot întâmpla multe în șaizeci de secunde. Nu m-ar surprinde dacă un meteorit ar alege exact momentul ăsta să lovească antena parabolică.

Desigur, nu asta se întâmplă.

○

Cosmo număra cu voce tare:

— ... Cinzeci și opt de elefanți, cincizeci și nouă, șaizeci de... elefanți!

Și încă un elefant ca să fie sigur. Era timpul să se întoarcă la coarda elastică. Tocmai desprindea cablul când simți o ușoară vibrație scuturând întregul satelit.

Cosmo își ridică privirea. De deasupra, o unitate rezidențială stătea cam pieziș. Oamenii dinăuntru se rostogoleau în spatele ferestrelor. Încă un tremur. Mai puternic de această dată. În jurul lui, tehnicienii se desprinseseră de pe poziții și pluteau agățați de corzile elastice. Ceva nu era în regulă cu unitatea rezidențială. Două colțuri se desprinseseră complet de corpul principal. Un al treilea șoc. Unul teribil, în comparație cu primele două. Cubul rezidențial se desprinse complet. La fel și Cosmo!

Cu un țipăt surprins pe care numai el îl putu auzi, adolescentul scăpă din mână balustrada și se îndepărtă plutind în spațiu.

Pretutindeni în jurul lui pâlpâiau luminile de atenționeze de

pe căștile tehnicienilor, avertizându-i în legătură cu pericolul iminent. Unitatea rezidențială se îndepărtă și mai mult de corpul principal, împinsă de oxigenul care ieșea prin spărturile din conductele de ventilație. Tot ce putea Cosmo să facă era să privească și să încerce să nu intre în panică. Panica însemna respirație mai profundă, iar indicatorul lui de oxigen era deja pe roșu.

Operațiunea de salvare fu fantastică. Zeci de tehnicieni se azvârliră în gol, prinzându-se de unitate înainte ca aceasta să se îndepărteze prea mult îșsi înfășură brațele și picioarele și rămaseră agățați ca niște ancore umane. Câțiva săreau pe unul din capetele unității, răsucind-o astfel încât jeturile de oxigen să o propulseze înapoi către satelit. Era uluitor. Oamenii aceia erau cowboy spațiali. Cosmo simți imboldul să aplaude. Apoi își aminti că și el se afla într-o situație critică.

Ceva se izbi de pieptul lui. Primul gând care îi trecu prin minte fu unul ridicol. „Un extraterestru!" Era un tehnician. Omul avea fața roșie și țipa, scuipând salivă pe partea interioară a propriului vizor.

Cosmo arătă spre urechile lui, scuturând din cap. Tehnicianul scoase o ventuză de la centură și o lipi pe casca lui Cosmo. Contactul se făcut imediat.

— ... Ce crezi tu că faci aici, băiete? Cum ți-a trecut prin minte să te dezlegi așa? Ce-o fi în capul tău?

— Ăăă... îmi pare rău.

— N-ai citit mail-ul companiei? Satelitul e instabil. Avem din ce în ce mai multe desprinderi din ăstea în ultima vreme. Ai noroc că te-am văzut. De la ce companie ești?

Cosmo își scormonea creierul.

— Ăă... Krom. Sunt de la Krom.

Tehnicianul își dădu ochii peste cap.

— Krom! Eram sigur! Precis n-ai mai mult de câteva ore de zbor de antrenament. Angajează amatori ca să facă economie, așa lucrează Krom. Tu nu ești decât un pușți. Câți ani ai?

— Douăzeci și doi, spuse Cosmo, sperând să fie crezut. Beau multă apă, îmi păstrează chipul tânăr.

— Douăzeci și doi, repetă tehnicianul trăgându-se înapoi,

spre antena parabolică, pe coarda lui elastică. Probabil că îmbătrânesc.

Tehnicianul execută o rotație spațială, aterizând amândoi pe platformă. Îl legă pe Cosmo de coarda lui.

— Trebuie să fac raport despre asta, spuse el, scoțând o plăcuță de pe computerul pe care îl purta la încheietură. Cum te cheamă?

Chiar la timp, Cosmo își amintit numele de pe costumul lui.

— Ăă... Floyd. Floyd Faustino.

— Ei bine, Floyd, a spus el în timp ce scria ceva pe tastatura computerului. Asta o să însemne o amendă pentru Krom și probabil și pentru tine.

Printă o cartelă și o îndesă în buzunarul costumului spațial al lui Cosmo.

— Ai paisprezece zile să plătești amenda, dacă nu, ți se va revoca licența de tehnician.

— Da, domnule, spuse Cosmo, umil. Îmi pare rău, domnule.

Tehnicianul nu era impresionat

— Lasă părerile de rău, plătește amenda.

Apoi tehnicianul se propulsă de-a lungul antenei parabolice ca să ajute la fixarea unității rezidențiale. Cosmo se târî cu pași nesiguri înapoi la navă.

Mona îl aștepta la intrare.

— Dobitocule, spuse ea, înghiontindu-l în umăr.

— Știu, zise Cosmo cu amărăciune. Picioarele îi tremurau în costumul spațial. Putem să ne întoarcem pe pământ vă rog?

Stefan citea rezultatele scanării.

— Nu știu ce să zic, Cosmo. Când o să auzi rezultatele, s-ar putea să-ți dorești să rămâi aici.

Cosmo își scoase casca.

— Ce? spuse el râzând. Că doar nu e cuibul paraziților sub Clarissa Frayne?

Nimeni altcineva nu mai râse. Nici măcar nu zâmbi.

CAPITOLUL VIII

PULSUL

STRADA ABRACADABRA

Cosmo nu vorbise prea mult pe drumul de întoarcere din spațiu. Nici nu stătea îmbufnat, pentru că nu avea pe cine să se supere. Se întreba, doar, când avea să se termine totul. De câte ori trebuie să fii la un pas de moarte în aceeași săptămână? Și acum i se cerea să se întoarcă la locul coșmarurilor lui. Locul din care încercase să evadeze pe toată durata celor paisprezece ani nefericiți ai lui.

— Vrei s-o faci? îl întrebă Stefan, când se adunară toți în jurul mesei.

Cosmo le studie fețele celor care se uitau la el. Supranaturaliștii. El era unul de-al lor acum. De altfel mersese în spațiu pentru ei. Dar nu era vorba de el și nici măcar de grup. Pulsul energetic trebuia detonat pentru fiecare om al planetei. Crescând fără părinți, nu-i era întotdeauna ușor să se gândească și la alții, în afară de el. Dar acum îi avea pe Mona, pe Stefan și pe Ditto, la care trebuia să se gândească.

— Planul e simplu, continuă Stefan.

— Aa, la fel de simplu ca ultimul plan, spuse Cosmo.

— Ăla *a fost* un plan simplu până când ai început *tu* să improvizezi. De data asta n-o să faci altceva decât să-mi arăți drumul.

— Cum spui tu sună simplu, dar ceva o să se întâmple, de fiecare dată se întâmplă ceva. Am observat că noul meu genunchi mă mănâncă, atunci când se apropie vreun necaz, și acum mă mănâncă rău de tot.

— Ai încredere în genunchi, Cosmo, spuse Ditto cu o voce sumbră.

— Taci din gură, Ditto, răbufni Mona. E important.

— Da, sigur, e important să le rezolvăm problema celor de la Myishi, punând bomba în locul lor.

— E un puls. Un puls energetic.

— Așa spun ei. Cine știe ce face de fapt lucrul ăla.

Stefan deschise servieta și o răsuci spre copilul Bartoli.

— E un puls, Ditto, da? L-am verificat eu.

Ditto ignoră dispozitivul.

— Da, în fine. V-a dat Myishi și instrucțiuni cum să-l păstrați?

Mona își pierdu cumpătul.

— Tu nu poți să spui nimic pozitiv? Încep să mă întreb de partea cui ești.

Ditto sări în picioare, ceea ce nu făcu mare diferență.

— Ce vrei să spui cu asta?

Stefan puse mâna pe brațul Monei.

— Las-o așa, Mona.

— Nu. Încep să cred că tu nu vrei să prindem paraziții.

Fața lui Ditto era roșie ca focul.

— Poate nu vreau să-i prindem pentru Myishi.

— Atunci poate ar fi mai bine să-ți cauți altceva de lucru.

Rămaseră privindu-se fix câteva secunde, după care Ditto își mută privirea și s-a îndreptat furtunos spre lift.

— Ai întrecut măsura, Mona, spuse Stefan, când ecourile discuției se stinseseră.

Mona își încrucișă brațele cu încăpățânare.

— Și el la fel.

Stefan se ridică și îi alese un costum de pe un umeraș.

— Va trebui să-i ceri scuze până mă întorc.

— Până *ne* întoarcem, spuse Cosmo. N-o să ajungi niciodată acolo fără mine.

Stefan îi aruncă lui Cosmo un costum mai mic, de pe suport.

— Bravo, Cosmo. Am nevoie de tine să mă duci în gura lupului. Te întorci la Clarissa Frayne pentru ultima dată.

INSTITUTUL CLARISSA FRAYNE PENTRU BĂIEȚI ORFANI.

Fostul gardian Redwood se îngrijoră nu fără motiv, când apărură cei doi în costum, la intrarea principală. Cei doi bărbați erau probabil reprezentanți ai vreunui centru medical și voiau să-și testeze un produs nou. Arătau un pic ca personajele dintr-o comedie. Unul înalt, unul scund. Din partea lui Redwood, puteau să fie și traficanți de sclavi. Dacă voiau să îi răpească pe orfani, Redwood i-ar fi ajutat să încarce camionul. Nu datora nimic institutului Clarissa Frayne. În niciun caz, de când îl puseseră la birou într-o cabină de pază, pe durata desfășurării anchetei. Și totul din cauza acelui orfan șmecher, Cosmo Hill. După toate aparențele, Cosmo supraviețuise după căzătura de pe acoperiș și era acum înregistrat ca fugar. Dacă acest Cosmo ar fi fost băiat bun și ar fi murit atunci, Redwood nu ar fi trebuit să stea acolo cu ceilalți fraieri.

Fred Allescanti, probabil cel mai mare fraier din Satellite City își bea cafeaua-sim, așezat pe singurul scaun cumsecade al cabinei.

— Ce zici, Fred, mă lași și pe mine o tură, pe scaunul rotativ?

Fred mai trase o sorbitură din băutura maronie.

— Nu se poate, Redwood. O să mă doară spatele îngrozitor dacă nu-l sprijin cum trebuie.

Redwood se încruntă.

— Și dacă-l iau pur și simplu? Să zicem că îmi pierd mințile și te arunc prin fereastră și ocup scaunul în timp ce tu primești îngrijirile medicale?

— Hai, voinicule, spuse Fred, rânjid. Mi-ar prinde bine compensațiile bănești.

Poate Allescanti nu era așa de bleg cum părea.

— Măcar nu mai sorbi așa cafeaua aia, că mă scoți din minți! Cine știe de ce aș fi în stare.

Fred arătă spre camera de deasupra capetelor lor.

— Orice ai face, asigură-te că faci în fața camerei. Aș putea folosi filmul la tribunal.

Fața lui Redwood era roșie ca focul. Până și Fred Allescanti era obraznic cu el, de când îl retrogradaseră. Trebuia să se ducă înapoi pe stradă, acolo unde mai avea încă un pic de autoritate. Numai de ar putea cumva să-l găsească pe Cosmo Hill.

O lumina roșie de alertă începu să pâlpâie ușor pe un computer de supraveghere. Imaginea arăta un om care alerga. Unul dintre orfanii fără sponsori fugea în afara zonei de acces. În sfârșit, cineva pe care să-și verse nervii! Redwood activă programul cu datele de urmărire, încercând să depisteze persoana ale cărei date le indica programul. Unul câte unul, orfanii fură eliminați, fiind localizați în paturile lor sau în zonele de petrecere a timpului liber, special amenajate. Cine alerga? Cine mai rămăsese? Semnalul era foarte slab, ca și când cele mai multe microparticule electronegative folosite pentru urmărirea orfanilor fuseseră îndepărtate sau neutralizate.

Neutralizate? Lui Redwood îi crescuse pulsul. Numai doi orfani ar fi putut să-și neutralizeze microparticulele. Unul era mort, iar celălalt era Cosmo Hill.

Redwood selectă datele de identificare ale lui Cosmo. Semnalul era foarte slab, un puls anemic, dar cu siguranță activ. Fostul gardian se întreba dacă scanerele ar fi putut prinde semnalul dacă acesta nu era aproape. Foarte aproape. În drum spre subsol, după cum arăta semnalul.

Redwood consultă ecranele de pază, analizându-i pe cei doi pe care îi luase drept cercetători medicali. Cel scund trebuie să fie Cosmo. Din cine știe ce motiv, Hill chiar se întorsese. Redwood nu știa de ce și nici nu îi păsa. Fostul gardian avea ocazia să își recapete statutul. Ar putea să-i aresteze pe Hill și pe complicele lui. Sigur, ar trebui să vorbească mai întâi cu Hill în particular, să se pună de acord cu poveștile despre noaptea accidentului. Redwood se ridică și luă o armă de șoc din compartimentul cu armament.

— Ce faci, Redwood, cu arma? întreabă Fred. Nu mai ești gardian pe etaj.

Redwood nici nu se uită la el.

— Mă duc să-mi fac rondul.

— Rondul? Ce, ești doctor? Noi suntem ofițeri de pază, nu facem ronduri. De-asta avem camere de supraveghere.

— La subsol nu avem. Ar fi timpul să se uite cineva și acolo. Vii și tu?

Allescanti se lăsă pe spate în scaunul rotativ, strângând în

palme o cană de cafea caldă.

— Nu, mulţumesc, Redwood. Te las pe tine!

— Așa mă gândeam și eu, spuse Redwood, punându-și arma în teacă.

o

Cosmo și Stefan trecură nestingheriți de poarta principală. Lui Cosmo i se înmuiară genunchii îndată ce a simțit mirosul dezinfectantului ieftin folosit în institut. Se opri în loc o clipă și lăsă amintirile să treacă peste el. Ziplock, Redwood și anii de experimente medicale. Trase aer adânc în piept de câteva ori, ca să se liniștească.

Stefan îl privea pe sub borurile pălăriei.

— Te simți bine, Cosmo? întrebă el, perii mustății false unduindu-se ușor.

— N-am nimic, hai să mergem.

— Ești sigur?

Cosmo dădu din cap.

— Intrăm și ieșim în zece minute.

Când se apropiară de cabina de pază, Stefan flutură două false cărți de identitate laminate în fața unui gardian, care se juca cu un cub video.

— Sunteți de la Komposite, spuse gardianul, încercând să arate ca și cum i-ar fi păsat. Ați avut un incendiu măricel acolo, săptămâna trecută.

Stefan clătină din cap.

— Da, a ars întreaga cantină. Ghinion!

Gardianul își scutură capul compătimitor.

— Ce testați de data asta?

Stefan bătu ușor în servieta pe care o ținea sub braț.

— Ți-aș putea spune, dar pe urmă ar trebui să te omor.

Gardianul îi înmână două legitimații de vizitator.

— Da, sigur. Bună poantă. Vă luați cărțile de identitate la ieșire.

Stefan își prinse o legitimație la rever și pe cealaltă i-o dădu lui Cosmo. Gardianul se întorsese la jocul lui video, înainte ca să apuce să facă zece pași.

— La mine nici nu s-a uitat, șopti Cosmo.

Stefan zâmbi.

— Nu-i plătesc pe paznicii ăştia suficient, ca să fie atenţi.

Cosmo îl conduse printr-o zonă de recepţie cu boltă, plină de fotografii 3D cu o Clarissa Frayne moartă de multă vreme, care făcea lucruri frumoase, împreună cu nişte tineri. Mergeau în excursii, citeau, săpau gropi, printre alte activităţi în aer liber. Nu era nimic frumos în institutul Frayne. Autorităţile erau mai înclinate să-i bage pe orfanii fără sponsori în căzile experimentale, decât să-i ducă în excursii la munte.

Trecură de mai multe gărzi, dar nu îi chestionă nimeni. Nu erau decât alţi doi tipi în costum, de la vreo companie medicală. Şi, oricum, cine ar avea vreun motiv să se furişeze într-un orfelinat? Cosmo îşi ţinea ochii în jos şi gulerul ridicat, sperând că oamenii vor crede că e un bărbat scund şi nu un puşti înalt.

— Aici, spuse Cosmo, împingând cu umărul o uşă subţire din plastic, ascunsă în spatele unei statui a Clarissei Frayne. În această statuie, fondatoarea institutului era înfăţişată dând în leagăn un copilaş abandonat. Fiecare orfan din institut auzise fel de fel de poveşti despre domnişoara Frayne. Se spunea că femeia urâse copiii şi îi pricopsise cu expresia fără sponsor.

Uşa se deschise, dând spre un coridor îngust, fără decoraţiuni, doar cu lumini de evacuare.

— Fermecător! zise Stefan.

— Ar trebui să vezi dormitoarele.

Coridorul devenea din ce în ce mai rece, pe măsură ce cobora sub nivelul mării. Instalaţiile luminoase de evacuare erau din ce în ce mai vechi, până când ajunseră la o porţiune de coridor iluminată cu becuri montate direct pe perete.

— Becuri, chicoti Stefan. Nu mai vezi aşa ceva decât poate la intrarea în cinematografe.

— Toată electricitatea e trasă din liniile principale de alimentare. Cei din Clarissa Frayne fac asta de când ţin eu minte. Nu ştiu din ce motiv, aici jos e singurul loc unde orfanii fără sponsori pot să se deplaseze fără să fie detectaţi.

Stefan aprobă din cap.

— Sigur că da, scurgerile de electricitate şterg semnalul interceptat de scanere.

Coridorul cobora din ce în ce mai jos, până când, în cele din urmă, ajunseră la o fundătură unde se aflau, de-o parte și de alta, două conducte de evacuare.

— Pe vremuri, când orașul era deseori inundat, apa se scurgea prin țevile astea.

— Și acum?

Cosmo ridică ușor capacul unei trape care asigura accesul pentru reparații. Se deschise surprinzător de ușor.

— Acum orfanii le folosesc ca să-și petreacă ceva timp liniștiți.

În interior, conducta era structurată pe mai multe nivele făcute din carton și rămășițe de fontă. Scărițe care nu păreau prea rezistente legau nivelele între ele, coborând tot mai jos în întuneric.

Stefan testă o scară cu greutatea lui. Se prăbuși sub el.

— Nu mai am doisprezece ani, spuse el, deschizându-și haina.

Pe piept avea legată una din vestele pe care Ditto le furase de la avocații de pe acoperișul clădirii Stromberg. Deschise capacul trusei de escaladare și legă coarda de un mâner solid.

Stefan îl bătu pe spate.

— Haide, Cosmo, urcă.

Cosmo făcu așa cum i se spusese.

— Data viitoare, promite-mi că vom folosi scările. Măcar o dată.

Stefan îi făcu semn cu ochiul.

— O să văd ce pot să fac, spuse el, dându-și drumul în jos, în întunericul conductei.

o

Coborâră atât de mult, că li se părea că au ajuns în centrul pământului. De fapt, coarda se termină înaintea conductei. Stefan scoase o lanternă cu cristale dintr-unul din buzunarele lui. O lovi ca să activeze cristalele luminoase, înainte de a-i da drumul jos. Capătul conductei se afla la câțiva centimetri sub ei.

— Poate avem noroc în noaptea asta, spuse el.

— Bine-ar fi!

Dădură drumul corzii, sărind pe podea cu o bufnitură.

Conducta era aproape în întregime corodată, așa că bâjbâiră până când reușiră să iasă din ea și nimeriră într-o încăpere cu podea de piatră. Cosmo se împiedică de un cablu gros. Se așează în genunchi și urmări cablul până la un punct de joncțiune.

— Am găsit ceva. Un întrerupător.

— E logic, spuse Stefan. Dacă cei de la Clarissa Frayne fură electricitate, trebuie să poată vedea ce fac. Aprinde-l, Cosmo.

Cosmo apucă cu putere întrerupătorul gros și trase până când auzi un clic sonor. Caverna fu instantaneu iluminată de o duzină de spoturi luminoase cu halogen. Se aflau într-un tunel vast care fusese săpat cu aproape un secol în urmă de echipele de construcții din Satellite City, când puseseră țevile de gaze, apă și electricitate. Conductele de electricitate, înalte de o sută de metri, fuseseră jupuite, așa încât rămăseseră fire goale în unele locuri. Acum, alimentau mai multe generatoare mici. Un bâzâit înfundat se auzea din firele neizolate.

Firele nu erau chiar neizolate complet. Erau „îmbrăcate" într-un covor albastru luminos. Paraziți dormind! Milioane. Inima argintie a fiecărei creaturi pulsa în același ritm cu curentul alternativ.

Stefan strânse mai tare pulsul energetic.

— Ăsta trebuie să fie locul, șopti el.

○

Primul gând al lui Cosmo a fost să fugă. Al doilea gând – să fugă.

Stefan puse mâna pe umărul lui.

— Nu te speria, Cosmo. Noi nu suntem pe moarte sau suferinzi. Dacă am fi, ar sări pe noi imediat. Nu trebuie decât să pășim cu grijă, să nu le dăm motiv să bage de seamă. Am putea chiar să cântăm o arie de operă și tot nu s-ar trezi. Nu reacționează la sunete, doar la durere.

— Ești sigur de asta? Ai dovezi certe că așa e?

— Nu, nu am, dar așa intuiesc.

Cosmo chicoti într-un fel foarte apropiat de o manifestare de isterie.

— Și eu intuiesc ceva.

— Tu nu trebuie decât să stai aici. Eu o să pun pulsul și apoi

ieşim pe acelaşi drum pe care am intrat. Două minute şi gata. Asta e tot.

Stefan mergea cu grijă prin labirintul de ţevi şi cabluri, sărind peste paraziţii adormiţi, pe care îi întâlnea în cale. Scopul era să pună pulsul cât mai aproape de inima grupului, acolo unde putea să distrugă cât mai mulţi. Puteau apoi să îl detoneze de la distanţă, din stradă, dezlănţuind o furtună electrică asupra creaturilor. Dacă teoria lui Ellen Faustino era corectă, energia impură ar sfâşia inimile paraziţilor fără să îi afecteze pe oameni în vreun fel, dacă aceştia nu se aflau prea aproape de explozie.

Stefan urcă pe o scară veche de frânghie, fixând cu grijă servieta dedesubtul curbei inferioare a conductei principale. Era înconjurat din toate părţile de paraziţi care respirau, străluceau, trăiau.

Coborî pe scară, întorcându-se să ridice degetul mare, arătându-i lui Cosmo că totul e în ordine. Dar nu reuşi să facă gestul, văzând că băiatul nu era singur. Un bărbat uriaş îl prinsese de după gât, pe la spate, ţinând o armă de şoc lipită de obrazul lui.

— Bună, spuse bărbatul. Drăguţ din partea ta să vii să pui o bombă sub noi.

Stefan era obişnuit să acţioneze în condiţii de stres. Dacă ar fi fost numai el şi străinul, şi-ar fi scos arma electrică, dar acum viaţa altcuiva era în pericol.

— Fă-o, spuse bărbatul. Du-ţi mâna la armă şi puştiul o să inhaleze plastic mai repede decât ai clipi din ochi.

— Ia-o uşurel, Redwood, spuse Cosmo. Nu ştii ce se petrece aici.

— Ba ştiu, răspunse Redwood. Încerci să arunci institutul în aer şi să mă laşi fără slujbă. Asta o să-i placă lui Agnes.

Stefan făcu un pas, precaut, înainte.

— Redwood? Am auzit de tine. Îţi place să baţi copii. Vrei să-ţi încerci norocul cu cineva pe măsura ta?

Redwood începu să râdă.

— Pe măsura mea? Tinere, eşti cu 15 centimetri mai înalt decât mine. Nu sunt prost. Hai scoate-ţi arma şi împinge-o încoace.

Stefan simți o picătură de sudoare scurgându-i-se pe spate. Erau în siguranță între creaturi atâta vreme cât nimeni nu era rănit, altfel paraziții s-ar fi trezit imediat.

— Ușurel, Redwood. Uite arma mea.

Stefan își scoase arma din toc, cu două degete. O așeză jos și o împinse cu piciorul de-a lungul podelei.

— Așa. Uite, sunt neînarmat.

— Și detonatorul, ordonă Redwood. Să nu-mi spuneți că aveați de gând să vă aruncați în aer odată cu clădirea. Aveți un detonator pe undeva. Așa că, dă-l încoace.

Stefan scrâșni din dinți, de ciudă.

— Redwood, nu e ce crezi tu. Ascultă-ne un minut...

Redwood împunse cu arma bărbia lui Cosmo.

— *Tu* să asculți. E destul de simplu. Dă-mi detonatorul, dacă nu îl împachetez pe băiat, pentru început.

— Bine, bine, uite-l.

Stefan deschise capacul unui buzunar de la pantalonii costumului și scoase un cilindru metalic, cu un buton roșu în capăt. Butonul era protejat de un capac de plexiglas. Pentru siguranță. Nu avea cronometru, doar se desfăcea capacul și se apăsa.

Stefan mai încercă o dată cu diplomația.

— Redwood... domnule Redwood. Asta nu e o bombă. E un puls energetic. Sunt creaturi în jurul nostru...

— Gura! comandă Redwood, împingând țeava în gâtul lui Cosmo. Băiatul simți un punct dureros. *Dureros. Durere.*

Paraziții începură să se ridice. Electricitatea era bună, dar dacă era vorba de durere...

— Aruncă-mi detonatorul în momentul ăsta!

Un val de paraziți țâșniră în sus, ca un domino în mișcare inversă, cu ochii lor plini de scântei căutând sursa durerii. Un milion de ochi se opriră asupra lui Cosmo. Și încă mai veneau.

— Redwood, spuse Cosmo bâlbâindu-se. Trebui să ieșim de aici. Vin spre noi.

Paraziții se desprinseseră, de pe unde stăteau agățați, avansând în valuri înspre podeaua de piatră. Îl ignorau complet pe Stefan, concentrându-se asupra lui Cosmo.

Stefan deschise capacul detonatorului.

— Dă-i drumul, Redwood, sau sărim toţi în aer.

— E o cacialma! spuse Redwood, scuipând cuvintele. N-o s-o faci! Nu sunteţi fanatici!

Degetul lui Stefan zăbovea asupra butonului.

— Ştii ceva, ai dreptate. Nu suntem fanatici. De fapt, suntem *cu picioarele pe pământ*.

„Cu picioarele pe pământ? se gândi Cosmo. Ce-o fi vrând să spună?"

Apoi înţelese. Împământaţi, desigur! Cosmo se asigură că ghetele lui cu tălpi de cauciuc fac contact solid cu podeaua tunelului şi închise ochii. Avea să doară.

Stefan puse degetul pe buton.

— Ultima şansă, Redwood. Ce ai de gând să faci?

Paraziţii erau la câţiva centimetri de gâtul lui Cosmo.

— Am de gând să-l împachetez întâi pe puşti şi pe urmă pe tine, spuse Redwood.

— Răspuns greşit! zise Stefan, apăsând pe buton.

o

Pulsul energetic se declanşă, eliberând o ciupercă albastră de electricitate impură în tunel. Cu urletul unui uragan, ciuperca crescu umplând spaţiul, după care se scufundă în rocă. Spoturile cu halogen explodară instantaneu trimiţând în jos roiuri de scântei, ca o ninsoare de neon. Fulgere ţâşneau din centrul exploziei, ţintind inimile argintii ale paraziţilor. Erau prăjiţi cu zecile de fiecare fulger, în timp ce energia impură trecea prin filtrele lor organice. Fulgerele se ramificau ca o pânză de păianjen, ţintind fiecare parazit pe rând. Creaturile încercau să facă faţă fluxului neaşteptat de electricitate, dar era prea mult. Unul câte unul scânteiau în albastru şi se prăbuşeau pe podeaua de piatră, cu inimile argintii reci şi înnegrite.

Pentru oameni era ceva mai bine, în special pentru Cosmo şi Stefan. Ghetele lor de cauciuc conduceau cea mai mare parte a electricităţii afară din corpurile lor. Fură scuturaţi, totuşi, destul de puternic de scurgerea de energie. Cosmo îşi simţi ochii rotindu-i-se în cap şi pantalonii fumegând. Lui Stefan i se ridică părul în cap şi haina îi luă foc. O stinse lovind-o de roci.

Redwood nu fusese așa de norocos. Fără să-și dea seama, îi dăduse drumul lui Cosmo când a văzut că Stefan vorbește serios. Dacă l-ar mai fi ținut câteva secunde, energia s-ar fi scurs din el în băiat. Așa, a simțit descărcarea din plin. Efectul, deși nu la fel de spectaculos ca în cazul paraziților, a fost de permanent. Electricitatea îi aprinsese uleiul vâscos de păr, cu care își unsese șuvițele lui prețioase, și îi arsese fiecare fir de păr din cap. Nu numai atât, dar îi prăjise și porii, astfel că nu avea să-i mai crească păr vreodată. Apoi electricitatea îl lovise pe fostul gardian ca un pumn uriaș, izbindu-l în peretele tunelului. În timp ce zăcea acolo, hainele i se pârliseră și căzuseră de pe el, rămânând doar în niște izmene ca ale lui Bugs Bunny.

Cosmo își reveni din șoc.

— Ce s-a întâmplat?

Camera era luminată de fulgere.

Stefan luă arma de șoc.

— Bugs Buny! Baza către iepure! Ce se întâmplă, Doctore?

Asta era fraza cu care îi plăcea gardianului să atragă atenția.

Lumina scădea pe măsură ce paraziții căzeau pe podea. Inimile lor erau negre și zbârcite, ca niște bucăți de cărbune.

— Am reușit, spuse Stefan, cu un zâmbet amar, în lumina palidă.

— Da, i-am prins!

Stefan lovi o lanternă cu cristale.

— Nu pe toți, dar e un început. Acum știm că se poate. Trebuie să ieșim de aici, dacă nu, *noi* vom fi învinovățiți pentru asta și nu bunul gardian.

Cosmo dădu din cap. Redwood va fi găsit vinovat pentru întreruperea de curent. Era un bonus care le plăcea.

Una dintre pleoapele fostului gardian se deschise.

Cosmo se aplecă spre el.

— Asta a fost pentru Ziplock, Bugs, spuse el.

○

În institutul Clarissa Frayne pentru orfani era mare haos. Nu numai că nu funcționa generatorul principal, dar nici sistemul de siguranță. Ușile dormitoarelor erau dezactivate și programul de urmărire era inactiv. Orfanii fără sponsori evadară din

paturile lor, așezând saltelele una peste alta și folosindu-le ca pe o trambulină de aterizare. Alergau acum peste tot. Cei mai mulți gardieni se ocupau de transfer, astfel că nu mai rămăsese decât o singură echipă să mențină ordinea.

Fred Allescanti preluase comanda, cu rezultate dezastruoase. Reușise până acum să împacheteze doi dintre oamenii lui și lăsase câțiva orfani să treacă de ușile principale. Din fericire pentru echipă, porțile de siguranță se închideau automat în cazul în care se tăia curentul. În cele din urmă, lui Allescanti îi trecu prin cap să construiască o baricadă la baza scării principale. Îi putea reține pe orfani acolo, până când venea curentul.

Cosmo și Stefan se apropiară din spate. Fred Allescanti trăgea cu gloanțe de celofan în oricine scotea capul de după vreun colț. Până atunci, lovise numai lucruri pe care nu le țintise. Scările erau acoperite cu atât de multe globuri de celofan, încât semănau cu o batistă.

— Orfanilor, ar fi bine să vă întoarceți în paturile voastre, urlă el, dacă nu, o să vă petreceți ziua de mâine în cada cu acid. Nu glumesc!

Cosmo simți că își pierde cumpătul.

— Copiii ăștia vor avea de suferit, îi spuse el lui Stefan. De fiecare dată când se întâmplă ceva, gardienii dau vina pe noi.

Stefan îi întinse lui Cosmo haina lui arsă.

— Nu de data asta!

Tânărul rus își scoase arma de șoc și încărcă gloanțe de cauciuc. Lovi din spate trei dintre gardieni și îi imobiliză pe alți trei, cu lovituri bine țintite. Totul se petrecu cam în patru secunde.

Orfanii coborâră scările ca o maree și se adunaseră în jurul lui Stefan.

— A fost vreunul dintre voi afară de unul singur? îi întrebă Stefan.

Un puști mărunțel se strecură în față. Abia i se vedeau ochii de după părul lung și negru.

— Eu am evadat pentru câteva săptămâni, până când m-au prins de pe stradă.

— Cum te cheamă?

— Numele meu de stradă e Fence[9] pentru că asta fac.

Stefan îi strânse mâna băiatului, apoi îi scrise un număr în palmă.

— Fugiți spre sud, băieți, dincolo de Blocadă. Fence știe drumul. Când ajungeți la canal, sunați la numărul ăsta.

Fence ridică mâna liberă.

— Da, Fence?

— Au un sistem prin care ne urmăresc. Ultima dată gardienii m-au prins imediat cum am pus un picior afară din Booshka.

— Ați simțit șocul mai devreme?

Băieții dădură din cap. Unii dintre ei mai aveau încă părul zbârlit.

— A fost un puls energetic. A tăiat curentul și a neutralizat microparticulele din porii voștri. Sunteți liberi să plecați.

Orfanii rămaseră tăcuți pentru un moment, digerând știrea neașteptată. Apoi izbucniră în strigăte de bucurie, cățărându-se pe trupul înalt al lui Stefan, ca niște veverițe.

— Gata, ajunge! Trebuie să plecați până nu ajung întăririle. Sunați la numărul ăsta. Omul care va răspunde e un prieten. Caută tot timpul băieți disponibili. O să vă dea de lucru și un loc unde să stați. Plata nu e prea mare, dar o să vă descurcați.

Fence îl privea chiorâș.

— Asta ar putea fi o altă șmecherie. De unde știm că putem avea încredere în tine?

Cosmo păși în față.

— Mă mai ții minte, Fence?

Fence își dădu părul la o parte de peste ochi.

— Cosmo Hill! Să mă-mpachetezi dacă nu e el! Toți te-am crezut mort. Ce s-a întâmplat cu fața ta?

Cosmo își atinse umflătura din dreptul plăcii Robotix din frunte.

— E o poveste lungă, Fence, poate ți-o spun într-o zi. Acum fă ce-ți spune Stefan. Poți avea încredere în el. Mi-a salvat viața și, oricum, viața afară trebuie să fie mai bună decât aici. Nu vă veți mai întâlni cu o șansă ca asta, să vă puteți rupe de tot de orfelinat.

Vestea se răspândi de-a lungul scărilor. Cosmo trăia și bărbatul acela era prietenul lui. Dacă Cosmo a supraviețuit afară, toți pot supraviețui.

— Bine, spuse Fence, o să sun la numărul acesta, dar dacă ne păcălești, te voi vâna până te găsesc.

Băiețelul întinse mâna. Stefan i-o scutură cu putere.

— Mi se pare corect.

Se auzi o sirenă în depărtare.

— E timpul s-o ștergeți, spuse Cosmo, acum ori niciodată!

— Acum! decise micuțul Fence conducându-i pe orfanii fără sponsori în noapte, ca o mică iscoadă.

STRADA ABRACADABRA

Mona știa că va trebui să-i ceară scuze lui Ditto, doar că amâna cât putea. Momentul veni, însă, când Stefan sună să-i spună că erau în drum spre casă. Misiunea fusese un succes și aveau să parcheze în garaj în zece minute. Dacă nu avea de gând să lase supărarea în clipa aceea și să-și ceară scuze, Stefan avea s-o ducă cu forța pe acoperiș.

— Bine, spuse ea, gemând mai mult pentru sine. Să-mi cer scuze, dar numai pentru că eu sunt mai mare decât el, în mai multe privințe!

Liftul era la nivelul acoperișului și, ca să economisească timp, Mona urcă pe scara de incendiu. Liftul era așa de vechi că încă mai avea cabluri și mecanisme de tragere în loc de câmp magnetic. Până ajungea la etajul ei, avea timp să-și ceară scuze și să gătească cinci feluri de mâncare.

Mona urcă pe scara exterioară a clădirii 1405, de pe strada Abracadabra, cât mai aproape de perete, ca să evite ceața acidă care strălucea, lăsându-se spre pământ. În curând, ceața aceea se va transforma în picături de mărimea bilelor de naftalină și Satellite City va răsuna de sunetul alarmelor de mașini.

Ajunse pe acoperiș chiar în timp ce Ditto pleca de acolo. Copilul Bartoli așeză o scară care traversa către clădirea vecină.

— Hei, Ditto, ce faci?

Dar vântul împrăștie sunetul și Ditto nu se întoarse.

Foarte ciudat. Ce joc mai e și ăsta? Mona se gândea că ar trebui să se întoarcă mai târziu. Dar se gândea și că mai târziu nu s-ar mai fi întors. Situația era curioasă. Îl urmări, așadar, pe colegul ei supranaturalist, cu mișcări grațioase și silențioase, ca de felină, pe cealaltă clădire.

Ditto lăsase scara jos, ceea ce însemna că intenționa să se întoarcă. Mona trebuia să aibă grijă. Dacă nu se întorcea înaintea lui, avea să rămână blocată pe acoperiș în ploaie.

Ditto traversă în grabă suprafața de fontă, ocolind bălțile uleioase care măcinaseră acoperișul de-a lungul anilor. Mona se urcă pe casa liftului. Putea să vadă totul de acolo, dar Ditto, din perspectiva lui de om scund, nu putea s-o vadă pe ea.

Micul supranaturalist merse spre colțul nordic al clădirii. Statuia Strădaniei se ridica în spatele lui, cu un corp de iluminat, roșu, în mână. Era și o lumină albastră. Mai aproape. Chiar pe acoperiș. Mona trase aer în piept Un singur parazit stătea în umbră la marginea clădirii. Asta era explicația. Ditto detectase creatura cu parabolica și venise să investigheze.

Ce avea de gând să facă? Nu folosise niciodată o armă, iar Stefan tocmai detonase singurul puls pe care îl aveau. Mona era gata să sară de pe acoperiș și să-l însoțească pe prietenul ei, când Ditto făcu un lucru ciudat. Îngenunche în fața creaturii și întinse mâna. Parazitul, slăbit din cauza lipsei de energie, cu inima de un albastru șters, întinse mâna lui cu patru degete către Ditto. Era o formă de recunoaștere. Comunicau.

Mona aproape căzuse de pe acoperiș. Era incredibil. Cine era Ditto? Ce era el? Fusese un trădător în mijlocul lor, tot acest timp? Mona scotoci după telefon prin buzunar și îl apelă pe Stefan, de pe tasta de urgență. Dar nu. Nu era de ajuns. Ar fi cuvântul ei împotriva cuvântului lui Ditto. Avea nevoie de mai mult.

Telefonul Monei era un model vechi, dar avea capacitatea să facă poze foarte bune. Șaizeci de secunde video, sau o sută de cadre. Mona selectă opțiunea video și îndreptă lentila telefonului către Ditto și prietenul lui albastru. Tocmai la timp pentru a-l vedea pe Ditto tăindu-se la deget în mod deliberat cu un briceag și oferind rana parazitului. Creatura prinse rana cu

cele patru degete și extrase un flux argintiu de energie. În câteva secunde, îi revenise albastrul lui natural. Îi dădu drumul lui Ditto și pluti în jos, coborând pe picioarele lui.

Mona privit înregistrarea să fie sigură că a văzut, într-adevăr, ceea ce credea ea că a văzut. Ditto îl vindecase pe parazit. Acum înțelegea. Sigur, Ditto nu purta armă, el singur se opusese detonării pulsului. Era aliat cu paraziții!

○

Ditto își sugea rana de la deget, când se deschise ușa liftului. Stefan și Cosmo se întorseseră. Erau strânși în jurul Monei aproape unul de celălalt, toți privind la ceva. Ecranul telefonului Monei.

— Ce aveți acolo, întrebă copilul Bartoli. Unul din e-mail-urile alea cu glume? Unele dintre ele sunt chiar haioase.

Stefan luă telefonul cu mâna tremurândă. Fața îi era încordată și palidă.

— Da, Ditto, vrei să vezi și tu? O să leșini de râs. Apropo, ce-ai pățit la deget?

Ditto simți furnicături pe tot spatele, ca și cum ar fi fost înțepat cu mii de ace.

— Mi l-am prins în panoul ăla de pe ușa liftului, știi, ăla care iese în afară.

— Știu care. Poftim, uită-te!

Ditto luă telefonul și apăsă triunghiul pe care scria *Play*. Preț de o clipă nu își dădu seama la ce se uita, dar apoi totul deveni înspăimântător de clar. Fusese prins. Descoperit. În sfârșit. După tot acest timp, venise momentul adevărului. Sau momentul *pentru* adevăr.

— Da, spuse el, dându-le înapoi telefonul. Nu arată bine, dar pot să vă explic.

Stefan privea drept înainte, evitând privirea lui Ditto.

— Împachetează-ți lucrurile și pleacă. Până mâine dimineață, vreau să fii plecat!

— Așteaptă un minut, ascultă-mă!

Mona înaintă spre copilul Bartoli.

— Atâta vreme! Cum de nu mi-am dat seama? Acum înțeleg de ce nu voiai să împuști paraziții. Acum înțeleg de ce te

opuneai la orice soluție care ar fi putut să meargă.

Ditto se retrase un pas.

— Orice soluție care ar fi putut să meargă? Nu e așa!

— Atunci cum e, Ditto? Ne înjunghiai în spate în fiecare zi. De ce nu te-ai dus la Clarissa Frayne să vindeci toți paraziții pe care Cosmo tocmai i-a detonat?

Ditto își lăsă capul în jos.

— Aș fi vrut să pot face asta.

Comentariul îl înfurie pe Stefan. Îl apucă pe Ditto de guler și îl ridică pe o masă de lucru.

— Ai fi vrut să poți face asta? De când ne trădezi, Ditto? De la început? De trei ani?

Acuzațiile îl loveau pe Ditto ca niște lovituri de ciocan. Omulețul părea că se micșorează și mai mult, plecând capul tot mai jos.

— Dacă te mai văd vreodată, am să te tratez ca pe un dușman și, crede-mă, nu ți-ai dori asta!

— Tu nu înțelegi, Stefan, protestă copilul Bartoli. Nu vezi ce se întâmplă.

Stefan îi râse în față.

— Lasă-mă să ghicesc, încă o teorie a conspirației? Cei de la Myishi ne folosesc pentru interesele lor, Ellen Faustino minte de îngheață apele.

Adevărul țâșni din Ditto ca o rachetă.

— Ne iau durerea! spuse el repede.

Cosmo simți că urma ceva important. Orice avea Ditto de zis le va schimba viețile complet.

— Paraziții iau durerea. Nu puterea de a lupta, doar durerea. Ne ajută. Întotdeauna ne-au ajutat.

Stefan îi întoarse spatele. Nu voia să audă.

— Aiureli! Ai spune orice să-ți salvezi pielea!

— Vă amintiți ce m-a întrebat Lincoln, la groapa de gunoi?

Mona își aminti.

— Dacă ai mutații. A întrebat dacă ești sensibil.

Ditto se așeză pe masă.

— Copiii Bartoli au adesea anumite talente. Eu sunt vindecător. Pot să iau durerea.

— Știam, spuse Cosmo. După accident, mi-ai luat durerea de cap. Ai zis că e medicamentul, dar erai tu.

— Acesta e un dar pe care îl am și eu și paraziții. Facem același lucru, poate de asta comunic cu ei. Le simt abilitățile și ei le simt pe ale mele. Se spune că avem un al doilea simț al văzului.

Cosmo își aminti ceva.

— La groapa de gunoi, Lincoln a spus că ai mâini vindecătoare. Credeam că se referă la faptul că ești medic, dar el știa că e o mutație a copiilor Bartoli.

Ditto își examină palmele.

— Nu sunt tocmai vindecătoare. Nimic nu vindecă mai repede decât se vindecă trupul singur. Eu doar iau durerea.

Stefan refuza să creadă.

— Sunt minciuni! Numai minciuni!

— Paraziții sunt dați de natură! insistă Ditto. Convertesc energia, ca și mine. Ca orice altă creatură de pe planetă, într-un fel sau altul. I-am putut vedea dintotdeauna. Și i-am putut simți. La început mi-era frică de ei, apoi mi-am dat seama că făceau același lucru ca și mine. Nu sunt o specie rea Sunt atrași de durere. O iau și o convertesc în energie. Un ciclu natural.

Stefan se întoarse. Avea fața roșie de o furie pe care abia reușea să și-o controleze.

— Și mama mea? Am văzut ce i-au făcut paraziții.

— Era pe moarte, spuse Ditto blând. Au ajutat-o, i-au ușurat trecerea. Paraziții iau durerea când e prea târziu pentru corp să se vindece singur. Așa era înainte ca ei să se multiplice necontrolat. Înainte ca noi să stricăm ordinea lucrurilor.

— Un motiv. Dă-ne un singur motiv pentru care să te credem, după ce ne-ai mințit atâta vreme.

Ditto se așeză la masă, frecându-și ochi cu încheieturile mâinilor.

— De când țin eu minte, creaturile au fost aici. Nu comunicăm la fel. Nu ca oamenii, dar ne simțim. Știu când sunt agitați sau somnoroși. Era un copil Bartoli care avea aceeași abilitate. Numărul optzeci și doi. Dar cel de-al doilea simț al văzului îl speria. Înnebunise. Acum locuiește în Booshka și stă

tot timpul legat la ochi cu o banderolă. Nu și-o scoate niciodată. Eu n-am înnebunit pentru că ființele astea ne ajută, ne fac durerea suportabilă, ne pregătesc pentru cealaltă viață.

Cosmo o întrerupse.

— Există o altă viață?

— Da, văd frânturi din ea, din când în când.

Și Mona era interesată.

— Cum e?

Ditto se gândi puțin.

— Altfel.

— Liniște! strigă Stefan. Toți. Dacă e adevărat, de ce nu mi-ai spus cu ani în urmă?

Ditto își ridică ochii.

— Eram gata să-ți spun de un milion de ori, dar nu aveam nicio altă dovadă decât ceea ce simțeam eu. Pentru prima dată făceam parte dintr-o familie și, spunând ceea ce simțeam ar fi distrus asta. Și pentru ce? Nu m-ai fi crezut niciodată fără dovezi. Erai și mai fanatic la început. Timpul te înmoaie, Stefan. De curând, ai început să te îngrijorezi pentru membrii echipei. E o schimbare.

— Puteai să încerci.

— Știu, puteam. Dar am decis să fac tot ce pot din interior. Nu distrugeai paraziții, am simțit asta imediat, iar eu aveam ocazia să fac tot ce puteam pentru victimele accidentelor. Nu știam că ajutăm creaturile să se reproducă.

— Luptai dinăuntru, mormăi Cosmo.

Ditto dădu din cap.

— Exact. Și totul ar fi fost bine dacă nu ar fi intervenit Myishi. Îți dai seama ce ai făcut astă-seară, Stefan? Dacă e adevărat ce spui, ai ucis o mulțime de creaturi. Aș fi vrut să am curajul să-ți spun mai devreme adevărul, dar nu am crezut că treaba asta cu pulsul o să meargă, din punct de vedere științific nu ar trebui să meargă. Câți oameni sunt acum sfâșiați de durere? Oameni ca mama ta?

Stefan începu să tremure.

— Taci!

— Nu vrei să asculți, Stefan, pentru că ani de zile ai avut pe

cine să învinovățești de moartea mamei tale. Ăsta e adevărul, Stefan! Acceptă-l!

— Nu știu ce e, dar nu ăsta e adevărul! Tu n-ai recunoaște adevărul, nici dacă ar ieși dintr-o gură de canal și te-ar mușca de fundul tău de Bartoli.

Ditto scoase telefonul.

— Sun-o pe Ellen Faustino. Spune-i că ai rezerve. Cere echipei ei de oameni de știință să studieze posibilitatea ca aceste creaturi să nu absoarbă energia, ci doar durerea. Anestezie naturală.

— De ce să fac asta?

— Pentru că dacă am dreptate, mii de oameni sunt sfâșiați de durere și nu ar trebui să fie. Așa cum mama ta nu a fost, la sfârșitul vieții ei. Cum nici tu nu ai fost, dacă vrei să-ți amintești...

Cosmo își aminti că după căderea de pe acoperiș îi dispăruse durerea îndată ce l-a atins creatura. Își amintea că se simțea calm. Fără teamă.

— Și dacă nu ai dreptate? întrebă Stefan.

Ditto se ridică în picioare pe masă, îndreptându-și spatele și ajungând la înălțimea lui maximă.

— Dacă nu am dreptate, o să ies dintr-o gură de canal și o să mă mușc de propriul meu fund de Bartoli.

o

Ellen Faustino era în mașină, când primi telefonul lui Stefan.

— M-am gândit că o să aud vești de la tine, Stefan, a spus ea, un zâmbet apărându-i în colțul gurii. Tu ai fost la satelit, nu-i așa? Floyd Faustino, într-adevăr. Nu înțeleg cum ai reușit să faci rost de codurile de acces. Sunt sigură că ne te-am lăsat din greșeală să tragi cu ochiul la ecranul meu.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse Stefan, pe un ton inocent.

— M-am gândit că o să iei problema în propriile tale mâini, continuă Ellen. De fapt, am sperat să faci asta. De multe ori birocrația încetinește lucrurile.

— Începe să sune ca și cum aș lucra pentru dumneavoastră, profesor Faustino.

Zâmbetul lui Faustino deveni mai larg.

— Da, așa s-ar zice. Și la Clarissa Frayne ați fost tot voi, presupun. Supranaturaliștii nu pierd deloc vremea.

Stefan își alese cuvintele cu grijă.

— Dacă am fost noi, ceea ce nu recunosc nici măcar o secundă, atunci am putea avea o problemă.

Ellen se încruntă.

— O problemă? Dar pulsul energetic a mers perfect. Aș fi preferat să nu provocați o pană de curent pe zece străzi, dar a fost pe termen scurt, iar echipa mea adună corpurile de Un-Spec 4 de azi-dimineață.

Era rândul lui Stefan să se încrunte.

— Adună corpurile? De ce? Ce fac cu ele?

Ellen își ridică un deget în dreptul buzelor.

— Nu vreau să mai spun nimic pe telefonul companiei. Am spus deja destul. Cred că din cauză că sunt foarte entuziasmată. O să vezi singur când vii data viitoare.

— Ca să-mi ridic cecul? întrebă Stefan ironic.

— Sunt o femeie ocupată, Stefan. Care este problema de ești așa de îngrijorat?

— Un membru al echipei mele, în curând va fi fost membru, crede că paraziții, adică Un-Spec 4 s-ar putea să nu fie atât de dăunători pe cât credeam. El e de părere că nu fac decât să ne aline suferința. Ne iau durerea, după cum spune el. Dacă e adevărat, atunci nu avem de ce să ne luptăm cu ei.

Faustino păru sincer îngrijorată.

— Cum? exclamă ea, după care făcu o pauză. Nu-mi imaginez cum ar fi posibil lucrul acesta, dar îmi pun echipa la treabă imediat. Fără alte pulsuri energetice, până nu aflăm adevărul. Rămâneți pe poziții, deocamdată, până facem niște teste. Nu cred că ne-ar lua mai mult de două săptămâni până să avem rezultatele. Poți aștepta atât?

— Am așteptat trei ani, răspunse Stefan. Mai pot aștepta două săptămâni.

Faustino își lăsă privirea în jos.

— Știu că ți-e greu să accepți asta, Stefan, dar ține minte, nimic nu s-a demonstrat încă. Poate suntem, totuși, pe drumul cel bun.

— Două săptămâni! spuse Stefan, închizând telefonul.

Ditto dădu drumul unei guri de aer pe care o ținuse în piept aproape pe toată durata convorbirii.

— Două săptămâni. Am dreptate, o să vedeți!

Stefan îi aruncă telefonul.

— Nu vreau să mai aud asta, Ditto. Indiferent care ar fi rezultatele testelor profesorului Faustino, tu ne-ai mințit ani de zile. Ne-am pus încrederea și viețile în mâinile tale și nu au fost niciodată o prioritate pentru tine.

— N-am făcut niciodată nimic rău nici unui om și nici unei ființe. N-o să-mi cer iertare pentru asta.

— E prea târziu pentru iertare, Ditto. Ne-ai înșelat pe toți. Nu mai putem avea încredere în tine. Până în zori vreau să pleci de aici.

Ditto privi în ochii lui Stefan. Erau neîndurători și jigniți.

— Foarte bine, dacă asta vrei, așa va fi.

Stefan se întoarse cu spatele la copilul Bartoli.

— Asta vreau! spuse el.

○

Cosmo stătea întins pe patul lui, urmărind un grup de cari de rugină mâncând dintr-o grindă din tavan. Părea că îndată ce rezolvau o problemă, o alta le venea pe cap.

Cosmo se simțea ca un cobai într-un labirint, nu știa niciodată ce acțiune, aparent nevinovată, va duce la dezastru. Și pentru ce? Ca ei să persecute un grup de creaturi care nu încercau decât să ajute omenirea? Dacă ceea ce spunea Ditto era adevărat?

„Privește partea bună a lucrurilor, își spuse el. Măcar îți crește părul. În câteva luni n-o să mai arăți ca fundul unui trol."

Mona apăru în ușa separeului său.

— Ei, ești treaz?

Cosmo se ridică în capul oaselor.

— Da. Am dormit vreo două ore, dar l-am visat pe Ditto.

Mona se urcă la celălalt capăt al patului.

— Înțeleg. Nu cred că Stefan poate să facă față la toate câte s-au întâmplat. Întâi află că i-a ajutat pe paraziți să se înmulțească, acum că nu fac decât să ne ia durerea.

— Dacă Ditto are dreptate.

— Da, dacă Ditto are dreptate.

Mona își legă părul la spate, într-o coadă, înfășurându-l cu o bandă elastică.

— Mă gândeam să plec în altă parte, Cosmo. Poate să-mi iau o slujbă la Jean-Pierre, în Booshka. De ani de zile tot încearcă să mă ademenească. Oricum, dacă el n-o să mai fie printre noi multă vreme, cineva trebuie să țină mașinile găștilor pe șosea.

Cosmo simți un ghem în stomac. Ideea că Mona ar putea să plece nu îi trecuse niciodată prin cap.

— Ești sigură? Pari o fată hotărâtă.

Mona zâmbi.

— Da, îmi place partea cu împușcăturile. E ca un joc video. Aruncă în aer extratereștrii albaștri și răi. Dar nu sunt extratereștri. Și poate nu sunt nici răi. Nu cred că aș mai putea îndrepta o armă către cineva, dacă nu sunt sută la sută sigură că face rău.

Cosmo dădu din cap. Și el simțea la fel.

— Și, mă gândeam, tot am nevoie de un ajutor cu uleiurile de motoare. Cineva care prinde repede. Crezi că ai putea schimba uleiul?

Cosmo zâmbi, dinții sclipindu-i în întuneric.

— Eu? Vrei să vin cu tine?

Mona îl înghionti în umăr.

— De ce nu? Facem echipă bună. Întotdeauna mă salvezi.

Cosmo deschise gura să spună da, dar cuvântul îi rămase în gât.

— Mi-ar plăcea tare mult, Mona, nimic nu mi-aș dori mai mult, dar Stefan m-a primit la el...

Ochii Monei erau triști, dar nu erau surprinși.

— Înțeleg, Cosmo. Nu-ți face griji, nu plec nicăieri până nu-și termină Ellen Faustino testele. Poate o să te răzgândești.

— Poate, spuse Cosmo, amărât.

Doar el și Stefan. Ce distracție o să fie!

o

Paralegiștii de la Myishi puteau fi extrem de silențioși. Un întreg detașament ar fi putut trece în fugă pe lângă o căprioară

și animalul nici nu și-ar fi ridicat privirea. Aveau și o mulțime de șmecherii hi-tech care îi ajutau să se furișeze și mai ușor. Fiecare paralegist căra în total treizeci de kilograme de echipament care îl ajută să se cațere, să taie, să ardă și să prindă.

Paralegiștii erau transportați prin aer, împreună cu cele treizeci de kilograme ale lor, de aparate de zbor Myishi Whisper[10] o combinație de elicopter și planor, cu opțiune de decolare verticală și aripi rigide de planor. Ce să mai spunem de tot armamentul cu care puteau distruge orice ar fi fost destul de naiv să îndrepte spre ei mai mult decât un deget.

Paralegiștii aveau mai multe metode de descindere în manualul lor, dar metoda lor preferată era *stafia*. Le plăcea ca obiectivul lor să se trezească împachetat în celofan, fără să aibă vreo idee cum de ajunsese acolo. Fără victime. Mai puțină birocrație.

Imobilul din strada Abracadabra nu fu o provocare prea mare pentru un echipaj care pătrunsese în mai multe bănci străine, în fortărețele a doi membri ai lumii interlope și într-o grădiniță privată. Escaladaseră zidurile, pur și simplu fixară dispozitive de bruiaj la senzorii de mișcare și aplicară pe geamuri pătrate mari cu dizolvant de sticlă.

Când comandantul echipei dădu ordinul, paralegiștii trecură curent electric prin pătratele de solvent și absorbiră ferestrele din ramele lor. Întreaga procedură se desfășură la adăpostul draperiilor grele ale imobilului.

Vreo douăzeci și patru de paralegiști descinseră pe mai multe intrări și își setară ochelarii pe treapta de detectare a căldurii corporale. La o comandă, paralegiștii se despărțiră în patru grupuri și fiecare porni după ținta stabilită.

Drept vorbind, mulți dintre paralegiști se simțiră un pic dezamăgiți. Auziseră multe despre îndrăznețul Stefan Bashkir și sperau că va opune o rezistență serioasă. Dar, după cum se întrevedea situația, părea să fie o treabă foarte ușoară. Nimeni nu avea să le reziste aici. Nici nu părea că ar fi fost cineva treaz.

o

Când deschise ochii, Cosmo văzu trei paralegiști Myishi în separeul lui. Unul își punea un încărcător la armă. Cosmo luă o

gură de aer ca să-și umfle cutia toracică.

— Ai experiență, spuse paralegistul, trăgând un glonț cu celofan.

Mona, care întotdeauna dormea iepurește, reușise chiar să sară din pat înainte s-o prindă. Uimitor pentru cineva fără pregătire formală în tehnici de luptă, dar Mona reușise să-i imobilizeze pe doi dintre paralegiști, înainte ca al treilea să o țintească cu un Shocker. Așteptară până când fata se opri din tremurat, ca să tragă cu un glonț cu celofan.

Stefan auzi lupta care se dădea în separeul Monei. Țâșni din separeului lui direct în brațele a șase paralegiști. Alți câțiva împachetau armamentul și computerele supranaturaliștilor. Pentru prima dată în viața lui, Stefan Bashkir se lăsă luat fără să se împotrivească.

— Faceți o greșeală, le spuse el, împreunându-și degetele după ceafă. Noi lucrăm împreună cu Myishi. Luați legătura cu președintele Faustino, din departamentul Cercetare și Dezvoltare. Credeți-mă, e o greșeală.

Un paralegist îl împacheta de la distanță mică.

— Așa spun toți, zise el.

Ditto stătea treaz pe patul lui, îmbrăcat. Sacoșa lui din molton era pe podea, pregătită pentru dimineață.

— Ați adus *pazza?* îl întrebă el pe primul paralegist care intră pe ușă.

— Nimănui nu-i plac șmecherii, spuse bărbatul, după care îl împachetă.

CAPITOLUL IX

COBAI

DEPARTAMENTUL CERCETARE ȘI DEZVOLTARE MYISHI,

Parcul Industrial Primarul Ray Shine. Satellite City

Paralegiștii Myishi le citiră supranaturaliștilor drepturile și îi urcară, cu ajutorul unor frânghii, într-un elicopter Whisper, care aștepta pe acoperiș. După un zbor de zece minute spre nord, către parcul industrial Ray Shine, aterizară pe o platformă de pe acoperișul clădirii Myishi. Paznicul preferat al lui Cosmo îi aștepta lângă cada din plexiglas, din zona de detenție a clădirii.

— Bună, scumpule, spuse acesta, atașând o ventuză pe capul lui Cosmo. Știam eu că o să ne revedem. M-au adus aici special pentru treaba asta, sunt în a treia tură consecutivă.

Supranaturaliștii fură aruncați fără menajamente în cada cu acid galben, agățați de câteva ventuze. Sedativul din celofan li se scursese deja în sânge, așa că nu mai opuneau niciun fel de rezistență, se relaxau doar în închisoarea lichidă. Soluția acidă începu imediat să lucreze asupra celofanului, mâncând din el ca un virus. Era un proces lent și avea să treacă cel puțin o oră până când să capete vreun pic de mobilitate. Până atunci, nu aveau ce face decât să atârne acolo și să se gândească la lucruri frumoase. Dacă s-ar fi zbătut cât de puțin, nu ar fi făcut decât să-și strângă și mai mult celofanul în jurul pieptului.

Când paznicul căzii termină de fixat în ventuze ultimul supranaturalist, sună interfonul clădirii. În câteva minute, Ellen Faustino își făcu apariția, flancată de doi bodyguarzi. Când îi văzu pe supranaturaliști suspendați în cadă, îl pocni pe paznic drept în piept.

— Ce faci aici? întrebă ea. Ar fi trebuit să fie morți! Tot ce

voiam să văd erau patru cadavre, ca să fiu sigură că sunt morți. Ăștia, e clar, sunt în viață!

În interiorul căzii, cuvintele lui Faustino treceau ca un cuțit prin mintea uluită a lui Stefan. Morți! Trebuia să fie o greșeală. Ce se petrecea, oare? De ce i-ar vrea profesorul Faustino morți? Doar era om de știință.

Paznicul nu făcu chiar o plecăciune, dar fu pe aproape.

— Îmi pare rău, doamnă președinte, nu mi-a spus nimeni. Îi scufund imediat. În douăsprezece ore nu vor mai rămâne decât molecule din ei!

Stefan încercă să vorbească, dar respirația lui de-abia reuși să boțească puțin celofanul. Se zbătu fără forță în lichidul acid, dar celofanul îl ținea strâns.

— Deci te-ai trezit, Stefan, spuse Faustino, lipindu-și palmele pe plexiglas.

Gura lui Stefan nu putea întreba de ce, însă întrebară ochii lui.

— Ești surprins? Nu înțelegi ce se întâmplă?

Toți ascultau, luptându-se cu efectul sedativului.

— E așa cum ți-am spus eu, Stefan, lucrai pentru mine. Toți lucrați pentru mine. Supranaturaliștii tăiau colțurile acolo unde nu puteam eu să o fac. Ați rezolvat treburi pentru care mie mi-ar fi trebuit luni de zile ca să obțin permis. Și eu nu pot să aștept atâta.

Se opri din expunerea ei și îi ordonă paznicului să meargă în celălalt capăt al camerei.

— Sunt lucruri strict secrete, le explică ea. Dacă aude mai mult de atât, va trebui să-l omor, și paznicii de cadă buni sunt greu de găsit. Lucrurile mergeau bine, până când ți s-a trezit conștiința. Ai găsit unde se ascundeau Un-Spec 4, eram sigură că o să-i găsești, și ai declanșat pulsul energetic. Dacă aș fi încercat eu să fac vreunul din lucrurile astea, dacă aș fi fost așa de șireată ca tine, m-ar fi prins cu siguranță.

Stefan nu se simțea șiret în acel moment. Se simțea credul și naiv.

— Putea să fie perfect, supranaturaliștii doborau paraziții și echipa mea îi colecta. Aș fi putut să am o sursă de energie curată

și să salvez satelitul. Dar nu, brusc, după trei ani de zile, Stefan Bashkir își schimbă ideea fixă, se răzgândește și nu mai vrea să lupte cu paraziții. Acum supranaturaliștii nu mai au valoare pentru mine, nu mai sunt decât niște fire deznodate. Și știți ce se întâmplă cu firele deznodate. Sunt tăiate! În câteva ore, nu va mai rămâne nimic din tine și din micul tău grup. I-am pus pe băieții mei să vă confișteșiechipamentul din strada Abracadabra. Nu va mai fi niciun fișier de computer, nicio amprentă, când o să termin cu voi!

Stefan își balansă partea de jos a corpului înspre peretele căzii, dar bocancii lui se loviră slab de perete și fu trimis înapoi.

Faustino râse.

— Micul Stefan a rămas neschimbat. Se luptă până la capăt. La fel ca mama ta.

Se aplecă și mai aproape de cadă.

— Mai sunt două lucruri pe care vreau să ți le spun, ca să te pedepsesc pentru că mi-ai încurcat planul, în primul rând, colegul tău are dreptate. Sigur că Un-Spec 4 nu absoarbe energia. Numai unul cu idei fixe, ca tine, ar putea crede asta. Am făcut teste pe cobai. Câțiva dintre ei erau răniți. Cei păstrați într-un mediu acvatic, departe de Un-Spec 4 nu au trăit mai mult decât cei ajutați de paraziți. Am făcut și teste pe oameni, pe... ăă... voluntari. Rezultatele au fost aceleași. Intervenția Un-Spec 4 diminuează, de fapt, nivelul de stres al subiectului. Nu iau decât durerea. Și ca să punem capăt emisiile lor de energie se pare că repară chiar stratul de ozon. Partea cu destabilizarea satelitului a fost o altă minciună, ca să te înverșunez și mai tare. Dacă asta te face să te simți mai bine, pulsul nu i-a omorât. Nu poți distruge energia, asta ține de cunoștințele elementare de fizică. Pulsul se pare că i-a sterilizat, așadar în curând numărul lor va reveni repede la normal.

Cosmo simțea că-i cad pleoapele. „Stai treaz! își spunea el. Dacă nu, s-ar putea să nu te mai trezești.” Lângă el, Mona își pierduse deja cunoștința. Dar ochii lui Stefan deveneau din ce în ce mai aprinși. Ura îl ținea treaz, așa cum îl ținuse timp de trei ani.

— Tare o să-ți mai placă a doua informație pe care o să ți-o

dau, Stefan, continuă Faustino. Dacă mi-ai fi verificat vreodată registrele de la academie, ai fi putut vedea că mai mulţi alţi cădeţi au suferit accidente în care au fost la un pas de moarte.

Faustino îl privea pe Stefan cu atenţie, aşteptând ca el să prindă ideea. Deodată, înţelese şi începu să se zbată violent în coconul lui de celofan.

Ellen bătu din palme.

— Bravo! Ţi-a picat fisa! Aşa e, Stefan. Lucram deja pentru Myishi pe atunci şi tu erai parte din experiment. Eu am devenit identificator printr-un accident, dar tu ai fost făcut identificator. Mi-am dat seama cum poţi să devii identificator şi am decis să mai fac câţiva. Nu ţi s-a părut ciudat că ambulanţa trecea chiar pe acolo? Totul era aranjat. În cele din urmă, te-aş fi recrutat în grupul meu, dar ai renunţat la poliţie şi ţi-ai înfiinţat un grupuleţ al tău. Îmi pare rău pentru mama ta, dar *este interzis* să transporţi pasageri într-o maşină de poliţie, aşa că numai tu eşti de vină!

Stefan încetă brusc să se mai zbată, atârna aproape inert de ventuza lui. Lacrimi amare îi curgeau pe obraz, strângându-se în celofan.

— Oh, făcu Faustino. Ţi-am rupt inima? Ce rău îmi pare!

Pocni din degete, chemându-l pe paznic.

— Scufundă-i, îi ordonă acestuia. Nu vreau, nu vreau să mai rămână nicio măsea drept dovadă care să-i poată conecta cu departamentul meu.

— Nicio problemă, doamnă preşedinte, spuse bărbatul. Consideraţi-i ca ieşiţi din viaţa dumneavoastră.

Urcă treptele până la agăţătorile ventuzelor şi eliberă una câte una piedicile scripeţilor de care erau ataşate. Aceştia se rotiră scufundându-le capetele în cada gigantică cu compus acid.

— Frumos. Aşteaptă-te la un mic bonus la salariu.

— Mulţumesc, doamnă preşedinte. E întotdeauna o plăcere să vă servesc!

Dar paznicul căzii vorbea singur, Ellen plecase deja. Avea treabă. Nu avea câteva ore libere să-i privească pe supranaturalişti dizolvându-se în acid.

o

Dar nu de dizolvat le era lor frică. S-ar fi sufocat cu mult înainte ca acidul să le ajungă la piele și oase. Celofanul se mai lăsase, dar nu suficient ca să poată să se cațere afară din cadă. Până când vor avea brațele și picioarele libere, toate rezervele de aer închis în celofan s-ar fi epuizat de mult.

Cosmo se lupta cu somnul. Ceilalți își pierduseră cunoștința din cauza sedativului, el, însă, se gândea că dezvoltase probabil imunitate la compusul chimic pentru că fusese deja împachetat de trei ori.

„Gândește-te, își spunea el. De tine depinde. Trebuie să ai o idee bună în cap, pe undeva. Trebuie să fie ceva în capul acela petecit Ia stai. Ceva în capul lui..."

Lui Cosmo îi reveni în minte o imagine din trecut. La depozit după accident Mona îi spusese ceva: „Ai avut noroc că Ditto avea câteva plăcuțe Robotix pe aici, a folosit una ca să-ți petecească craniul fracturat. Plăcuțele astea sunt făcute din același material folosit la învelișul tancurilor de ofensivă. Când ți se vindecă pielea, Ditto zice că o să poți să treci cu capul printr-un zid de cărămidă."

Plăcuța Robotix.

Cosmo se deplasă cu greu până la peretele opus al căzii, trăgându-și capul cât mai în spate. Luptându-se cu somnul, lipsa de aer și lichidul vâscos, lovi cu capul peretele de plexiglas, cât putu de tare. Peretele căzii se îndoi ușor și un junghi de durere îi fulgeră fruntea lui Cosmo.

Paznicul se apropie curios.

— Ce faci, scumpule? întrebă, rânjind. Vrei să evadezi? Mă tem că pielea și osul nu sparg peretele ăsta. Bătu ușor în cadă. E plexiglas. Numai un tanc de ofensivă te-ar putea scoate de aici.

Desigur, Cosmo nu auzi nimic. Nu putea auzi decât țiuitul durerii lui ascuțite. Nu avea altă opțiune, decât să mai încerce odată. Scrâșnind din dinți, mai lovi o dată peretele. Când îi mai trecu durerea, observă o crăpătură mică în bazin.

— Termină, se răsti paznicul, atingând crăpătura cu degetul. Trebuie să curăț asta.

„Încă odată, se gândi Cosmo. Mai am aer pentru încă o

lovitură."

Cosmo își dădu capul pe spate și, cu toată forța care o avea în cap, gât, piept și coloană, lovi peretele de plexiglas în exact același loc. Răsună un pârâit în pereții bazinului.

Crăpătura se lărgi, întinzându-se până în exteriorul căzii.

„Un pic, încă un pic."

— Renunță, puștiule, adormi, îți va fi mai ușor.

Crăpătura se lărgi și mai mult, ca o pânză de păianjen. O singură picătură de acid galben trecu prin spărtură, măcinând interiorul netratat al panoului de plexiglas.

Paznicul se încruntă.

— Cum ai reușit să...

Panoul se făcu țăndări. Probabil că trecuseră câteva secunde până când crăpăturile împânziseră peretele bazinului, dar păruse că se întâmplase instantaneu. Paznicul abia avu timp să cască gura, uimit, după care aceasta i se umplu cu acidul care dădea pe-afară. Mii de litri de acid urmă primului val, scurgându-se pe podea spre toate colțurile camerei. Supranaturaliștii, cu legăturile lor cu tot, fură luați de val, izbiți de plăcile podelei, ca peștii într-un acvariu.

Cel mai rău i-a fost paznicului. Primise lovitura ca de ciocan a lichidului direct în cap, ca să nu mai vorbim de câteva bucăți de plexiglas care îl împinseră până la jumătatea distanței către celălalt perete. Alunecă în jos, pe podeaua inundată, având deja un cucui de toată frumusețea pe cap.

„Acum aș putea să adorm și eu, se gândi Cosmo. Ceilalți dorm toți."

o

Sigur, supranaturaliștii nu erau în afara pericolului încă, fiind imobilizați de sedativ și de celofan. În orice moment un alt angajat Myishi ar fi putut să intre în camera cu cada și să vadă dezastrul sau ofițerii de pază puteau să deschidă monitorul și să vadă că lucrurile erau scăpate de sub control la subsol. Dar supranaturaliștii erau încă în viață, ceea ce nimeni n-ar fi crezut. Minutele treceau încet, măsurate de picăturile de lichid galben, vâscos, care se scurgea din bazinul sfărâmat. Pe măsură ce timpul se scurgea, acidul își făcea treaba, dizolvând celofanul în

care erau prinși. Dură patruzeci de minute, dar, în sfârșit, Stefan era liber! Pe măsură ce aerul curat îi înlătura sedativul din plămâni, acesta își recăpăta cunoștința. Rupse cu mâinile ultimele rămășițe de celofan, părând un fluture care își scutura coconul. Se strădui să se ridice în genunchi, tușind și scuipând un amestec acru de celofan și vapori de acid. Încet, visele îi fură înlocuite de amintirile recente.

— Faustino, spuse el, trăgând aer în piept și desprinzându-și ușor ventuza de pe cap.

Ditto fu următorul care se trezi.

— Ce ți-am spus? Cine e trădătorul acum?

Stefan smulse rămășițele de celofan de pe trupul copilului Bartoli.

— Se pare că toți prietenii au început să mă mintă.

Ditto își curăță plămânii zgomotos.

— Ambulanța care te-a luat. Trebuie să mă crezi, nu știam nimic!

Stefan îl bătu ușor pe umăr.

— Sigur că n-ai știut. Ne-a folosit pe toți.

Bashkir o scoase pe Mona de sub o bucată de plexiglas.

— Cum am reușit să ieșim de acolo? întrebă el. Eram sigur că o să murim.

Ditto îl întoarse pe Cosmo cu fața în sus. O fâșie de metal se vedea pe sub pielea sfâșiată de pe frunte.

— Mă crezi sau nu, se pare că puștiul ne-a salvat din nou. Și-a folosit capul. La propriu!

Ditto puse mâna pe fruntea lui Cosmo. În jurul locului de impact apăruse o ușoară scânteiere argintie.

— Pot să-i mai iau din dureri pentru o vreme. De vindecat va trebui să se vindece singur.

Stefan o ridică pe Mona.

— Trebuia să-mi spui, Ditto.

— Ai dreptate, trebuia. Dar acum că știi, ce ai de gând să faci?

Stefan scoase o capsulă de săruri aromate din trusa lui medicală de la centură. O desfăcu sub nările Monei.

— Am de gând să aflu de ce Ellen Faustino colectează paraziți.

Mona se trezit țipând.

— Nu, mamă! strigă ea. N-am să port rochia aia!

Stefan o luă în brațe și o întinse pe o masă chirurgicală joasă.

— E în regulă, Mona. Nu-i nimic, ești între prieteni.

Mona privea împrejur, bănuitoare.

— Nu sunt rochii aici?

— Nu. Nicio rochie. Relaxează-te. Încearcă să nu te miști.

Fața Monei era, fără îndoială, verde.

— E-n regulă dacă vomit?

— Te rog, spuse Stefan, făcând doi pași înapoi.

Cosmo lipăia pe podea ca un pește, luptându-se cu un inamic din vis.

— Puștiul a trecut prin multe în ultimele săptămâni, spuse Ditto.

Stefan îl ridică pe Cosmo, pe o altă masă chirurgicală.

— După noaptea asta, s-a terminat. Vieți normale, toată lumea!

Ditto scutura resturi de compus acid de pe mâini.

— Serios? Unde am mai auzit asta?

o

Paznicul căzii nu era dornic să ofere informații, dar o privire aruncată spre fețele supranaturaliștilor îi slăbi hotărârea.

— Eu nici nu lucrez aici cu normă întreagă. Uneori îmi dă președintele Faustino câte o sarcină specială. În afara registrului oficial, înțelegi.

— Înțeleg, spuse Stefan. Aproape că ne-ai scos și pe noi din registru.

— N-o luați personal, îmi făceam doar meseria.

— Da, da, nimic personal, ai face orice pentru un mic bonus la salariu!

Paznicul zăcea într-o baltă de acid. Lichidul gălbui începuse să-i ardă pielea.

— Două întrebări, spuse Stefan. Și ar fi bine să-mi răspunzi repede, dacă nu, consecințele vor fi crunte.

Paznicul dădea din cap așa de repede, aproape că nu i se vedea bărbia.

— Bine, întreabă-mă.

— Unu. Unde sunt lucrurile noastre?

— Lucrurile? Vrei să spui echipamentul, armele și computerele?

— Armele sunt prioritare acum. Unde sunt?

Paznicul ridică un deget.

— Asta e a doua întrebare?

Stefan închise un ochi, celălalt îi ieșea pe când amenințător din orbită. Cicatricea care îi prelungea buzele se contractă.

— Nu, boule! Suntem tot la prima întrebare. Spune-mi unde sunt lucrurile noastre! Acum!

— Bine, bine. Acolo în containerele albastre. Trebuia să le incinerez după ce vă aruncam moleculele în canalizare. Nu vă supărați.

Stefan întoarse capul către tovarășii lui, care se năpustiră la containerele albastre, scoțând armele de șoc, instrumentele de cățărat, crampoane și telefoane.

— Ar fi bine să luăm și lentilele de refracție, spuse Mona. Nu vrem să ne prindă camerele de supraveghere, nu-i așa?

Se curățâ unul pe altul cu furtunul și își puseră echipamentul, simțindu-se ca vulpile într-o vizuină, înconjurate de câini de vânătoare. Ca niște vulpi, dar bine înarmate.

— A doua întrebare, spuse Stefan, ridicându-l pe paznic de guler. Unde e Faustino?

Frica din ochii omului arăta că ar fi preferat să nu răspundă la întrebarea aceea.

— Aș vrea să vă pot spune, chiar aș vrea, dar...

— Ar fi bine să fie un *dar* foarte bun, îl avertiză Stefan. Viitorul tău apropiat depinde de el.

Mărul lui Adam din gâtul bărbatului se umflă ca un animăluț care încerca să iasă.

— E o clădire mare. Președintele Faustino ar putea fi în biroul ei sau în sala de conferință, sau poate că-și face rondul. Nu știu.

— Noaptea, la ora asta? Aiureli!

Paznicul se uită la ceasul de pe perete.

— Când doamna președinte vine atât de târziu, vine pentru problemele neoficiale, cam tot așa ca și mine. De obicei, se concentrează pe proiectul Un-Spec 4, sau așa ceva.

— Așa. Unde?

Paznicul oftă. O să-și piardă slujba pentru asta.

— Laboratorul Unu. În capătul coridorului și la dreapta. O să vă dați seama după cele două gărzi de la ușă. Sunt singurii ofițeri de securitate care lucrează noaptea.

Stefan îi dădu drumul pe jos, într-o baltă de acid.

— Bine. Acum uită-te în ochii mei și promite-mi că nu vei da alarma în secunda în care vom ieși pe ușă.

— Eu? zise paznicul. Să dau alarma? În niciun caz. Ai cuvântul meu.

— Mâna sus cine-l crede, spuse Stefan.

Nicio mână nu se ridică.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Stefan, căutând să vadă dacă are în arma lui gloanțe cu celofan.

o

Ditto se purta ca un copil. Mergea împleticindu-se pe coridor și plângea de-i sălta cămașa pe el.

Cele două gărzi din fața laboratorului 1 nu aveau cum să nu observe.

— Hei, uite, spuse garda A, o femeie voinică cu implanturi musculare pe toată partea de sus a corpului și cu lentile de contact pentru vedere nocturnă. Cum a intrat aici un copil mic?

— Habar n-am, răspunse garda B, un bărbat la fel de voinic, cu o barbă deasă care îi creștea până aproape de ochi. Dar știi regulile, trebuie împachetat.

Garda A îl pocni în umăr. Pumnul acela ar fi putut zdrobi clavicula unui om de talie medie.

— Hei, ai și tu puțină milă! Nu ți-e frică de un copilaș, nu?

Ditto ajunsese acum în dreptul lui, ștergându-și lacrimile de la ochi.

— Bineînțeles că nu mi-e frică de un copil, spuse garda B.

Copilul schiță un rânjet mult prea fioros pentru vârsta pe care o arăta.

— Ar trebui să-ți fie, spuse el scoțând o armă de sub cămașă.

Cele două gărzi fură împachetate, înainte de a apuca să zică *Unde e mămica ta*?

o

Supranaturaliștii stăteau ghemuiți în dreptul ușii laboratorului, cu lentile de refracție acoperindu-le fețele. Ușa avea două panouri de sticlă mată. Lumina care răzbătea din laborator era albastră.

— Nu-mi place să fiu copil, spuse Ditto, fornăind pe nas.

— Concentrează-te, spuse Stefan. E o situație periculoasă.

— Câțiva cercetători la miezul nopții? Foarte periculos. Cei de la pază sunt deja împachetați.

— Nu uita de Ellen. N-am văzut pe nimeni care să lovească mai tare sau să tragă mai bine la țintă. A fost unul dintre cei mai buni antrenori de luptă la academie.

— Am înțeles. Planul obișnuit?

Stefan puse mâna pe mânerul ușii.

— Nu. Cosmo și Mona stau la ușă. S-ar putea să mai fie agenți de pază în clădire. Ditto, tu intri cu mine în laborator. Aruncăm o privire înăuntru, fără să împachetăm pe nimeni, dacă e posibil, filmăm câteva cadre și ne întoarcem pe Abracadabra, să punem la cale următoarea mișcare. Trebuie să rezolvăm situația asta, dar nu astăzi.

— Dar, Stefan, protestă Mona.

— Altă dată, spuse Stefan, hotărât. Astăzi aruncăm doar o privire.

Cosmo simți că nu va fi atât de simplu. Ceva neașteptat se va întâmplă fără îndoială, și, înainte să se dumirească unde se află, supranaturaliștii vor fi băgați până la gât în alt necaz.

o

Ușa laboratorului era descuiată. Stefan și Ditto se strecurară fără niciun sunet. Mona puse piciorul în cadrul ușii, ca să rămână crăpată.

— Nu se știe niciodată, îi șopti ea lui Cosmo. Ar putea avea nevoie de noi.

Intrarea dădea într-o pasarelă dedesubtul căreia se vedea un laborator imens. Pereții erau vopsiți într-un alb curat, iar tavanul era acoperit cu corpuri luminoase lungi de douăzeci de metri. Tehnicienii de laborator umblau grăbiți încolo și încoace pe dalele albe, ca niște furnici albinoase, iar în centru se afla o

construcție gigantică îngropată, care semăna cu o uriașă nivelă cu bulă de aer. Mașinării solide la fiecare capăt și la mijloc, o porțiune transparentă albastră.

— Deci, ca să fiu sigur, filmăm câteva secvențe și o ștergem înapoi la sediul din Abracadabra? întrebă Ditto.

— Asta a fost pentru urechile lor, spuse Stefan. Tu și cu mine știm că nu vom mai avea o șansă ca asta. Imediat cum va afla că am scăpat, Ellen va sigila locul ăsta mai ermetic decât nările unei cămile într-o furtună în deșert. Trebuie să aflăm ce se petrece aici.

Ditto dădu din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Ce zici de chestia aia de jos?

— Un fel de generator. Nuclear, aș zice.

— Dar energia nucleară e interzisă pe toate continentele.

Stefan clătină din cap, gânditor.

— Poate, dar nu și în spațiu.

Ditto și Stefan își scoaseră armele și porniră ușor pe scări în jos. Ditto își deschise telefonul și filmă câteva secvențe din laborator.

— Asta în caz că ne privește Mona, șopti el.

O pocnitură spintecă deodată aerul. Un sunet plat, ca o ciocnire între două lemne de bambus. Ditto recunoscu imediat zgomotul. Un foc de armă. Un glonț adevărat cu praf de pușcă. Găștile din Booshka își modificau armele de șoc ca să tragă cu proiectile adevărate. Viteza gloanțelor era subsonică, dar acestea erau îmbrăcate în teflon ca să compenseze încetineala. Stefan se ținea strâns de piept, împleticindu-se înapoi, înspre perete. Sări apoi înainte, dezechilibrându-se și căzând peste balustradă. Corpul lui zvelt se prăbuși de la o înălțime de șase metri direct pe podea.

— Stefan! strigă Ditto.

În vocea lui copilăroasă se simțea spaima.

Bashkir zăcea cu fața în jos, pe podea, un lac de sânge scurgându-i-se din piept. Nu se mișca.

Dedesubt, la nivelul principal al laboratorului, Ellen Faustino își ridică privirea de la panoul pe care îl inspecta.

— De ce nu sunt surprinsă, mormăi ea, clătinându-și capul.

Ditto își scoase arma de șoc.

— Faustino! strigă el.

— Oprește-te un moment, domnule Bonn, să vezi ce ai pe piept!

Ditto se uită în jos. Pe cămașa lui juca un punct roșu strălucitor, de laser.

Faustino se apropie de scări.

— Mi-a șoptit o păsărică să-mi iau măsuri de precauție. Voi, supranaturaliștii, v-ați dovedit surprinzători, în trecut. Am lăsat deci, un om în plus care să acopere ușa în orice eventualitate. O să te împuște și pe tine, Ditto. Nu sunt camere de filmat în laborator. Nimic care să ne incrimineze mai târziu. Acum aruncă arma!

Ditto făcu precum i se spusese și își privi arma cum cădea cu zgomot pe podea printre barele balustradei.

Faustino ridică tonul.

— Acum, spune-le celorlalți doi să vină, dacă nu, omul din umbră va fi nevoit să mai tragă o dată.

Ditto se încordă.

— Dă-i drumul, dă ordinul! Cel puțin doi dintre noi vor trăi și vor vorbi.

Cosmo și Mona năvăliră pe ușă.

— Nu! strigă Cosmo. Suntem aici, nu trage!

— Idioților, șuieră Ditto. Acum o să murim toți!

Mona ridică mâinile.

— Încercam doar să mai tragem de timp.

Ditto coborî scara încet. Raza laser de pe pieptul lui îl urmărea.

— Ce faci aici, Faustino? Ce e nebunia asta?

Faustino arătă către Stefan.

— Vezi ce face liderul vostru mai întâi. Dacă o să explic cum funcționează mașinăria asta, nu vreau să o fac de două ori. Voi, copii, veniți jos, unde vă pot vedea. Țineți minte, la cel mai mic semn de eroism, moșteniți laserul de la domnul Ditto.

Ditto se grăbi să-l ajute pe Stefan. Cu un efort considerabil, îl întoarse pe rus cu fața în sus și îi verifică bătăile inimii. Bătea slab, dar încă bătea.

Stefan apucă mâna lui Ditto și o așeză pe pieptul lui.

— Văd acum, șopti el cu vocea sfârșită. Văd tot. E altfel aici.

Ditto îi ridica încet capul.

— Nu, Stefan. Nu încă. Avem multe de făcut.

— Ia-mi durerea, îl rugă Stefan, horcăind, înecându-se în sânge. Mă ține la pământ.

Ditto se concentră, căutând durerea cu cel de-al șaselea simț al său, absorbind-o în el. Simți electricitatea pulsând prin trupul lui mic.

— E mai bine?

Ochii lui Stefan erau limpezi.

— Mai bine. Mult mai bine.

Rana era urâtă. Foarte urâtă.

— Nu ești vindecat, Stefan. Nu te pot vindeca.

— Știu, Ditto, spuse Stefan, după o criză de tuse. Știu...

Mai mulți oameni de știință plecară către alte părți ale clădirii. Indiferent ce avea să se întâmple, nu voiau să fie martori. Faustino a fost lăsată cu un singur bodyguard și lunetistul ascuns.

— Coborâți aici, voi doi, vreau să fiți toți laolaltă.

Stefan se ridică într-un cot.

— Spune-mi că asta nu e ce cred eu că e, Faustino. Nici măcar tu nu poți fi atât de crudă.

Faustino izbucni în râsul ei de fetiță încântată.

— Oh, Stefan, tot mai ai bun-simț. Îmi amintesc că la academie erai atât de naiv. Tu chiar ai intrat în poliție ca să *ajuți* oamenii și tot asta faci în continuare.

— Un reactor nuclear? După dezastrele care s-au întâmplat în lume? Nu mai e niciun guvern care să investească în energie nucleară. Cum a putut Myishi să facă asta?

Lui Stefan nu îi mai era ușor să vorbească. Avea nevoie de concentrare chiar și pentru a-și păstra cunoștința.

Faustino își bătea ușor bărbia cu degetele.

— Ceea ce fac aici e în mod oficial neoficial. Eh, Ray Shine știe bine ce fac, dar se preface că nu știe. Așa că dacă se întâmplă ceva rău, eu voi fi singura care zboară. La asta se reduc afacerile: la a găsi pe cineva pe care să dai vina. Numai că de

data asta nu va fi nimeni învinovățit, nu vor fi decât profituri.

Stefan merse împleticindu-se către generator. Capetele erau desul de tradiționale, dar partea din mijloc era un cub cu pereți dubli din plexiglas, cu izolație de hidrogel. Suprafața era de dimensiunile unui teren de fotbal. Înăuntru, cel puțin un milion de paraziți se smuceau și se contorsionau în timp ce radiațiile treceau prin filtrele lor biologice.

— Am adunat creaturile Un-Spec 4 pe care tu, amabil cum ești, i-ai imobilizat pentru noi, cu un electromagnet și îi ținem închiși în hidrogel. Întregul laborator are hidrogel în cavitățile din pereți. De-asta nu e niciun parazit pe pieptul tău acum.

Reactorul era o imagine a torturii. Creaturile care ar fi trebuit să își îndeplinească rolul lor natural și să aline suferința, se zvârcoleau în măruntaiele unui reactor.

Faustino nu era afectată de cruzimea ei.

— E o idee chiar ingenioasă. Reactorul acesta e un model care funcționa cu apă. Dar noi am înlocuit apa cu ființe vii: Un-Spec 4.

Stefan se strădui să își îndrepte genunchii, simțind cum i se înmoaie.

— Ești bolnavă, Faustino. Complet nebună!

Ellen Faustino își ridică sprâncenele uitându-se la bodyguardul ei, ca și cum aceea ar fi fost cea mai neghioabă afirmație pe care o auzise vreodată.

— Nebună? Ai idee ce am realizat eu aici?

— Nu, spuse Ditto, dornic să mai câștige timp. De ce nu ne spui?

— A, da, domnul Lucien Bonn, copilul Bartoli. Oamenii ziceau că și Bartoli e nebun.

Faustino păși pe placa de plexiglas din podea, care sigila secțiunea centrală a reactorului. Dedesubtul picioarelor ei, sute de mii de paraziți se zvârcoleau.

— Problema cu reactorul cu apă fierbinte era că apa era contaminată și, în cele din urmă, și paletele turbinei. Un-Spec 4 rezolvă problema. Nu numai atât, ei sunt și mult mai eficienți la încetinirea neutronilor și trimiterea lor înapoi, în miezul de uraniu. Păstrează reactorul complet curat, sută la sută eficient și

nu folosesc decât o zecime din cantitatea de uraniu. Un-Spec 4 sunt un miracol natural.

— Dar oamenii suferă fără ei, spuse Stefan, trăgând aer în piept.

— Oh, maturizează-te și tu, Stefan, spuse Faustino, sălbăticia ei întrezărindu-se pentru o clipă de după imaginea sofisticată. Oamenii suferă tot timpul. Nu eu le produc suferințe. Cu societatea mea, Faustino NuSun, s-ar putea chiar să ajut oameni. Aș putea iniția unele dintre proiectele acelea fictive de care ți-am spus. Dar ajutorul va fi doar întâmplător, eu fac asta în primul rând pentru bani.

— Faustino NuSun, spuse Stefan cu amărăciune.

Se clătina la marginea generatorului.

Turbine gigantice se învârteau dedesubtul picioarelor lui Faustino și scântei de energie pură se jucau în jurul paletelor pe mai multe nivele.

— De ce, profesore? Toate *accidentele astea*? Atâtea vieți au fost curmate. Mama mea e unul dintre morți.

Ultimele vestigii de politețe căzură din ochii lui Faustino, ca niște solzi.

— Satelitul cade, idiotule! strigă ea. Cade din cer, pentru că e prea greu și prea jos! Sunt prea multe unități comerciale, pentru a fi susținute de structura originală. Ca să-l țină în continuare pe orbita pe care se află acum, pe orbita viabilă pentru unitățile comerciale, Myishi are nevoie de un nou generator. De unul mai ușor și mai eficient. Dacă nu obțin unul, Myishi își va pierde toate contractele de publicitate. Miliarde de dinari. Miliarde. Și asta nu e decât vârful aisbergului. Myishi are contracte să producă încă zece sateliți. Zece! E cea mai mare afacere care s-a văzut vreodată în lume. Și Faustino NuSun o să alimenteze fiecare satelit.

Stefan le făcu semn cu mâinile lui Cosmo și Monei. Ei veniră în fugă să-l susțină, fiecare de câte un braț.

— Ridicați-mă, șopti el, cu durere în glas.

Durerea revenea. Tinerii supranaturaliști făcură ce le spusese, ajutându-l să meargă pe platformă.

Bodyguardul lui Faustino se apropie cu un pas.

— Ajunge, băiete, stai pe loc. Nu mă face să disloc ceva...

— Nu-ți face griji, Manuel, spuse Faustino, ridicându-se pe vârfuri, în sandalele ei elegante. Stefan nu a fost în stare niciodată să mă bată la antrenamente. Acum am o jumătate de litru de sânge mai mult decât el și nu am o gaură în piept.

Stefan îngenunche pe plexiglas. Dedesubtul lui era o agonie albastră cauzată de el. Un ocean de paraziți se unduia dedesubtul lui cu ochii temi, smălțuiți.

Faustino îngenunche și ea.

— Așa se termină, Stefan? Cu un scâncet pe podea? Trebuia să fi rămas în cadă.

Bodyguardul își scoase ochelarii de soare.

— Doamnă președinte, sunt nervos acuma. Tre' să vă spun. Și eu nu mă enervez așa de ușor.

— Relaxează-te, Manuel, vezi de copii. Crezi că poți să ții copiii sub control?

Manuel își așeză ochelarii pe un nas care fusese spart de atâtea ori încât rămăsese aproape plat.

— Da, doamnă președinte. Văd de copii.

Faustino își aruncă sandalele, sărind ca un boxeur.

— Ei, Stefan? Mai ai putere pentru o rundă?

Pieptul lui Stefan se umple de spasmodic.

— Nu mă lupt cu tine, profesore.

— Nu? Haide. Eu sunt vinovată de moartea mamei tale, îți amintești?

Stefan nu mușcă din momeală.

— E o cale mai bună să te învinge.

Faustino se opri din țopăit și zâmbetul îngâmfat îi dispăru de pe buze.

— Și care ar fi asta?

— Luptă din interior, a spus Stefan cu vocea abia perceptibilă. Atacă din spate. Îți amintești?

Mâinile lui Stefan se mișcau pe sub faldurile hainei lui.

— Ce faci? Ce ai acolo?

— Nimic periculos. Doar telefonul meu. Nu ai de ce să te temi, președinte Ellen Faustino.

— Un telefon? Pe cine poți chema în ajutor?

— Nimeni. Nu chem pe nimeni în ajutor. Trimit doar un e-mail.

Faustino se apropie.

— E-mail?

— Am un prieten care lucrează la televiziunea V News și și-ar vinde o mână și un picior ca să vadă ce filmez eu acum. O să-mi rămână dator.

Lui Faustino îi luă câteva clipe ca să-și dea seama ce se întâmplă, dar când își dădu seama, fața ei se contorsionă ca o mască terifiantă.

— Trimite un videoclip! Dacă presa pune mâna pe imagini cu reactorul înainte să fim pregătiți, totul s-a terminat.

Se aruncă asupra rusului rănit, cu mâinile ca niște gheare căutând în hainele lui. Scoase afară mâinile lui Stefan. Erau goale.

— Surpriză! spuse el înlănțuindu-și brațele în jurul ei, într-o îmbrățișare ca de urs.

Ellen îl bătea cu pumnii în piept. Fără vreun rezultat.

— Îmbrățișarea mortului, spuse Stefan gemând, picăturile de sudoare adunându-i-se deasupra sprâncenelor. Ultimul lucru pe care îl fac.

Oricine avea experiență în poliție știa ce înseamnă îmbrățișarea mortului. Dacă un suspect era pe moarte și o știa, trebuia să stai departe, pentru că ultimul lucru pe care îl apucau mergea cu ei în mormânt. E uimitor cum cineva care mai are câteva secunde de trăit poate găsi forța să îndoaie metal și să rupă oase.

Lunetistul ascuns mută fasciculul laser pe capul lui Stefan.

Manuel vorbi într-un microfon pe care îl avea în mânecă.

— Nu! Nu trage! Repet, nu trage! Mă ocup eu!

— Nu eu filmez clipul, șopti Stefan. Ci Ditto.

— Prinde copilul! țipă Faustino. Pe cel blond! Manuel îndreptă arma către Ditto.

— Ai telefon, puștiule? Dă-l încoace.

— Sigur că am telefon, încetișor, Manuel. Acum o să bag mâna în buzunar și o să-l iau.

Manuel aprobă din cap.

— Așa să faci. Încet. Nu mă face să te împachetez. Ditto ținea o mână în aer și căuta în buzunar cu cealaltă. Scoase telefonul cu două degete.

— Uite, aici e, nicio problemă. Ți-l aduc acum.

— Nu. Stai unde ești. Aruncă telefonul!

Ditto clătină capul aproape imperceptibil către Cosmo.

— Vrei să arunc telefonul?

— Asta am spus. Ce ai? După ce că ești mic, ești și tâmpit?

— Gata, Manuel, nu intra în panică. Vineee!

Ditto aruncă telefonul în sus. Mult mai sus decât ar fi fost necesar. O pereche de ochi îi urmăriră traiectoria. Ai lui Manuel. Cosmo și Mona scoaseră armele cu celofan de la centură și îl loviră pe bodyguard cu cel puțin patru focuri. Celofanul se întinse pe corpul lui, împachetându-l în câteva secunde.

Ditto zâmbi.

— O frumusețe, spuse el, recuperându-și telefonul.

— Idiotule! țipa Faustino, cu gura astupată de pieptul lui Stefan. Nătângule!

— În curând, n-o să mai ai ce face, spuse Stefan cu voce slabă.

Ridică ochii spre el.

— Nu te păcăli, Stefan. Îl am încă pe lunetist. El îi poate ține pe supranaturaliștii tăi departe de plexiglas până când o să mori. Ceea ce nu e prea departe.

Laserul lunetistului sărea de la o țintă la alta. Bărbatul suspendat undeva, sus, nu era sigur pe cine să acopere.

— Renunță, Stefan, nu ai cum să câștigi.

Punctul roșu rămase pe plexiglas. Cosmo, Mona și Ditto se adăpostiră după o garnitură de vagonete, aflată pe o șină din apropiere.

Stefan zâmbi. Avea sânge pe buze.

— Sunt în siguranță acum. Suntem doar noi doi.

— Nimic nu s-a schimbat e un joc de așteptare.

Vocea lui Ditto acoperi zumzetul generatorului.

— N-o face, Stefan. Trebuie să fie o altă cale.

— Despre ce vorbește? întrebă Faustino.

Stefan ignoră.

— Iartă-mă, Ditto. Voi toți. Ați rămas singuri.

Cosmo îl prinse pe Ditto de umăr.

— Ce vrea să spună?

Ditto își lăsă capul în mâini.

— Stefan o să moară. Glonțul a trecut prea aproape de inimă. Vrea ca moartea lui să însemne ceva.

— Să însemne ceva? repetă Mona. Ce?

Ditto își înălță capul deasupra marginii vagonetei.

— Sfârșitul durerii.

Cu ultima picătură de forță din picioare, Stefan se prăbuși în genunchi, trăgând-o pe Faustino, imobilizată, după el.

Laserul îi trecu prin fața ochilor, așezându-i-se pe frunte.

— O s-o omor! strigă el către punțile suspendate. A omorât-o pe mama!

Faustino încercă să strige, dar fața îi era acoperită de pieptul lui Stefan.

— Chiar o s-o omor!

Laserul tremura. Lunetistul nu era sigur.

— E moartă!

Pușcașul ascuns se hotărî. O țeavă de pușcă scânteie sus, în umbră, eliberând un glonț subsonic din încărcătorul unei arme de șoc. Glonțul se răsuci de-a lungul razei laser, lăsându-și în urmă învelișul de gel.

Stefan văzu scânteia. O aștepta. Conta pe ea. Își lăsă genunchii să se îndoaie, prăbușindu-se pe podea cu o milisecundă înainte ca glonțul subsonic să-i treacă bâzâind pe lângă ureche, înfigându-se drept în cele două staturi de plexiglas.

Faustino văzu gelul scurgându-se prin gaură.

— Nu! țipă ea.

Glonțul își continuă drumul în interiorul reactorului, dislocând un cip dintr-o turbină. Cipul zbură în sus, în spirală, făcând un șanț prin plexiglas, ca un deget prin nisip. Tot mai mult hidrogel se scurse pe jos, iar paraziții care mai aveau energie să se miște se împrăștiară care încotro. Lumini de alarmă pâlpâiau pe vreo zece console, închizând și sigilând automat partea nucleară a reactorului, dar sectorul paraziților era distrus ireversibil. Crăpăturile se brăzdau cu viteză suprafața

reactorului, întrecându-se să ajungă la muchii. Fiecare crăpătură năștea un milion de alte crăpături, până când nu mai rămase niciun metru pătrat de plexiglas nefisurat. Hidrogelul curse în valuri, aprinzând scântei pe podea. Paraziții se fereau din calea lui, dar nu puteau să se deplaseze fără energie pură.

— Lasă-mă, dă-mi drumul, îl rugă ea.

Stefan îi dădu drumul.

— E prea târziu, profesore, spuse el, nu-ți face griji, n-o să simți nimic!

Ellen se ridică cu greu în picioare, dar înainte să facă zece pași, întreaga suprafață transparentă se prăbuși și amândoi căzură în pântecele reactorului. Fiecare fereastră din construcție se sparse, iar hidrogelul continua să se scurgă dintre panourile duble.

o

Stefan aterizâ pe spate, dar nu simți nicio durere. Nu simțea durere pentru că un parazit se lipise de pieptul lui. Durerea curgea din supranaturalist în creatură.

— Ia-o, spuse Stefan, cuvintele rostogolindu-se încet pe buzele lui. Fii liber!

Parazitul scoase durerea ca pe o frânghie argintie strălucitoare. În câteva secunde, inima lui secătuită începu să bată dezordonat. Ochii rotunzi ai parazitului priveau fix în ochii lui Stefan.

— Înțeleg acum, spuse el. Și încă un cuvânt. Un cuvânt sau o ultimă gură de aer: „Mamă!"

Parazitul întinse o mână cu patru degete și o așeză pe umărul unui frate suferind. O explozie de energie trecu din unul în altul, eliberându-l pe al doilea. Astfel, durerea lui Stefan se împrăștie, împărțită între o mie de paraziți, dând fiecăruia dintre ei puterea să scape din reactor și să găsească energie să elibereze mai mulți paraziți. Goneau în sus pe pereți, evitând bulele de hidrogel se împrăștiaseră prin laborator ca frunzele într-un vârtej.

Inima lui Stefan se oprise, dar mai avu timp să îi vadă plecând. Și, în mijlocul acelui ocean albastru, mai văzu altceva. Că trecea altundeva. Într-un loc foarte diferit.

o

Cosmo și Ditto stăteau aplecați peste marginea secțiunii centrale a reactorului. Ditto părea chiar un copil, cu lacrimile curgându-i șiroaie pe față.

— Trebuia s-o faci, Stefan, spuse el suspinând. Trebuia să fii un erou. Nimic altceva nu era de ajuns!

Cosmo, ca de obicei, nu putea să creadă ce se întâmplă.

— Vrei să spui că l-a păcălit pe lunetist?

— Sigur. Numai un glonț putea trece prin plexiglas. Aștepta să vadă scânteia de pe țeava puștii. Sunt gloanțe cu viteză mică, înțelegi.

Paraziții se învârteau în jurul lor, vânând energie. Unii dintre ei deja se întorseseră printre geamurile sparte, aducând energie ca să îi elibereze pe alții. Un singur parazit plutea deasupra umărului lui Cosmo. Cu capul ridicat, în așteptare.

Cosmo făcu un pas înapoi.

— Simte ceva.

Un punct roșu apăru pe pieptul lui.

— O, nu! spuse Ditto. Lunetistul e încă sus. Nu te mișca, o să încerc să negociez.

Ditto ridică mâinile în direcția din care venea raza.

— Faustino e moartă, strigă el către umbrele de sus. Nu ești obligat să faci asta. Avem bani.

Nicio reacție pentru un moment, apoi se auzi familiarul sunet al unui glonț cu celofan părăsind țeava și lovind ținta.

Mona ieși din întuneric, sus, pe una din punțile suspendate.

— Am profitat de confuzie, a spus ea. Așa m-a învățat Stefan.

Se opri un moment, făcându-și curaj să întrebe.

— S-a dus?

— Da, răspunse Cosmo. S-a dus.

Dus a fost și parazitul care plutea în jurul lui.

Mona tăcu câteva momente. Lui Cosmo i se păru că trupul ei subțire se cutremurase. Mona își reveni apoi.

— Atunci să ne ducem și noi. Sună alarme prin toată clădirea Paralegiștii pot să apară în orice moment.

Era adevărat. Cosmo auzea deja sirenele în depărtare. Mai privi odată în jos, în interiorul reactorului, apoi o luă la fugă

spre scări și spre libertate.

CAPITOLUL X

CADEREA

ZONA UTOPIEI

Satellite City, în suburbii, două săptămâni mai târziu

În mod incredibil, Ellen Faustino supraviețui și ajunse înaintea președintelui companiei Myishi. Îndată ce grefele de piele i se vindecaseră, fu dusă cu elicopterul pe proprietatea primarului Ray Shine.

Primarul Shine, care se întâmpla să fie și președintele companiei Myishi din Satellite City își întrerupse partida de golf, special ca să discute cu ea. Ray era un personaj elegant, la patru ace în orice ocazie. Costumul din acea zi era un pulover... galben cu roz, o șapcă asortată, pantaloni scurți de tweed și șosete Argyle, cu model în formă diamant. Primarul își așeză fizicul masiv după un birou pe picioare de fildeș și își turnă un pahar de apă purificată, lăsând-o pe Faustino să se agite. Bău cu înghițituri mari, râgâind ușor și oftă.

— Ellie, Ellie, Ellie, în ce te-ai băgat tu acolo la Cercetare și Dezvoltare?

Vocea lui era blândă, dar Faustino știa că era cel mai dur om din câți cunoștea.

— Ray... domnule președinte Shine, cu respect, știți exact ce se întâmplă acolo. V-am spus.

— Mi-ai spus? întrebă el pe un ton inocent. Nu-mi amintesc conversația. Și se pare că nu există nicio înregistrare a acelei conversații. Mă tem că ești pe cont propriu de data asta, Ellie. Îmi pare rău că presa a pus mâna pe filmarea aia. Construiai un reactor nuclear. Ce-a fost în capul tău?

Faustino se zburli.

— În capul meu a fost să salvez compania. Ați văzut

statisticile. Și aș fi reușit dacă...

— Știu, dacă nu ar fi fost naturiștii alergând încolo și încoace fără haine.

— Supranaturaliștii, spuse ea printre dinți. Și sunt mult mai periculoși decât credeți, chiar și fără liderul lor.

— Da, bine, poate o să-i țin sub supraveghere. Oricum, tu nu ai de ce să-ți faci griji, tu ești moartă.

Lui Faustino îi sări inima din piept.

— Moartă? Domnule președinte, nu e nevoie...

Shine o oprit cu un gest al mâinii.

— Nu moartă *moartă,* Ellie. Moartă pentru presă. Trebuia să dăm reporterilor un țap ispășitor și tu ești acela. Din fericire corpul a fost prea desfigurat ca să mai fie recunoscut și nu cred că e vreun pericol să fii recunoscută cu fața ta cea nouă.

Faustino se înroși, ceea ce nu mai făcuse de când era școlăriță.

— Deci, ce are Myishi în perspectivă pentru mine?

Shine se lăsă cu scaunul pe spate, până când acesta scârțâi.

— Adevărul e, Ellie, că reactorul tău era cea mai bună soluție. Nu știu cum ai făcut, dar, cumva, rezultatele testelor erau promițătoare. Creaturile tale Un-Spec 4 făceau treabă bună.

Faustino își înălță capul.

— Deci nu închideți proiectul?

— Sigur că nu, dar trebuie să fim mult mai discreți.

— Cât de discreți?

— Polul Sud!

Faustino era gata să se opună, dar știa foarte bine ce se întâmplă cu cei care se opuneau lui Ray Shine.

— Ești de acord?

Ellen se forță să zâmbească.

— Polul Sud. Izolare. Fără să ne întrerupă nimeni. Sună bine.

Primarul Ray Shine se ridică în picioare, îndreptându-și puloverul...

— Bine. Un elicopter o să te transporte la baza noastră din Antarctica. Drum bun!

— Excelent. Mulțumesc, domnule primar. Faustino se ridică cu ajutorul unei cârje și șchiopătă până la ușa biroului.

— Încă ceva, Ellie.

— Da, domnule primar?

— Nu primești decât o a doua șansă. Dacă o încurci și de data asta s-ar putea să ai nevoie de creaturile alea tu însăți. E clar?

— Clar, domnule.

STRADA ABRACADABRA NR 1405

Nu mai rămăsese mare lucru din depozitul din strada Abracadabra, în afară de geamuri și pereți. Și majoritatea ferestrelor erau sparte, acolo unde tăiaseră paralegiștii sticla.

Timp de două săptămâni, supranaturaliștii au curățat, au reparat și au trudit, încercând să îndrepte ce stricaseră cei de la Myishi. Încă mai aveau cale lungă.

— Încă mai avem paturile noastre, spuse Mona, încercând să pară vitează, la sfârșitul unei zile extrem de obositoare.

Ditto lovi în ce mai rămăsese din frigider...

— Ura! Slavă Domnului că avem paturile! Dar nu avem nimic de mâncare!

Cosmo încerca să conecteze un hard disc, recuperat la un calculator din care se scoseseră toate măruntaiele.

— Mona a adus câteva *pazza* mai devreme. Le-a lăsat pe motorul Pigmobilului. Dar poate pe tine nu te mai interesează *pazza,* după incidentul din HALO.

Copilul Bartoli își frecă mâinile.

— Glumești? Nu e de vină o mâncare bună, ci stomacul meu slab, glumi el, îndreptându-se spre lift. *Pazza* și paturi. De ce altceva ar mai avea nevoie un tânăr?

Deodată, o oboseală profundă se instală în oasele lui Cosmo. Îndreptă un scaun și se așeză pe el. Dar nu se simțea mai bine stând jos. Nu dormise mai mult de patru ore la rând de când îl pierduseră pe Stefan. Uneori totul i se părea fără rost.

— Ce facem acum? o întrebă pe Mona, după câteva minute de tăcere. Fără el...

Mona ridică din umeri.

— Luăm fiecare zi așa cum e, ca și până acum. Cum fac și ceilalți. O să se schimbe multe în Satellite City. Tot mai mulți

oameni se duc să locuiască în afara graniţelor. În câţiva ani, s-ar putea să nu mai fie satelitul. Va trebui să ne descurcăm singuri. Măcar suntem în viaţă. Măcar avem prieteni.

Cosmo nu era pregătit să se lase consolat, nu încă.

— Dar el ne-a ţinut împreună. Ne-a motivat.

Mona îşi drese vocea.

— Ştii, Cosmo, acolo în laborator, tehnic vorbind, ţi-am salvat viaţa.

Cosmo privea încă în podea.

— Aşa e, cu lunetistul. Am vrut să-ţi mulţumesc dar totul s-a întâmplat aşa de...

Cosmo îşi aminti deodată o conversaţie pe care o avuseseră pe acoperiş. „Poate că data viitoare tu o să mă salvezi pe mine, îi spusese el. Atunci eu o să-ţi datorez un sărut."

Îşi ridică privirea. Mona avea lacrimi în ochi, dar zâmbea. Se ridică încet, întrebându-se deodată dacă plăcuţa din frunte îi ieşea în evidenţă.

— Îţi datorez un sărut.

Mona arătă cu degetul spre obraz.

— Aşa e, îmi eşti dator.

Proteza din genunchiul lui Cosmo începu să-l mănânce.

— Eu nu am... niciodată... ştii...

Mona zâmbi poznaş.

— Poate ar trebui s-o lăsăm baltă.

Cosmo dădu din cap.

— Poate...

Apoi o sărută.

Bineînţeles că Ditto îşi alese tocmai momentul acela ca să se întoarcă cu un braţ de *pazza*.

— Oh, scutiţi-mă! spuse el, aruncând un pachet gol la gunoi. Acum trebuie să vă suport pe voi făcându-vă ochi dulci, de fiecare dată când ieşim să vânăm creaturi supranaturale?

— Creaturi? întrebă Cosmo. Ce creaturi? Paraziţii sunt prietenoşi, ai uitat?

Ditto începu să meşterească pe la spatele televizorului lui preferat.

— Paraziţi? Cine a zis de paraziţi? Să ştii că sunt lucruri mult

mai rele decât paraziții. Dacă voi doi nu-i vedeți, nu înseamnă că nu există. Eu am anumite sensibilități, vă amintiți? Sunt un copil Bartoli. Nimic nu se ascunde de mine.

Ditto luă o gură mare din cea de-a doua *pazza*.

— Credeți-mă, mormăi el cu gura plină. Treaba supranaturaliștilor nu e nici pe departe terminată. Dar avem nevoie de niște echipament. Ce mai avem?

Mona scoase o cartelă de contact din buzunar.

— Avem Pigmobilul.

Ditto aprobă din cap.

— E un început.

{1} Sim, simulare pe computer.

{2} Sistem de închidere, de regulă din plastic, care constă în şanţuri care se întrepătrund; poate fi şi un sac cu fermoar.

{3} Pig-iron, *fontă* (n. tr.).

{4} Barba Dragonului.

{5} Furișătoarele (n. tr.).

{6} Copie, reproducere.

{7} *High Altitude Low Orbit*, nava de mare altitudine şi orbita joasă (n. tr.).

{8} Dans hawaian, în care dansatoarea roteşte un cerc în jurul taliei.

{9} Scrimă (n. tr.).

{10} Şoaptă (n. tr.).